No. 205

JUNE 2007

KERALA PRIVATE

COLLEGE TEACHER

a monthly journal of the all kerala private college teachers' association

KERALA PRIVATE
COLLEGE TEACHER

MONTHLY
JOURNAL OF
THE AKPCTA

No. 205 JUNE 2007

EDITORIAL BOARD

Chief Editor
Dr. S. Jayaraj kumar

Managing Editor
Dr. V. Jayakumar

Assistant Editor
Dr. G. S. Suresh

Members
A. P. Kuttykrishnan
R. Mohanakumar
P. Reghunath
T.A. Ushakumari
Dr. K. K. Balachandran Nair
M.S.Vasanthakumar
Dr. Mathew J. Muttath
N. Rajan
Soman Nadar
Dr. K. S. Pavithran
J. Raju
Dr. K. L. Vivekanandan
P. Sivadasan
A.G. Olina
T. Pavithran

AKPCTA State Committee Office
Mathurbhoomi Road, Vanchiyoor
Thiruvananthapuram-35
Phone: 0471- 2463494
Fax: 0471-2468984
e-mail:akpcta@sancharnet.in
www.akpcta.org

inside

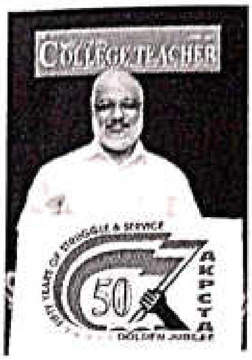

205

Evangelical Advocacy of Minority Rights
Thomas Joseph

•

Policy on Higher Education
AIFUCTO

•

ചരിത്രപഥങ്ങളിലൂടെ
പി. ശിവദാസൻ

•

ആഗോളതാപന പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ
എം. എസ്. വസന്തകുമാർ

•

- Economic Focus
- സർവ്വീസ് പംക്തി
- judgment
- പുസ്തകലോകം
- വനിതാവേദി
- നിവേദനങ്ങൾ
- ശാസ്ത്രജാലകം
- ജില്ലാവാർത്തകൾ
- സർക്കാർ ഉത്തരവുകൾ

എഡിറേറാറിയൽ

സമരത്തിന്റെയും സേവനത്തിന്റെയും സുവർണ്ണജൂബിലി

Fifty Years of Struggle and Service

എ കെ പി സി ടി എ യുടെ സുവർണജൂബിലി ആഘോഷങ്ങളുടെ ഭാഗമായി വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി പ്രകാശനം ചെയ്ത ലോഗോയുടെ സന്ദേശം എല്ലാ കലാലയങ്ങളിലേയ്ക്കും എത്തിക്കുക എന്നതാണ് സംഘടനയുടെ 2007-08 വർഷത്തെ മുഖ്യ കർമ്മപരിപാടി. ഇതിന്റെ ഭാഗമായി കോളജുതലം മുതൽ സംസ്ഥാനതലം വരെ ചർച്ചകളും സെമിനാറുകളും ഉണ്ടാവും; ഉണ്ടാവേണ്ടതാണുതാനും. എന്നാൽ സുവർണജൂബിലി ആഘോഷങ്ങൾ കൂടുതൽ അർത്ഥവത്താകുന്നത്, സുവർണജൂബിലി വർഷം തന്നെ സമരത്തിന്റെയും സേവനത്തിന്റെയും വർഷമായി മാറുമ്പോഴാണ്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് മേയ് 25, 26 തീയതികളിൽ എ കെ പി സി ടി എ സെക്രട്ടറിയേറ്റിനു മുന്നിൽ നടത്തിയ നിരാഹാരസമരത്തിന് ഏറെ പ്രസക്തിയുണ്ട്. അദ്ധ്യാപകരുടെ സാമ്പത്തിക ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരമായിരുന്നില്ല അത്. സമരം കൂടാതെ തന്നെ 50 ശതമാനം ഡി. എ. അടിസ്ഥാനശമ്പളത്തോടൊപ്പം 2004 മുതൽ മുൻകാല പ്രാബല്യത്തോടെ ലയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവ് സംസ്ഥാനം ഭരിക്കുന്ന ഇടതുപക്ഷ സർക്കാർ പുറത്തിറക്കിയിരുന്നു. സമരത്തിന്റെ ഭാഗമായി എ കെ പി സി ടി എ ഉയർത്തിയത് ഏറെ സാമൂഹ്യ പ്രസക്തിയുള്ള ഒരു മുദ്രാവാക്യമാണ്. 1997 – 2001 കാലത്തെ നായനാർ സർക്കാർ തുടങ്ങിവച്ചതും 2001-2006 കാലത്തെ യു. ഡി. എഫ്. സർക്കാർ വികലമാക്കിയതുമായ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ ഘടനാപരമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ അക്കാദമികതലത്തിലേയ്ക്ക് വ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അതിന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുവാൻ വേണ്ട മുന്നൊരുക്കങ്ങൾ നടത്താൻ സർക്കാർ സംവിധാനങ്ങൾ ചലനാത്മകമാക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു പ്രവർത്തകസമിതി അംഗങ്ങൾ സെക്രട്ടറിയേററിനു മുന്നിൽ നിരാഹാരവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചത്.

പ്രീഡിഗ്രി പുനഃസംഘാടനം ലക്ഷ്യമിട്ടിരുന്നത് രണ്ടു കാര്യങ്ങളായിരുന്നു: പ്ലസ്ടു തലത്തിലെയും ഡിഗ്രി- പി. ജി. തലത്തിലെയും അക്കാദമിക നവീകരണം. ഇതിൽ ആദ്യത്തേത് മാത്രമാണ് സാമാന്യമായെങ്കിലും തൃപ്തികരമായി നടപ്പാക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഡിഗ്രി - പി. ജി. തല അക്കാദമിക പുനഃസംഘാടനം ആരംഭിക്കാൻ കഴിയും മുമ്പ കഴിഞ്ഞ ഇടതുപക്ഷ സർക്കാർ അധികാരം വിട്ടൊഴിഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീടു വന്ന യു. ഡി. എഫ്. സർക്കാരാകട്ടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങൾക്ക് തുരങ്കം വയ്ക്കുന്ന സമീപനമാണ് സ്വീകരിച്ചത്. പ്രീഡിഗ്രി പറിച്ചുമാറ്റിയപ്പോൾ കോളജുകളിൽ താത്കാലികമായി അധികംവന്ന അടിസ്ഥാനസൗകര്യങ്ങളും മനുഷ്യവിഭവശേഷിയും ചൂഷണം ചെയ്ത് മുതൽമുടക്കില്ലാതെ അമിതലാഭം കൊയ്യാൻ മാനേജർമാർക്ക് അവസരമുണ്ടാക്കും വിധം, അവർ അൺ എയിഡഡ് കോഴ്സുകൾ ആരംഭിക്കാൻ അനുവാദം നൽകിക്കൊണ്ട് എയിഡഡ് സംവിധാനത്തെത്തന്നെ പടിപടിയായി ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാനുള്ള സമീപനമാണ് യു ഡി എഫ് സ്വീകരിച്ചത്. യു ഡി എഫിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസവിരുദ്ധ പ്രവർത്തനവുമായി സഹകരിച്ച മാനേജർമാരുടെ ലക്ഷ്യം അൺ എയ്ഡഡ് കോഴ്സുകളിലൂടെ കിട്ടുന്ന ചില്ലിക്കാശു മാത്രമായിരുന്നില്ല. വർഷങ്ങളിലൂടെ കലാലയങ്ങളിൽ സ്വരൂപിച്ച പൊതുസമ്പത്തു (social asset) മുഴുവൻ സ്വകാര്യ സ്വത്താക്കി (private asset) ആക്കി മാററി എടുക്കുക എന്ന ദീർഘകാല ഗൂഢലക്ഷ്യവും ഇതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നു.

യു ഡി എഫ്. മാനേജ്മെന്റ് കൂട്ടുകെട്ടിനു ചുക്കാൻ പിടിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥ നേതൃത്വത്തിനു കിട്ടിയ സമ്മാനമായിരുന്നു 2005 ജനുവരി 6 ലെ സർവകലാശാലനിയമങ്ങൾ ഭേദഗതി ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഓർഡിനൻസ്. നിയമനനിരോധനം പ്രത്യക്ഷമായി പിൻവലിക്കാനും പരോക്ഷമായി നടപ്പാക്കാനും അതോടൊപ്പം തന്നെ രാഷ്ട്രീയ - ഉദ്യോഗസ്ഥ നേതൃത്വത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു ഭാഗികമായി ഇളവു ചെയ്യാനും വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ സംവിധാനമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് അദ്ധ്യാപക തസ്തികകൾ നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള യൂണിവേഴ്സിററികളുടെ അധികാരം, അധികാരപ്പെടുത്തിയ കമ്മിററി (Empowered Committee) കവർന്നെടുത്തത്. ആദ്യഘട്ടത്തിൽ കമ്മിററിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്ന സർവകലാശാലാ രജിസ്ട്രാർമാരെ അവർപോലുമറിയാതെ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസ - ധനവകുപ്പുതലവന്മാരുടെ മൂവർസംഘം സർവ്വാധികാരവും കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കിയ സമയത്താണ് എൽ. ഡി. എഫ് വീണ്ടും അധികാരത്തിലെത്തുന്നത്. 1998 മുതൽ 2001 വരെ അനുവദിച്ച 4000 ഓളം എയിഡഡ് കോഴ്സുകളിൽ അദ്ധ്യാപക തസ്തികകൾ അനുവദിച്ച് നിയമനം നടത്താനും 2001 നു ശേഷം ആരംഭിച്ച അൺ എയിഡഡ് കോഴ്സുകൾ എയിഡഡ് സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നും പറിച്ചുമാററാനും എൽ. ഡി. എഫ്. കൈക്കൊണ്ട തീരുമാനം നടപ്പാക്കാൻ വിഘാതമായി നിൽക്കുന്നത് യു. ഡി. എഫ്. ഭരണകാലത്തു അരക്കിട്ടുറപ്പിച്ച മാനേജർ - ഉദ്യോഗസ്ഥ പ്രമാണി കൂട്ടുകെട്ടാണ്. ഫയലുകൾ ഉറങ്ങുന്നതും അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നതും ഇതിന്റെ പിൻബലത്തിലാണ്. തസ്തികകളുടെ എണ്ണം സംബന്ധിച്ച് വീണ്ടും വീണ്ടും കണക്കുകൂട്ടുകയും കണക്കു കൂട്ടുമ്പോറും കണക്കു തെററുകയും ചെയ്യുന്നത് ഇതിന്റെ ഭാഗമായാണ്. ഭരണ നേതൃത്വതലത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്തുണ്ടാക്കിയ ധാരണകൾ ഔദ്യോഗിക മിനിട്ട്സായി മാറുമ്പോൾ വികലമാകുന്നതും വികലമാക്കപ്പെട്ട ധാരണകൾ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലെത്തിക്കാൻ വീണ്ടും ചർച്ച അനിവാര്യമാകുന്നതും ഇത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിലാണ്. ബ്യൂറോക്രസി ഒരുക്കുന്ന കുരുക്കുകൾ അഴിക്കുമ്പോറും കൂടുതൽ മുറുകുകയാണ്. അഴിച്ചുമാററാൻ പററാത്തവ മുറിച്ചുമാററണം. മുറിച്ചുമാററാൻ കഴിയാത്തത് ഇടിച്ചുനിരത്തണം.

എൽ. ഡി. എഫിന്റെ നയപരമായ തീരുമാനങ്ങൾ കൂടുതൽ ചടുലതയോടെ നടപ്പാക്കാനും അതുവഴി സാധാരണക്കാരുടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സ്വപ്നങ്ങൾ സാക്ഷാത്കരിക്കാനും മൂന്നാറിലേയ്ക്കയച്ച ബുൾഡോസറുകളിൽ ഒരെണ്ണം തിരുവനന്തപുരത്തെ അധികാര കുത്തകകളുടെ കൊത്തളങ്ങളിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവിടാൻ ഇനിയും അമാന്തിക്കരുതെന്നാണ് എ കെ പി സി ടി എ യുടെ അഭ്യർത്ഥന.

2007 – 08 എകെപിസിടിഎ യുടെ സുവർണ ജൂബിലി വർഷം

കേരളത്തിലെ പ്രൈവററ് കോളജദ്ധ്യാപകരുടെ നാവും നട്ടെല്ലുമായ എ കെ പി സി ടി എ പിറവിയെടുത്തിട്ട് 50 വർഷം തികയുന്നു. 1958 ഡിസംബർ 21 ന് എറണാകുളം സെന്റ് ആൽബർട്സ് കോളജിലാണ് രൂപീകരണയോഗം നടന്നത്. പ്രൈവററ് കോളജദ്ധ്യാപകരുടെ സംഘടന രൂപം കൊണ്ടിട്ട് അൻപതുവർഷമേ ആയിട്ടുള്ളൂ എന്നല്ല ഇതിനർത്ഥം. ഐക്യകേരളപ്പിറവിക്കു മുൻപുതന്നെ തിരുകൊച്ചിയിലും മലബാറിലും പ്രൈവററ് കോളജദ്ധ്യാപക സംഘടന പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചിരുന്നു. നിഗ്രാഹനുഗ്രഹശക്തിയുള്ള മാനേജുമെന്റുകൾക്കെതിരായി പ്രതിഷേധത്തിന്റെ ആദ്യപ്രതികരണ സ്വരം ഉയർന്നത് പ്രൊഫ. എം. പി. പോളിന്റെയും പ്രൊഫ. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരിയുടെയും നാവുകളിൽ നിന്നായിരുന്നു. അവയുടെ അലമാലകൾ ഘനീഭവിച്ച് കേരളാടിസ്ഥാനത്തിൽ എ കെ പി സി ടി എ ജന്മംകൊണ്ടിട്ട് അൻപതാണ്ടുകൾ തികയുകയാണ്.

അൻപത്തേഴിലെ ആദ്യ കമ്യൂണിസ്ററ് മന്ത്രിസഭ വിദ്യാഭ്യാസബില്ലിലൂടെ പ്രൈവററ് സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനെ മാനേജുമെന്റിന്റെ നുകത്തിനു കീഴിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ചെങ്കിൽ 67 ലെ ഇ എം എസ് സർക്കാർ സർവകലാശാലാ നിയമങ്ങളിലൂടെ പ്രൈവററ് കോളജദ്ധ്യാപകന്റെ സേവനവ്യവസ്ഥകൾക്കു രൂപം നൽകി. സർക്കാരിൽ നിന്ന് ശമ്പളം നേരിട്ട് ലഭിക്കുന്ന ഡയറക്ട് പേയ്മെന്റ് വ്യവസ്ഥയും, സർക്കാർ കോളജദ്ധ്യാപകർക്കു തുല്യമായ ശമ്പളഘടനയും പോരാട്ടങ്ങളിലൂടെ നേടിയെടുത്തു.

കേരളത്തിലെ കോളജ് സർവകലാശാലാ അദ്ധ്യാപകർക്ക് ആശാകുസുമമായി നിലനിന്നിരുന്ന യു ജി സി പദ്ധതി നായനാർ സർക്കാരിന്റെ കാലത്ത് കരഗതമായി. വൈരനിര്യാതന ബുദ്ധിയോടെ മാനേജുമെന്റുകൾ അദ്ധ്യാപകർക്കെതിരേ പ്രയോഗിച്ചിരുന്ന സ്ഥലംമാററ അധികാരങ്ങൾക്ക് ലക്ഷ്മണരേഖ വരച്ചു. ഇന്റർയൂണിവേഴ്സിററി സ്ഥലംമാററ നിയമവും ഇൻട്രായൂണിവേഴ്സിററി സ്ഥലംമാററ വ്യവസ്ഥയും നായനാർ സർക്കാരിന്റെ കാലത്ത് പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു. പ്രീഡിഗ്രി പുനഃസംഘാടനത്തെത്തുടർന്ന് കോളജുകളിൽ തൊഴിലെടുത്തിരുന്നവരെ കോളജുകളിൽ തന്നെ നിലനിർത്താൻ നമുക്കായി. ഇവയെല്ലാം നേടിയെടുത്തത് നാം ഒററയ്ക്കായിരുന്നില്ല. പണിയെടുക്കുന്നവന്റെ വേദനയറിയുന്ന കേരളത്തിലെ പുരോഗമന രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ഇതരവർഗ ബഹുജനസർവീസ് സംഘടനകളും നമുക്ക് തുണയായിരുന്നു. ഈ തിരിച്ചറിവിലേക്ക് വളരാൻ നമുക്കായി. സാധാരണക്കാരുടെ മക്കൾക്ക് ഗുണമേന്മയുള്ള ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നിഷേധിക്കാൻ ഇടവരുത്തുന്ന പുതിയ ദർശനങ്ങൾക്കും നീതിബോധത്തിനുമെതിരെ നിലപാട് കൈക്കൊള്ളാൻ ഈ കാഴ്ചപ്പാട് നമുക്ക് വെളിച്ചമേകി.

വ്യത്യസ്തമായ അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളോട് ഇത്രത്തോളം പോരടിക്കേണ്ടി വന്ന മറെറാരു സംഘടനയും കേരളത്തിലുണ്ടാകില്ല. മാനേജുമെന്റുകൾ, സർവകലാശാലകൾ, മാറിമാറി വരുന്ന സർക്കാരുകളുടെ രാഷ്ട്രീയനിലപാടുകൾ, സെക്രട്ടറിയേററുമുതൽ കോളജുവിദ്യാഭ്യാസ ഡപ്യൂട്ടി ഡയറക്ടർ വരെയുള്ള ഓഫീസുകൾ ഇവയോടെല്ലാം നമുക്ക് ഏററുമുട്ടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തേയും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തേയും സംരക്ഷിക്കാനുള്ള പ്രക്ഷോഭങ്ങൾക്കുമാത്രമല്ല, സർവകലാശാല വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കു വരെ നേതൃത്വം കൊടുക്കാനുമായിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം പ്രക്ഷോഭങ്ങളിലൂടെ ഉഴുതുമറിച്ചിട്ട കേരളത്തിന്റെ മണ്ണിലാണ് കാൽനൂററാണ്ടുമുമ്പ് കോളജ് സർവകലാശാലാ അദ്ധ്യാപകരുടെ ദേശീയ സംഘടനയായ ഐഫെക്ടോ ജന്മമെടുത്തത്. ഇപ്പോൾ എ കെ പി സി ടി അംഗം തന്നെ ദേശീയതലത്തിൽ ഐഫക്ടോയ്ക്ക് നേതൃത്വം നൽകുന്നത് നമുക്കെല്ലാം അഭിമാനം പകരുന്ന കാര്യമാണ്.

ചേതോഹരവും സംഘർഷഭരിതവുമായ ഗതകാലചരിത്രത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ സ്മരണകളിൽ നിന്ന് ഊർജ്ജം ഉൾക്കൊണ്ട് പുതിയകാല സമസ്യകളുടെ വെല്ലുവിളികളെ നേരിടാൻ കഴിയുന്ന വിധത്തിൽ ഒരാണ്ടുണ്ട്. നീണ്ടു നിൽക്കുന്ന വൈവിധ്യമാർന്ന പരിപാടികളോടെ നമുക്ക് സുവർണജൂബിലി ആഘോഷിക്കാം.

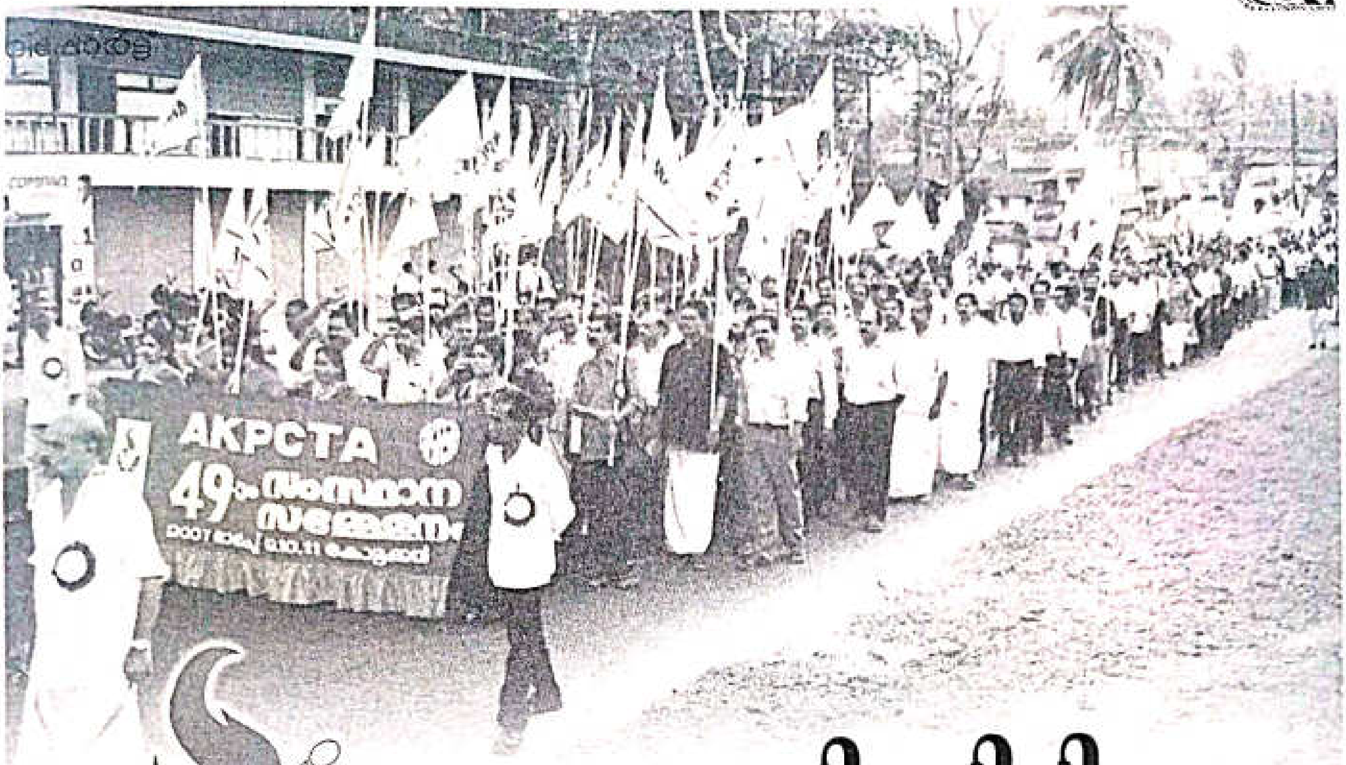

AKPCTA 49

സാമൂഹ്യനീതിതന്നെ ഗുണമേന്മ

സംസ്ഥാനസമ്മേളനം

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ
49-ാം സംസ്ഥാന സമ്മേളനം

2007 മാർച്ച് 9, 10,11,
പി.എം. ആഡിറേറാറിയം കോട്ടയ്ക്കൽ, മലപ്പുറം

എ കെ പി സി ടി എ 49-ാം സംസ്ഥാന സമ്മേളനം പ്രവർത്തക സമിതി, സംസ്ഥാന കമ്മിററി യോഗങ്ങളോടെ കോട്ടക്കൽ പി എം ഓഡിറേറാറിയത്തിൽ ആരംഭിച്ചു. സമ്മേളന നഗരിയിൽ സംസ്ഥാന പ്രസിഡന്റ് പ്രൊഫ. എ. പി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ പതാക ഉയർത്തി. തുടർന്ന് ചേർന്ന പ്രതിനിധി സമ്മേളനത്തിൽ ജനറൽ സെക്രട്ടറി പ്രൊഫ. ആർ. മോഹൻകുമാർ പ്രവർത്തന റിപ്പോർട്ടും ട്രഷറർ പ്രൊഫ. ജി. ബാലചന്ദ്രൻ വരവ് ചെലവ് കണക്കും അവതരിപ്പിച്ചു. ഉച്ചക്കുശേഷം പ്രതിനിധികളുടെ ഗ്രൂപ്പ് ചർച്ച തുടങ്ങി.

ഉദ്ഘാടനസമ്മേളനം

വിദ്യാഭ്യാസം 'കച്ചവടം' ആകരുത് - പ്രഭാത് പട്നായിക്

വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വെറും കച്ചവടം ആയി കാണരുതെന്നും സാമൂഹികാവബോധം വളർത്താനുള്ള ഉപാധിയായി മാററണമെന്നും സംസ്ഥാന ആസൂത്രണ ബോർഡ് ഉപാധ്യക്ഷൻ ഡോ. പ്രഭാത് പട്നായിക് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

സ്വകാര്യ കോളജ് അധ്യാപകരുടെ സംഘടനയായ എ കെ പി സി ടി എയുടെ 49-ാം സംസ്ഥാന സമ്മേളനം കോട്ടയ്ക്കലിൽ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് ബദൽ മാർഗം പരീക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. തീർത്തും സാമൂഹിക കാഴ്ചപ്പാട് പഠിപ്പിക്കുന്നതാവണം വിദ്യാഭ്യാസം. അതിനെ ഒരു ചരക്ക് മാത്രം ആയി കാണുന്ന നില വന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ എല്ലാ ലക്ഷ്യവും തെററും. വിദ്യാഭ്യാസം നേടാനുള്ള ഭാരിച്ച ചെലവ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളേയും ലക്ഷ്യങ്ങളേയും തകിടം മറിക്കും. ഭീമമായ ചെലവിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നേടി പുറത്തിറങ്ങുന്നവർ ആ പണം എങ്ങനെ തിരികെപ്പിടിക്കാമെന്ന

ചിതാ മാത്രം ഉള്ളവരായിത്തീരും. അത്തരക്കാർക്ക് എന്തു സാമൂഹിക ബാധ്യതയായിരിക്കും ഉണ്ടാവുക? വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മേധാകർതൃത്വം സർക്കാരിനുതന്നെ ആയിരിക്കണം. രാജ്യത്ത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്ന പണം തീരെ അപര്യാപ്തമാണ്. ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ വർണവിവേചനം നിലനിന്ന കാലത്ത് വെള്ളക്കാർ കറുത്ത വർഗക്കാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ചെലവഴിച്ചതിനേക്കാൾ കുറഞ്ഞ തുകയാണ് വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ ഇന്നു ചെലവഴിക്കുന്നത്. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗം ഇവിടെ വെള്ളാനയാണ്. അതിനു മാത്രമായി പണം വൻതോതിൽ ചെലവാക്കുന്നതിൽ ന്യായമില്ല. പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും കൂടുതൽ ഊന്നൽ നൽകണം - അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. സംസ്ഥാന പ്രസിഡന്റ് പ്രൊഫ. എ. പി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ അധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. കെ എസ് ടി എ സംസ്ഥാന സെക്രട്ടറി സി. ഉസ്മാൻ, എൻ ജി ഒ യൂണിയൻ സെക്രട്ടറി കെ. രാജേന്ദ്രൻ, കോൺഫെഡറേഷൻ ഓഫ് സെൻട്രൽ ഗവ. എംപ്ലോയീസ് ആന്റ് വർക്കേഴ്സ് ജനറൽ സെക്രട്ടറി എം. കൃഷ്ണൻ, എ കെ ജി സി ടി പ്രസിഡന്റ് വി. എൻ. ചന്ദ്രമോഹൻ, സി ഐ ടി യു ജനറൽ സെക്രട്ടറി സുനിൽകുമാർ എന്നിവർ ആശംസാ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. പ്രൊഫ. കെ. വിജയധരൻ രക്തസാക്ഷി പ്രമേയവും പ്രൊഫ. എം. സഫറുദ്ദീൻ അനുശോചന പ്രമേയവും അവതരിപ്പിച്ചു. സ്വാഗതസംഘം വർക്കിംഗ് ചെയർമാൻ ഇ. എൻ. മോഹൻദാസ് സ്വാഗതവും പ്രൊഫ. സി. പത്മനാഭൻ നന്ദിയും

ണത്തെ ഒരു തരത്തിലും ബാധിക്കില്ലെന്ന് മുഖ്യമന്ത്രി വി. എസ്. അച്യുതാനന്ദൻ വ്യക്തമാക്കി.

വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതികളിൽ ശാസ്ത്രീയമായ പുനഃസംഘാടനം ആവശ്യമാണ്. സർവകലാശാലകളാണ് അതിനു നേതൃത്വം നൽകേണ്ടത്. അത് കൃത്യമായി നിർവഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കുകയും വേണം. പഠന - ഗവേഷണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിരന്തര നിരീക്ഷണത്തിന് വിധേയമാവണം. ഒഴിവുള്ള അധ്യാപക തസ്തികകളിൽ നിയമനം നടത്താൻ നടപടി സ്വീകരിക്കും. വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരത്തിൽ നാം മുന്നിലല്ല. അഖിലേന്ത്യാ മത്സരപ്പരീക്ഷകളിൽ നമ്മുടെ കുട്ടികൾ പിന്തള്ളപ്പെടുന്നു. മത്സരാധിഷ്ഠിതമായ ലോകത്ത് ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിഷയങ്ങൾ പഠിക്കാനാണ് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ നടക്കുന്നത്. മാനവിക വിഷയം പഠിക്കാൻ ആളു കുറയുന്നു. മുതലാളിത്തവും മൂലധനവും വിദ്യാഭ്യാസ - സാംസ്കാരിക മേഖലകളിൽ അധീശത്വം സ്ഥാപിക്കുകയാണെന്ന് മുഖ്യമന്ത്രി വി. എസ്. അച്യുതാനന്ദൻ പറഞ്ഞു.

സാമൂഹ്യ പുരോഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനമൂല്യങ്ങളെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യാനാണ് മൂലധന സംസ്കാരം ശ്രമിക്കുന്നത്. സാമൂഹ്യ, രാഷ്ട്രീയ ബോധമില്ലാത്ത തൻകാര്യം നോക്കി സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കാനാണ് ഇവരുടെ ശ്രമം. ഇതിനെതിരെ ജാഗ്രത പാലിക്കാൻ അധ്യാപകർ തയ്യാറാവണം.

പൊതു വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനെത്തന്നെ ബാധിക്കുന്ന വിധത്തിൽ അൺ എയ്ഡഡ് വിദ്യാ

പറഞ്ഞു.

വിദ്യാഭ്യാസ-സാംസ്കാരിക ട്രേഡ്‌യൂണിയൻ സമ്മേളനവും പ്രൊഫ. ആർ.ആർ.സി എൻഡോമെന്റ് പ്രഭാഷണവും

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ കൗൺസിൽ സർവകലാശാലാ സ്വയംഭരണത്തെ ബാധിക്കില്ല - വി. എസ്.

സർക്കാർ രൂപവത്കരിക്കാൻ പോകുന്ന ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ കൗൺസിൽ സർവകലാശാലകളുടെ സ്വയംഭര

ഭ്യാസം തഴച്ചുവളരുന്നു. കഴിഞ്ഞ യു. ഡി. എഫ്. സർക്കാർ ഒരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാതെയാണ് ഇത്തരം വിദ്യാലയങ്ങൾ അനുവദിച്ചത്. അൺ എയ്ഡഡ് വിദ്യാലയങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയെന്നത് സർക്കാർ നയമല്ലെന്നും മുഖ്യമന്ത്രി പറഞ്ഞു.

എ കെ പി സി ടി എ വൈസ്പ്രസിഡന്റ് പ്രൊഫ. പി. രഘുനാഥ് അധ്യക്ഷനായിരുന്നു. എ കെ പി സി ടി എ യുടെ പാഠ്യപദ്ധതി ശില്പശാലയിൽ രൂപകല്പന ചെയ്ത ബിരുദ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള സിലബസ് മുഖ്യമ

വി.എൻ.ചന്ദ്രമോഹൻ

കെ. രാജേന്ദ്രൻ

സി. ഉസ്മാൻ

എം. കൃഷ്ണൻ

സുനിൽകുമാർ

ന്ത്രി, പ്രൊഫ. ഇർഫാൻ ഹബീബിന് കൈമാറി.ഇന്ത്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പുരോഗതിക്ക് അടിസ്ഥാനമായത് 1957 ൽ കേരളത്തിൽ പാസാക്കിയ വിദ്യാഭ്യാസ ബില്ലാണെന്ന് ഇർഫാൻ പറഞ്ഞു. എ കെ പി സി ടി എ യുടെ സിലബസ് പരിഷ്കരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രവർത്തനങ്ങൾ മററ് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും മാതൃകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

കാലിക്കററ് യൂണിവേഴ്സിററി വൈസ്ചാൻസലർ ഡോ. അൻവർ ജഹാൻ സുബേരി, കെ. കെ. ശൈലജ എം. എൽ. എ. തുടങ്ങിയവർ സംസാരിച്ചു. എ കെ പി സി ടി എ സെക്രട്ടറി എം. സഫറുദ്ദീൻ സ്വാഗതവും കെ. വിജയധരൻ നന്ദിയും പറഞ്ഞു.

കോട്ടയ്ക്കൽ ടൗണിൽ പ്രകടനവും പൊതുസമ്മേളനവും ടി കെ ഹംസ എം. പി. ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. സ്വാഗതസംഘം വർക്കിങ് ചെയർമാൻ ഇ. എൻ. മോഹൻദാസ് അധ്യക്ഷനായിരുന്നു. കെ. ടി. ജലീൽ എം. എൽ. എ., ജനതാദൾ (എസ്) ജനറൽ സെക്രട്ടറി ഡോ. വർഗീസ് ജോർജ്, പൊന്നാനി നഗരസഭാ ചെയർമാൻ എം. എം. നാരായണൻ തുടങ്ങിയവർ സംസാരിച്ചു. ആർ. മോഹൻകുമാർ സ്വാഗതവും പി. മമ്മദ് നന്ദിയും പറഞ്ഞു.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് സർക്കാർ നിയന്ത്രണം വർദ്ധിപ്പിക്കണം

സാമൂഹ്യനീതിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഗുണമേന്മയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് എല്ലാവർക്കും അവസരം നൽകുംവിധം ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സർക്കാർ നിക്ഷേപവും നിയന്ത്രണവും വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്ന് എ കെ പി സി ടി എ സംസ്ഥാന സമ്മേളനം ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ചോർത്തിക്കളയുന്ന ദേശീയ നോളജ് കമ്മീഷന്റെ ശുപാർശകൾ തള്ളണം. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് നേരിട്ടുള്ള വിദേശ നിക്ഷേപം അനുവദിക്കാനുള്ള നടപടികൾ പിൻവലിക്കണമെന്നും സമ്മേളനം ആവശ്യപ്പെട്ടു.

സമ്മേളനത്തിൽ വിവിധ കോളജുകളിൽ നിന്ന് വിരമി

ഇർഫാൻ ഹബീബ്

ക്കുന്ന 26 അധ്യാപകർക്ക് യാത്രയയപ്പ് നൽകി. യാത്രയയപ്പ് സമ്മേളനം എ കെ പി സി ടി എ യുടെ മുൻ ജനറൽ സെക്രട്ടറി പ്രൊഫ. വി. നാരായണൻകുട്ടി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. പ്രൊഫ. ടി. എ. ഉഷാകുമാരി അധ്യക്ഷയായിരുന്നു.

[illegible] പൊതുമിനിമം പരിപാടിയുടെ അന്തഃസത്ത

ചിന്ത വാരിക പത്രാധിപർ സി. പി. നാരായണൻ മുഖ്യപ്രഭാഷണം നടത്തി. എ കെ പി സി ടി എ മുൻ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയും കേരള യൂണിവേഴ്സിറ്റി സിൻഡിക്കേററ് അംഗവുമായ പ്രൊഫ. എ. പ്രതാപചന്ദ്രൻ നായർ സംസാരിച്ചു. വിരമിക്കുന്ന അധ്യാപകർ യാത്രയയപ്പിന് മറുപടി പറഞ്ഞു. പ്രൊഫ. കെ. കെ. ബാലചന്ദ്രൻ നായർ സ്വാഗതവും രാജൻവർഗീസ് നന്ദിയും പറഞ്ഞു.

കരട് പ്രമേയങ്ങൾ

1. സാമൂഹ്യനീതിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായി എല്ലാവർക്കും ഗുണമേന്മയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അവസരം നൽകുംവിധം ഈ രംഗത്തെ സർക്കാർ നിക്ഷേപവും നിയന്ത്രണവും വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വികസനത്തിൽ പങ്കാളികളാകാൻ എല്ലാവർക്കും അവസരം നൽകുക. ഇതിനായി ആഭ്യന്തര ഉല്പാദനത്തിന്റെ 6%വും കേന്ദ്ര ബഡ്ജററിന്റെ 10%വും സംസ്ഥാന ബജററിന്റെ 30%വും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി മാററിവെക്കുക. കേന്ദ്ര വിദ്യാഭ്യാസ സെസ്സിന്റെ നീതിപൂർവ്വമായ വിഭജനം ഉറപ്പുവരുത്തുക.
2. സ്വാശ്രയ പ്രൊഫഷണൽ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ ഫീസും അഡ്മിഷനും കരിക്കുലവും അധ്യാപക സേവന വ്യവസ്ഥകളും നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായ കേന്ദ്ര നിയമ നിർമ്മാണം നടത്തുക.
3. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് നേരിട്ടുള്ള വിദേശ നിക്ഷേപം അനുവദിക്കാനുള്ള കേന്ദ്ര സർക്കാർ നടപടി പിൻവലിക്കുക. ദേശീയ പൊതുമിനിമം പരിപാടി (NCMP) കളുടെ അന്തസത്ത ചോർത്തിക്കളയുന്ന ദേശീയ നോളജ് കമ്മീഷന്റെ (National Knowledge Commission) ശുപാർശകൾ തള്ളിക്കളയുക.
4. യൂണിവേഴ്സിററി - കോളജ് തലങ്ങളിലെ അക്കാദമിക് - ഭരണസംവിധാനങ്ങൾ ജനാധിപത്യവൽക്കരിക്കാൻ ആവശ്യമായ ചട്ടങ്ങളും മാനദണ്ഡങ്ങളും യു. ജി. സി. ആവിഷ്കരിക്കുക.
5. പ്രാദേശിക തലങ്ങളിലെ സാമൂഹ്യ - സാമ്പത്തിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുക്കാതെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്ന NAAC ന്റെ സമീപനം ഉപേക്ഷിക്കുക, സംസ്ഥാനതല ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ അസസ്സ്മെന്റ് സമിതികൾ രൂപീകരിക്കാൻ ആവശ്യമായ ചട്ടങ്ങൾ UGC ആവിഷ്കരിക്കുക.
6. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ഗുണനിലവാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും മനുഷ്യവിഭവശേഷിയും പശ്ചാത്തല സൗകര്യങ്ങളും പങ്കിടാൻ ഉദ്ദേശിച്ചും ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള യു. ജി. സി. യുടെ ക്ലസ്ററർ കോളജ് (Cluster of Colleges) സമ്പ്രദായം കേരളത്തിലും നടപ്പിലാക്കുക.
7. എയ്ഡഡ് കോളജുകളിലെ അൺ-എയ്ഡഡ്/ ഓഫ് ക്യാമ്പസ് കോഴ്സുകൾ സമയബന്ധിതമായി നിർത്തലാക്കുക.
8. കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ വിദ്യാഭ്യാസ പശ്ചാത്തലം വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് സംസ്ഥാന സർക്കാരിന്റെ സാമൂഹ്യനീതിയിലധിഷ്ഠിതമായ വിദ്യാഭ്യാസ നയങ്ങളെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന NAAC പരിശോധക സംഘങ്ങളുടെ പ്രഖ്യാപനങ്ങളിൽ ശക്തമായി പ്രതിഷേധിക്കുന്നു. NAAC ന്റെ ഇക്കാലം വരെയുള്ള, സാമ്പത്തിക ഇടപാടുകൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക.
9. അധ്യാപകരുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും സംഘടനാ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് വിലക്ക് ഏർപ്പെടുത്തുന്ന സ്വകാര്യ മാനേജുമെന്റുകളുടെ നടപടികളിൽ ശക്തമായി പ്രതിഷേധിക്കുന്നു. സംഘടനാ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉറപ്പാക്കുന്നതിനായുള്ള നിയമനിർമ്മാണം നടത്തുക.
10. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ ഗുണനിലവാരം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ലക്ഷ്യമിട്ടിട്ടുള്ള ആട്ടോണമസ് കോളജുകൾ, ഡീംഡ് യൂണിവേഴ്സിററികൾ, സെന്റർ ഓഫ് എക്സലൻസ് തുടങ്ങിയ പദവികൾ ചുരുക്കം ചില സ്ഥാപനങ്ങൾക്കായി പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നതിന് പകരം യു. ജി. സി. പദ്ധതികളുടെയും ഫണ്ടിംഗിന്റെയും പ്രയോജനം എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ലഭ്യമാക്കുന്ന രീതിയിൽ പുനരാവിഷ്കരിക്കുക. കേന്ദ്ര വിദ്യാഭ്യാസ ഉപദേശസമിതിയുടെ സ്വയംഭരണം സംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങൾ പിൻവലിക്കുക.

11. എയ്ഡഡ് കോളജുകളിൽ 1997-നുശേഷം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള കോഴ്സുകൾക്ക് സ്ഥിരം തസ്തികകൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ധ്യാപക നിയമനം നടത്തുക.
12. പ്രീ-ഡിഗ്രി പുനഃസംഘാടനത്തിന്റെ ഭാഗമായി അധികം വന്ന അദ്ധ്യാപകരെ കോളജുകളിൽ നിലവിലുള്ള ഒഴിവുകളിൽ പുനർവിന്യസിപ്പിക്കുക.
13. എയ്ഡഡ് കോളജ് നിയമനങ്ങൾ പി. എസ്. സി. യെ ഏല്പിക്കുക.
14. സീനിയോറിറ്റി മാനദണ്ഡത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രിൻസിപ്പൽ നിയമനം നടത്തുക.
15. അദ്ധ്യാപക - അനദ്ധ്യാപക തസ്തികകളിൽ സ്ഥിര നിയമനം നടത്തിക്കൊണ്ട് കോൺട്രാക്റ്റ്/ഗസ്റ്റ് നിയമന സമ്പ്രദായം അവസാനിപ്പിക്കുക.

16. അൺ എയ്ഡഡ്/ ഓഫ് ക്യാമ്പസ്/ സ്വകാര്യ സർവ്വകലാശാലകളിൽ ക്ളാസെടുക്കുന്ന എയ്ഡഡ് വിഭാഗത്തിലെ അദ്ധ്യാപകർക്കെതിരെയും അതിന് സൗകര്യം ഒരുക്കി കൊടുക്കുന്ന സ്വകാര്യ മാനേജുമെന്റുകൾക്കെതിരെയും ശക്തമായ നടപടികൾ സർക്കാരും യൂണിവേഴ്സിററികളും സ്വീകരിക്കുക.
17. വിദേശീയവും - തദ്ദേശീയവുമായ സ്വകാര്യ യൂണിവേഴ്സിററികളുടെയും അവയുടെ പഠന/ഫ്രാഞ്ചൈയ്സി കേന്ദ്രങ്ങളുടെയും സ്ഥാപനം തടയുക.
18. സ്വകാര്യകോളജ് അദ്ധ്യാപകരുടെ പി. എഫ് ക്രെഡിററ് കാർഡ് വിതരണത്തിലെ കാലതാമസം ഒഴിവാക്കുക.
19. സമയബന്ധിതമായി യൂണിവേഴ്സിററി പരീക്ഷകളും ഫലപ്രഖ്യാപനവും നടത്തുന്നതിന് ക്രിയാത്മകപദ്ധതികൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുക. സെമസ്ററർ പരീക്ഷകൾ അട്ടിമറിക്കാനും സിലബസ് വെട്ടിക്കുറക്കാനുമുള്ള യൂണിവേഴ്സിററികളുടെ നടപടികളിൽ ശക്തമായി പ്രതിഷേധിക്കുന്നു.
20. GPF/ലഘു സമ്പാദ്യപദ്ധതികളുടെ പലിശ നിരക്ക് 12 ശതമാനമായി ഉയർത്തുക.
21. വിവരാവകാശനിയമം കോളജുകളിൽ നടപ്പിലാക്കാൻ നടപടി എടുക്കുക.
22. സർക്കാർ/ എയ്ഡഡ് കോളജുകളിലെ വിദ്യാർത്ഥി പ്രവേശനത്തിന് കേന്ദ്രീകൃത സംവിധാനം ഏർപ്പെടുത്തുക.

'ഇറാഖ് - ചരിത്രവും വർത്തമാനവും'

എ. കെ. പി സി ടി എ സംസ്ഥാന സമ്മേളന നഗരിയിലൊരുക്കിയ 'ഇറാഖ് - ചരിത്രവും വർത്തമാനവും' ഫോട്ടോ എക്സിബിഷൻ ശ്രദ്ധേയമായി. എക്സിബിഷൻ ആര്യവൈദ്യശാല പ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗം തലവൻ ഡോ. കെ. ജി. പൗലോസ് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്വത്തിനെതിരെ പൊരുതുന്ന ഇറാഖി ജനതയുടെ പോരാട്ടങ്ങളുടെ ദൃശ്യങ്ങൾ, അബു ഗാരിബ് ജയിലിൽ യുദ്ധതടവുകാർക്ക് ഏൽക്കേണ്ടി വന്ന പീഡനമുറകൾ, അമേരിക്കൻ പട്ടാളക്കാരുടെ ക്രൂരതകൾക്കിരയായ പിഞ്ചുകുട്ടികൾ, പുഞ്ചിരിക്കുന്ന മുഖവുമായി തൂക്കുമരത്തെ സ്വീകരിച്ച സദ്ദാം ഹുസൈന്റെ ചിത്രങ്ങൾ എന്നിവ ഈ ഫോട്ടോ പ്രദർശനത്തിന്റെ സവിശേഷതകളാണ്.

23. എം. ജി. - കണ്ണൂർ യൂണിവേഴ്സിററി നിയമങ്ങൾ ഭേദഗതി ചെയ്ത് കൂടുതൽ ജനാധിപത്യവൽക്കരിക്കുക.
24. നിയമനത്തിനും പ്രൊമോഷൻ/പ്ളേസ്മെന്റിനും സർവകലാശാലാംഗീകാരം കിട്ടിയ മുഴുവൻ അദ്ധ്യാപകരുടെയും ശമ്പളം വിതരണം ചെയ്യുക. കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസ ഡെപ്യൂട്ടി ഡയറക്ടർ ഓഫീസുകളിലെ ചട്ടവിരുദ്ധ നടപടികൾ അവസാനിപ്പിക്കുക.
25. സ്വകാര്യ യൂണിവേഴ്സിററികളേയും അവയുടെ ഫ്രാഞ്ചൈയിസികളെയും നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുംവിധം വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംസ്ഥാന പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ ആവശ്യമായ നടപടികൾ എടുക്കുക.
26. സർവകലാശാലകളുടെ സ്വയംഭരണം പൂർണ്ണമായി സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും അദ്ധ്യാപക സംഘടനകളുമായി വിശദമായ ചർച്ച നടത്തിയതിനു ശേഷവും മാത്രമേ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ കൗൺസിൽ ഓർഡിനൻസ് നിയമസഭയിൽ പാസ്സാക്കാവൂ എന്ന് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിനോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ
സംസ്ഥാന ഭാരവാഹികൾ
2007-08

ഡോ. എ.പി.കുട്ടികൃഷ്ണൻ
പ്രസിഡന്റ്

ആർ. മോഹനകുമാർ
ജനറൽ സെക്രട്ടറി

പി. രഘുനാഥ്
വൈസ് പ്രസിഡന്റ്

ടി. എ. ഉഷാകുമാരി
വൈസ് പ്രസിഡന്റ്

ഡോ.കെ.കെ.ബാലചന്ദ്രൻനായർ
ട്രഷറർ

മേഖലാ സെക്രട്ടറിമാർ

കെ. വിജയധരൻ
കേരള യൂണിവേഴ്സിറ്റി

ഡോ. രാജൻവർഗ്ഗീസ്
എം.ജി യൂണിവേഴ്സിറ്റി

എം. സഫറുദ്ദീൻ
കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി

ഡോ. കെ. പ്രദീപ്കുമാർ
കണ്ണൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റി

ബ്രാഞ്ച് സെക്രട്ടറിമാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക്

മെമ്പർഷിപ്പ് തുക അംഗമൊന്നിന് 400 രൂപ നിരക്കിൽ 2007 ജൂലൈ 15നകം സംസ്ഥാന ട്രഷററെ ഏൽപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. SBI മഞ്ചേരി AKPCTA 30060323642 എന്ന അക്കൗണ്ട് നമ്പറിൽ നേരിട്ടോ DD ആയോ തുക അടയ്ക്കാവുന്നതാണ്.

വിലാസം
ഡോ. കെ. കെ. ബാലചന്ദ്രൻ നായർ
അഞ്ജലി, തൃക്കലങ്ങോട് പി. ഒ.
മഞ്ചേരി - 676127, ഫോൺ : 04832840468

AKPCTA
Office Bearers
2007-2008

PRESIDENT
Prof. A. P. Kuttikrishnan
Sir Syed College, Thaliparamba, Kannur
Ph:0490-2477039

VICE PRESIDENTS
Prof. P. Reghunath
MSM College, Kayamkulam
Ph: 95479-2348284

Prof. T. A. Ushakumari
Sree Kerala Varma College
Thrissur
Ph: 0487-2366868

GENERAL SECRETARY
Prof. R. Mohana kumar
SN College, Varkala
Ph: 95470-2608452

TREASURER
Dr. K. K. Balachandran Nair
N. S. S. College, Manjeri
Ph: 0483-2768278

SECRETARIES

Kannur University
Dr. K. Pradeep Kumar
NSS College,
Mattannur
Ph: 0490-2472424

Calicut University
Prof. M. Safarudeen
MES College Mannarghat
Ph: 0492-4223704

MG University
Dr. Rajan Varughese
U. C. College, Aluva
Ph: 95484-2706338

Kerala University
Prof. K. Vijayadharan
S. N. College, Kollam
Ph: 95474-2732100

DISTRICT OFFICE BEARERS

KANNUR - KASARGOD
President
Prof. P. Balakrishnan
Payyannur College
Payyannur

Secretary
Prof. V. Raveendran
Sir Syed College, Thaliparamba

KOZHIKODE
President
Dr. U. Hemanth Kumar
SNG College,
Chelannur

Secretary
Dr. D. K. Babu
Guruvayoorappan College
Kozhikode
Ph: 0495-2430533

WAYANAD
President
Prof. Prasad. P
Mary Matha College
Mananthavadi,
Wayanad

Secretary
Prof. K. Balagopalan
St. Mary's College
Sulthanbathery
Ph: 04936-220489

MALAPURAM
President
Dr. T. K. Sreedharan
MES College,
Ponnani
Malappuram

Secretary
Prof. P. Mammed
PSMO College, Thirurangadi
Ph: 0494-2463889

PALAKKAD
President
Prof. V. K. Sudhakaran
NSS College
Ottappalam

Secretary
Prof. A. T. Cherian
VTB College,
Srikrishnapuram
Palakkad
Ph: 04924-231311

THRISSUR
President
Prof. P. S. Feroz
SN College
Nattika

Secretary
Prof. P. Gopinathan
Sree Krishna College,
Guruvayoor
Ph: 0487-2212622

ERNAKULAM
President
Prof. Sebastian K. Antony
St. Alberts College
Ernakulam

Secretary
Prof. D. Salimkumar
SNM College
Maliankara
Ph: 0484-2322476

KOTTAYAM-IDUKKI
President
Prof. A. S. Varghese
CMS College, Kottayam

Secretary
Dr. K. P. Sukumaran Nair
SD College
Kanjirapally
Ph: 04828-228141

ALAPPUZHA

President

Prof. Sheela.P
TKMM College,
Nangiarkulangara

Secretary

Prof. Philippose
MSM College, Kayamkulam
Ph 0479-2473263

PATHANAMTHITTA

President

Prof. Daniel Kutty
St. Thomas College,
Kozhencheri

Secretary

Prof. Rajasekharan Pillai. P
DB College, Parumala
Ph: 0481-2400947

KOLLAM

President

Prof. Radhakrishna Pillai. R
D. B. College
Sasthamkotta

Secretary

Dr. K. Sreevalsan
S. N. College, Kollam
Ph: 0475-2746536

THIRUVANANTHAPURAM

President

Dr. Johny K. John
Mar Ivanios Trivandrum

Secretary

Dr. V. Rajendran Nair
VTMNSS College,
Dhanuvachapuram
Ph: 0471-2574769

STATE COMMITTEE MEMBERS

Prof. R. Indulal
S. D. College, Alappuzha

Prof. M. Shahul Hameed
Iqbal College Peringammala
Thiruvananthapuram

Prof. Alexander K. Samuel
St. Thomas College
Kozhancheri

Dr. V. Chandran
TKM College of Arts
and Science, Kollam

Prof. K. F. George
Marthoma College
Chungathara, Nilambur

Prof. K. Radhakrishnan Nair
S. V. R. N. S. S. College
Vazhoor, Kottayam

Prof. M. J. Mathew
M. E. S. College
Nedumkandam, Idukki

Dr. N. M. Sunny
Malabar Christian College
Kozhikode

Prof. P. Prabhakaran
NAS College, Kanjangad

Dr. K. Surendran
S. N. College, Kannur

Prof. C. T. Francis
St. Joseph's College
Devagiri

Prof. K. Lekshmanan
S. N. College, Alathur

Dr. Harikumaran Thampi
M. E. S. College, Asmabi

Prof. V. C. Antony
St. Paul's College, Kalamassery

Dr. T. A. Sudhakarakurup
N. S. S. College, Pandalam

Prof. M. Sreekumar
M. M. N. S. S. College
Kottiyam

Dr. Mathew Immanuel
St. Xavier's College, Vaikom

WORKING COMMITTEE NOMINATIONS

Prof. Thomas Joseph
KE College Mannanam
Ph: 95481-2598498

Prof. A. Prathapa Chandran Nair
M. G. College, TVM
Ph: 95471-2272143

Prof. K. Sasidharan
S. N. G. College,
Chelannur
Ph: 0495-2472822

Prof. K. Mathew
Baselios College,
Kottayam
Ph: 9447039451

WORKING COMMITTEE SPECIAL INVITEES

Dr. S. Jayaraj Kumar
Chief Editor
Kerala Private College Teacher

Prof. K.S. Jayachandran
Convenor, Service Cell

Prof. C. Padmanabhan
Convenor, Academic
Committee

STATE ACADEMIC COMMITTEE

Convenor

Prof. C. Padmanabhan
NSS College, Mattannur
Ph: 0490-2477432

Members

State Office Bearers and District
Academic Committee
Convenors

KERALA PRIVATE COLLEGE TEACHER

Chief Editor

Dr. S. Jayaraj Kumar
S.N. College, Varkala

Managing Editor

Dr. V. Jayakumar
NSS College for Women
Thiruvananthapuram

Assistant Editor

Dr. G. S. Suresh
VTMNSS College,
Dhanuvachapuram

Members

Prof. M. S.Vasanthakumar
S.N College, Kollam

Prof. Mathew. J. Muttath
K. E. College, Mannanam

Dr. N. Rajan
NSS College, Manjeri

Prof. Soman Nadar
Mar Ivanios College
Thiruvananthapuram

Prof. J. Raju
S. N. College, Varkala

Dr. K. L. Vivekanandan
S. N. College
Chempazhanthy

Prof. P. Sivadasan
SN College, Kollam

Dr. K. S. Pavithran
S. N. College, Nattika

Prof. T. Pavithran
Payyannur College,
Payyannur

Olina A.G
VTMNSS College
Dhanuvachapuram

LIASON OFFICERS

SECRETARIATE

Sri. R. Mohanakrishnan
MG College, Tvpm
Ph: 0471-3299409

Prof. P. Sivadasan
S.N. College, Chempazhanthy
Ph: 0471-2445199

DIRECTORATE OF COLLEGIATE EDUCATION

Prof. D. Sajeev Kumar
Ph: 0471-2380237
&
Dr. S. Pradeepkumar
Ph: 9447432220
M. G College,
Thiruvananthapuram

DEPUTY DIRECTOR OF COLLEGIATE EDUCATON OFFICES

KOLLAM

Sri. R. Premkumar
S. N. College, Kollam

Prof. M. Sreekumar
MM NSS College, Kottiyam

KOTTAYAM

Prof. K.Radhakrishnan Nair
S.V.R.N.S.S.College, Vazhoor
Phone: 0481-2598988

Prof. Babu Cherian
CMS College, Kottayam
Ph:9447568210

Prof. C. M. George
Devamatha College,
Kuruvilangad

ERNAKULAM

Prof. Ramachandran
St. Alberts College, Ernakulam

Sri. Roy Sakharias
S. H. College, Thevara

THIRISSUR

Dr. Joshy C. L.
St. Thomas College, Thrissur
Ph: 0487-2641819

Prof. P. Gopinathan
Sree Krishna College,
Guruvayoor
Ph: 0487-2212622

Prof. C. Muraleedharan
NSS College, Ottappalam

KOZHIKODE

Dr. D. K. Babu
Guruvayoorappan College,
Kozhikode
Ph: 0495-2430533

Prof. K. Sasidharan
SNG College, Chelannur
Ph: 0495 - 2472822

Dr. Sreejith M. Nair
Malabar Christian College,
Kozhikode

DTE OFFICE

Dr. P. N. Dileep
T.K.M Engineering College
Kollam

UNIVERSITIES

KERALA

Dr. K. Vijayakumaran Nair
Mar Ivanios College
Ph:9387805553

Dr. K. L. Vivekanandan
S. N. College, Chempazhanthy
Ph: 9447019722

M.G UNIVERSITY

Prof. George Sebastian
K. E. College, Mannanam Ph: 9447567992

Prof. Joji Alex
St. Thomas College, Pala

Prof. R. Hareesh
St. Mary's College , Manarkad

KOZHIKODE

Dr. K. K. Balachandran Nair
NSS College, Manjeri
Ph: 0483-2768278

Prof. M. Safarudeen
M. E. S. Kallady College,
Mannarcaud
Phone: 9447590587

KANNUR

Prof. Krishnan Vannarath
SCS College
Sreekantapuram
Ph: 0497-7466278

Prof. P.K. Sasindran
SN College, Kannur
Ph: 0490-2306569

Prof. A. Nisanth
Payyannur College
Payyannur

WELFARE TRUST

State office bearers and
Prof. A. Prathapachandran Nair
MG College, Tvpm

BUILDING COMMITTEE

Prof. A.P. Kuttykrishnan
Prof. R. Mohanakumar
Dr. K. K. Balachandran Nair
Prof. Thomas Joseph
Prof. A. Prathapachandran Nair
Prof. K. Sasidharan
Dr. V. Rajendran Nair (Convenor)
Dr. S. Jayaraj Kumar
Dr. S. Satheesh Chandran
Prof. K.L. Vivekandan
Dr. G.S. Suresh
Prof. J. Raju

LEGAL CELL

Convenor

Prof. D. Salimkumar
SNM College, Maliankara
Ph: 0484-2322476

Dr. Rajan Varghese
UC College, Aluva

Prof. A.A. Chandran
St. Alberts College, EKM

Prof. V. M. George
SH College, Thevara

Prof. V. N. R. Raju
Al Ameen College, Edathala

SERVICE CELL

Prof. K. S. Jayachandran
Sree Kerala Varma College, Thrissur.
Ph: 0487-2371971

Prof. P. S. Feroz
S.N. College, Nattika

Prof. Tommichan Joseph
KE College, Mannanam

Prof. Sukumara Babu
MSM College Kayamkulam

Dr. K. P. Sukumaran Nair
St. Dominic College, Kanjirappally

Dr. P. Balakrishnan
Payyannur College, Payyannur

WOMENS' SUB COMMITTEE

Prof. T.A. Ushakumari
(Convenor)
Vice - President, AKPCTA
Ph: 9447771946

Members

District Convenors

MEDIA LAISON OFFICER

Dr. M. J. Manoj,
S. N. College, Chempazhanthy
Ph: 9447008080

AKPCTA WEBSITE

Prof. V. M. Ananda kumar
M. G College, Thiruvananthapuram
Ph: 9447304866

സ്മരണാജ്ഞലി

പി. ഭാസ്കരൻ

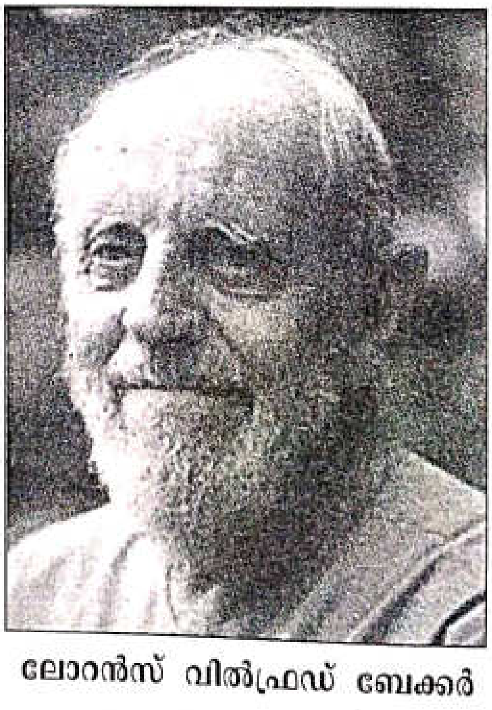

ലോറൻസ് വിൽഫ്രഡ് ബേക്കർ

പ്രശസ്ത കവിയും ചലച്ചിത്രകാരനുമായ പി. ഭാസ്കരൻെറയും, പുതിയൊരു ആവാസ സംസ്കാരം കേരള ജനതയ്ക്ക് സംഭാവന നൽകിയ വാസ്തുശില്പിയായ ലോറി ബേക്കറുടേയും വിയോഗത്തിൽ ദുഃഖിക്കുന്നവരുടെ കൂടെ എ. കെ. പി.സി.ടി. എയും

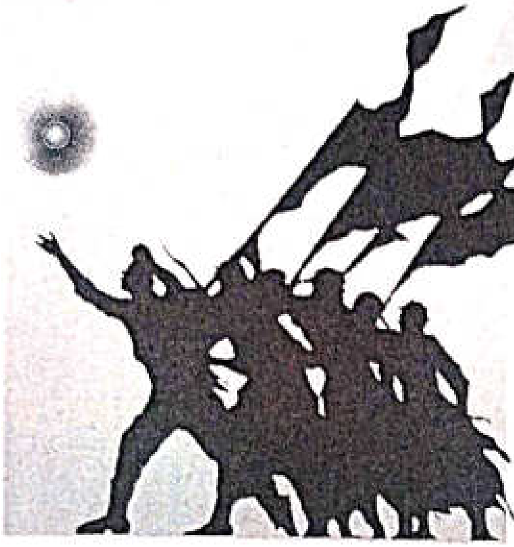

എ കെ പി സി ടി എ ചരിത്രപഥങ്ങളിലൂടെ...

പി. ശിവദാസൻ എസ്.എൻ.കോളജ്, കൊല്ലം

അൻപതു തികയുന്ന എ കെ പി സി ടി എക്ക് ഐതിഹാസികവും ത്യാഗോജ്ജ്വലവുമായ ഒരു ചരിത്രമാണുള്ളത്. ക്ളേശകരമായ ഈ യാത്രയിൽ നേടിയ നേട്ടങ്ങൾ ആത്മവീര്യം നഷ്ടപ്പെടാതെ പ്രവർത്തിച്ച മുൻകാല സംഘടനാ പ്രവർത്തകരുടെ സംഭാവനയാണ്. അറിയപ്പെടേണ്ടതായ ഈ ചരിത്രം വായനക്കാർക്കായി പലഭാഗങ്ങളായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്.

എ കെ പി സി ടി എ ക്കു മുമ്പ്

കേരളത്തിലെ അധ്യാപക പ്രസ്ഥാനം സ്വാതന്ത്ര്യസമരവുമായും സാമ്രാജ്യാത്വ വിരുദ്ധ സമരവുമായും ഏറെ ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. അധ്യാപനം രാഷ്ട്ര സേവനം, രാഷ്ട്രസേവനം ജീവിതലക്ഷ്യം' എന്ന മുദ്രാവാക്യവുമായി നിലകൊണ്ട അധ്യാപകരാണ് ശക്തമായ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം ഒരുക്കിയെടുത്തത്. കേരളത്തിലെ ജാതി-ജൻമിത്വ ശക്തികൾക്കെതിരായും പൊതുമണ്ഡലം രൂപീകരിക്കുന്നതിനും അധ്യാപകർ നൽകിയ സംഭാവന വിലപ്പെട്ടതാണ്. ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആദ്യ വർഷങ്ങളിൽ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള (പിൽക്കാലത്ത് സ്വദേശാഭിമാനി) യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു തുടങ്ങിയ ഉപാദ്ധ്യായൻ' എന്ന മാസികയാണ് അധ്യാപക വർഗത്തിന്റെ സംഘടനാചരിത്രത്തിലെ ആദ്യ ചവിട്ടുപടി. അധ്യാപക സംഘ മഠം' അഥവാ സംഘടന ആവശ്യമാണെന്നും, രക്ഷാഭോഗധനം' അഥവാ പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ട് സംവിധാനം ആവിഷ്ക്കരിക്കണമെന്നും അധ്യാപകർക്കുവേണ്ടി ആവശ്യപ്പെട്ടത് ഉപാദ്ധ്യായൻ' മാസികയായിരുന്നു. ഈ മാസിക മുൻകാലത്ത് നിലനിന്നിരുന്ന അധ്യാപക ഗിൽഡുകളു (Teacher's Guild)ടെ രീതിയിലായിരുന്നില്ല പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. പൊതു ഇട'ത്തിന്റെ വികാസത്തിൽ അധ്യാപകന് നേതൃത്വപരമായ പങ്കുണ്ടെന്ന് ഉപാദ്ധ്യായൻ' എഴുതി.

ബോൾഷെവിൽ ഭീഷണി'യിൽ ചുവന്നു തുടങ്ങിയ കേരളം

മഹത്തായ റഷ്യൻ വിപ്ളവത്തിന്റെ സ്വാധീനം കേരളത്തിൽ ഉടനടി പ്രതിഫലിച്ചു. ബോൾഷെവിൽ ഭീഷണി' കൊച്ചിയിലും മററു നഗരങ്ങളിലും തലപൊക്കിയതായി സാമ്രാജ്യത്വശക്തികൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. കേരളത്തിൽ മററ് തൊഴിലാളികളെ പോലെ അധ്യാപകരും സംഘടിത ശക്തിയാകുന്നത് 1917 മുതലാണ്. ബാലാരിഷ്ടതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും സംഘടനാ ചരിത്രം ആരംഭിക്കേണ്ടത് ഈ കാലഘട്ടം മുതൽക്കാണ്. ഇക്കാലത്തെ ഹോംറൂൾ പ്രക്ഷോഭവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് തലശ്ശേരി, പാലക്കാട്, എറണാകുളം, കോഴിക്കോട് എന്നിവിടങ്ങളിൽ അധ്യാപകർ പോലീസ് നിരീക്ഷണത്തിനു വിധേയരായി. കോളജ് കാമ്പുസകളിൽ സാമ്രാജ്യത്വ വിരുദ്ധ സമരങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥികളെയും അധ്യാപകരെയും രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പേരിൽ പുറത്താക്കാൻ തുടങ്ങി. അധ്യാപകർ സംഘടിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്.

ഫീസ് വർദ്ധനവിനെതിരെ 1921 ൽ നടന്ന സമരം

1921 ൽ തിരുവിതാംകൂറിലാകമാന വിദ്യാലയങ്ങളിലെ ഫീസ് വർദ്ധനവിനെതിരെ ശക്തമായ സമരം നടന്നു. ദിവാൻ രാഘവയ്യയുടെ പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കെതിരെ അധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും രക്ഷിതാക്കളും തെരുവിലിറങ്ങി. ഈ സമര കാലഘട്ടത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ കോളജ് - സ്കൂൾ അധ്യാപകർ രൂപം കൊടുത്ത 'തിരുവിതാംകൂർ ടീച്ചേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ' ആണ് കേരളത്തിലെ ആദ്യ അധ്യാപക സംഘടന.

ട്രാവൻകൂർ ടീച്ചേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ

1921 ഫെബ്രുവരി മാസത്തിലാണ് ഈ സംഘടന നിലവിൽ വന്നത്. സുബ്രഹ്മണ്യ ശാസ്ത്രികളായിരുന്നു ആദ്യ അദ്ധ്യക്ഷൻ. 'ജേർണൽ ഓഫ് ദ ട്രാവൻകൂർ ടീച്ചേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ' എന്ന മാസികയും ഈ സംഘടന പുറത്തിറക്കി. കേരളത്തിലെ ആദ്യ അധ്യാപക സംഘടനാ മാസികയായിരുന്നു ഇത്. മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യർ, ആർ. ശ്രീനിവാസൻ എന്നീ അദ്ധ്യാപകർ ഈ മാസികക്ക് നേതൃത്വം നൽകുകയും ദീർഘകാലം തടസ്സമില്ലാതെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ സന്ദേശം ഈ മാസിക ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും ഉപരിവർഗത്തിൽ നിന്നു വന്നിരുന്ന അധ്യാപകരുടെ സംഘടനാബോധത്തിന് പരിമിതികളുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സംഘടനയുടെ അപചയത്തിന്റെ പ്രധാന കാരണവും ഇതായിരുന്നു.

എയ്ഡഡ് വിദ്യാലയങ്ങളിലെ അധ്യാപക സംഘടനകൾ

സ്വാതന്ത്ര്യസമരം ഊർജിതമാവുകയും ജാതി-ജന്മിത്വ ശക്തികൾക്കെതിരെയുള്ള സമരം ബലപ്പെടുകയും ചെയ്തതിനെ തുടർന്ന് എയ്ഡഡ് വിദ്യാലയങ്ങളിലെ അധ്യാപകർ സംഘടിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇവിടങ്ങളിലെ മാ

മാനേജർമാരുടെ മുമ്പിൽ അധ്യാപകർ അടിമകളായിരുന്നു. അവരുടെ നീചപ്രവർത്തികൾക്കു മുമ്പിൽ അധ്യാപകരുടെ കുടുംബങ്ങൾ കണ്ണീരു കുടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജോലിസ്ഥിരതയില്ലായ്മയും, സ്ഥലംമാററവും, പിരിച്ചുവിടലും നിത്യസംഭവങ്ങളായിരുന്നു. മാനേജർമാർ ചൂഷകരായിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ട് അധ്യാപകർ ചൂഷണത്തിനെതിരെ നിലകൊള്ളേണ്ടിവന്നു. നവോത്ഥാനത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും കിരണങ്ങൾ അധ്യാപകരെ സംഘടനാ ബോധമുള്ളവരാക്കി. 1931 നവംബർ 16 ന് മണപ്പുറം എയ്ഡഡ് എലമെന്ററി സ്കൂൾ അധ്യാപക യൂണിയൻ' എന്ന സംഘടന പുതിയ കാലഘട്ടത്തെ വിളിച്ചറിയിച്ചു. ഇതിനെ തുടർന്ന് ധാരാളം സംഘടനകൾ കേരളത്തിലാകമാനം പിറവിയെടുത്തു.

പ്രൊഫ. എം. പി. പോൾ :

പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകരുടെ വഴികാട്ടി

1932 ൽ സാമ്പത്തിക മാന്ദ്യത്തിന്റെ പേരിൽ പ്രൊഫ. എം. പി. പോളിന്റെയും സഹപ്രവർത്തകരുടെയും വേതനം തൃശൂർ സെന്റ് തോമസ് കോളജ് മാനേജ്മെന്റ് വെട്ടികുറച്ചു. ഇതിനെതിരെ പ്രതിഷേധിച്ച പ്രൊഫ. എം. പി. പോൾ സ്വകാര്യ കോളജ് അധ്യാപക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രം ആരംഭിച്ചു. എയ്ഡഡ് കോളജുകളുടെ എണ്ണക്കുറവും, അസംഘടിതരായ കുറച്ച് അധ്യാപകരും ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. സേവന ഭദ്രതക്ക് സ്വകാര്യ കോളജ് അധ്യാപകർ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയത് ഇക്കാലത്താണ്.

സംഘടനാ പോരാട്ടത്തിലെ ആദ്യ യോദ്ധാവ് എം. പി. പോൾ ആയിരുന്നു. 'The History of a Cut' എന്ന പേരിൽ പോൾ എഴുതിയ ലഘുലേഖ സംഘടനാ ചരിത്രത്തിലെ സുവർണ്ണരേഖയാണ്. വേതനത്തിൽ നടത്തിയ 10% വെട്ടികുറവായിരുന്നു ലഘുലേഖയിലെ വിഷയം. എം. പി. പോളിനെ മാനേജ്മെന്റ് പിരിച്ചുവിട്ടു. പുത്തേഴത്ത് രാമൻ മേനോനെ പോലുള്ള പ്രഗത്ഭർ കോടതിയിൽ പോളിനുവേണ്ടി വാദിച്ചെങ്കിലും വിജയിച്ചില്ല.

ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി

1952 ൽ പ്രൊഫ. പോളിനോട് ചെയ്ത അനീതി മാനേജ്മെന്റ് പ്രൊഫ. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരിയെ പരിച്ചുവിട്ടുകൊണ്ട് ആവർത്തിച്ചു. ചൈനയിൽ പോയതായിരുന്നു മുണ്ടശ്ശേരി ചെയ്ത കുററം. പ്രൊഫ. മുണ്ടശ്ശേരി പിൽക്കാലത്ത് വിദ്യാഭ്യാസ വകുപ്പ് മന്ത്രിയാവുകയും പ്രൈവററ് കോളജ് അദ്ധ്യാപകരുടെ സേവന - വേതന ഭദ്രത ഉറപ്പാക്കുന്നതിന് മതിയായ നിയമനിർമാണം നടത്താൻ ശ്രമം നടത്തുകയും ചെയ്തത് പിൽക്കാല ചരിത്രം. പോളിനോടും മുണ്ടശ്ശേരിയോടും ചെയ്ത ക്രൂരത എൻ. ടി. മാധവൻ നമ്പ്യാർ, ജോർജ് തോമസ് എന്നീ അധ്യാപകർക്കെതിരെയും കോളജ് മാനേജർമാർ പ്രയോഗിച്ചു. 1958 ൽ ഇ. എം. എസ് മന്ത്രിസഭ അധ്യാപകരുടെ സേവന - വേതന വ്യവസ്ഥകൾക്ക് നിയമമുണ്ടാക്കി. ഈ നിയമം സംരക്ഷിക്കേണ്ടതിനെക്കുറിച്ച് എ കെ പി സി ടി എ തുടങ്ങിയ ക്വാട്ടർലി മാഗസിന്റെ രണ്ടാം ലക്കത്തിൽ പ്രൊഫ. മുണ്ടശ്ശേരി ഇങ്ങനെ എഴുതി, " ഈ വ്യവസ്ഥകൾ എല്ലാ പ്രൈവററ് കോളജുകളിലും, നീക്കുപോക്കില്ലാതെ നടപ്പാക്കി കിട്ടുവാൻ അധ്യാപക സംഘടന ഉലയിൽ വച്ച കരുവിനെ നോക്കിയിരിക്കുന്ന കൊല്ലനെക്കാളും ജാഗ്രതയോടെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് ഞാനോർമ്മിച്ചുകൊള്ളട്ടെ."

എ കെ പി സി ടി എ രൂപം കൊള്ളുന്നു

എം. പി. പോൾ തുടങ്ങിവച്ച സംഘടിത പ്രസ്ഥാനത്തെ മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോയത് തിരുവനന്തപുരം എം. ജി. കോളജ് അധ്യാപകൻ വിജയൻ നായരായിരുന്നു. 1952 മാർച്ച് 16 ന് തിരുവനന്തപുരത്ത് വിളിച്ചുകൂട്ടിയ കൺവൻഷനോടുകൂടിയാണ് സംഘടനയുടെ രൂപം ഉണ്ടാവുന്നത്. ഈ കൺവൻഷന്റെ ഫലമായി 'തിരുവിതാംകൂർ യൂണിവേഴ്സിററി പ്രൈവററ് കോളജ് ടീച്ചേഴ്സ് യൂണിയൻ' നിലവിൽ വന്നു. ഈ കാലഘട്ടമായപ്പോഴേക്കും തിരുവനന്തപുരം, കൊല്ലം, ആലപ്പുഴ, കോട്ടയം, ചങ്ങനാശ്ശേരി തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രൈവററ് എയ്ഡഡ് കോളജുകൾ നിലവിൽ വന്നിരുന്നു. കൊല്ലം ശ്രീനാരായണ കോളജ് പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന എ. രാമയ്യരായിരുന്നു ഈ സംഘടനയുടെ സ്ഥാപക പ്രസിഡന്റ്. 1956 ൽ ഈ സംഘടനയുടെ പേര് ട്രാവൻകൂർ യൂണിവേഴ്സിററി പ്രൈവററ് കോളജ് ടീച്ചേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ എന്നായി. കേരള സംസ്ഥാനം രൂപംകൊള്ളുന്നതിന് മുമ്പ് കൊച്ചി - മലബാർ മേഖലയിൽ പ്രൊഫ. നാരായണസ്വാമി, പി. ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യൻ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്വകാര്യ കോളജ് അധ്യാപകരെ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമം തുടങ്ങിയിരുന്നു. 1957 ആയപ്പോഴേക്കും ഈ പ്രദേശത്ത് മലബാർ-കൊച്ചിൻ പ്രൈവററ് കോളജ് ടീച്ചേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ (MCPCTA) നിലവിൽ വന്നിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ തുടർച്ചയെന്നോണം കേരള സംസ്ഥാനം യാഥാർത്ഥ്യമാവുകയും ഇ. എം. എസ് നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഐക്യകേരളത്തിലെ ആദ്യമന്ത്രിസഭ അധികാരമേൽക്കുകയും ചെയ്തത് പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകരുടെ സംഘടനാബോധത്തിന് കരുത്തുപകർന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സംഘടനകളെല്ലാം യോജിച്ച് ഒരു കൊടിക്കീഴിൽ അണിനിരക്കേണ്ടത് അധ്യാപക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കരുത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. സേവന - വേതന വ്യവസ്ഥയിൽ അടിമത്വ സമാനമായ അവസ്ഥ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകന്റെ ആശ്രയമായി എ കെ പി സി ടി എ പിറവിയെടുത്തത് ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ്.

(തുടരും..)

തളിപ്പറമ്പ് സർ സെയ്യദ് കോളജ് സ്റ്റാററിസ്റ്റിക്സ് വിഭാഗം അധ്യാപകൻ ഡോ. എ. പി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ (സംസ്ഥാന പ്രസിഡൻറ്, എ. കെ.പി.സി.ടി.എ) ഗ്രീസിൽ ASMDA ഇൻറർനാഷണൽ സൊസൈററിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ 2007 മേയ് 29 മുതൽ ജൂൺ 1 വരെ നടന്ന സെമിനാറിൽ " First Order Asymmetric Laplace Autoregressive Process" എന്ന വിഷയത്തിൽ പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിച്ചു.

Evangelical Advocacy of **Minority Rights**

Thomas Joseph, President,- AIFUCTO

Politics of Minority Educational Institutions: Law and Reality in the Subcontinent (Raj Press, R3, Inderpuri, New Delhi, 2007) edited by Tahir Mahmood, former Chairman, National Minorities Commission, is a collection of essays written by well-known lawyers and human rights activists, with a Forward by Justice V.R. Krishna Iyer and a self-critical introspection by Swami Agnivesh, both of which strike a discordant note in an otherwise evangelical anthology on minority rights. The majority voice in this book on the minority issue is that the minorities are educationally persecuted in India. A great part of the blame for this is laid on the apex court itself for its role in, what is perceived to be, a progressive dilution of the constitutional rights of the minorities. The exceptional voice is that of Swami Agnivesh who looks at minority rights in the overall context of social justice. Discussing the iniquity of the exemption from 27% reservation for scheduled castes, scheduled tribes and socially and educationally backward classes in minority educational institutions, Swami Agnivesh, whose Arya Samaj enjoys minority status in the twin states of Bihar and Jharkhand, observes as follows:

"Minorities subject themselves to self-contradiction in seeking to by pass the demands of social justice .By doing so they are cutting the branch on which they are sitting. This may not be so in a legal sense. But it is certainly so in a moral and logical sense, which will catch up with law sooner or later. The rationale for minority rights to preserve language and to propagate education is the numerical disadvantage the minority communities suffer vis-à-vis the majority community. It is right and proper that the disabilities are addressed; but they need to be addressed right across the board. Disabilities can have no discriminatory labels....Minority communities that enjoy this constitutional magnanimity must not contradict the logic that sanctions it...The hallmark of the spiritual culture of the minorities is a proactive commitment to social justice ,articulated often as 'a preferential option for the poor'".

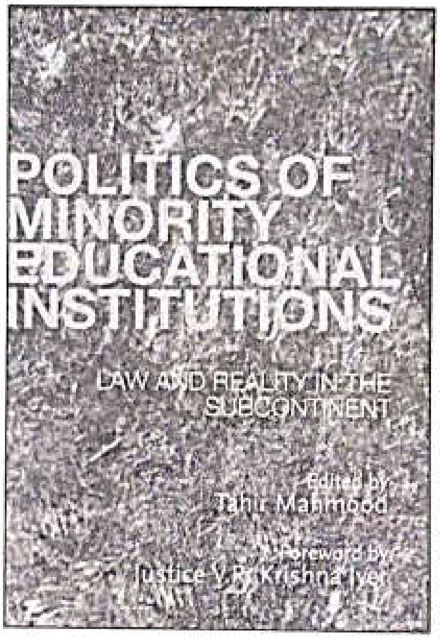

The duty to serve the interests of the community by minority managements arises from the nature of minority rights. P.P.Rao points out that minority right is a group right and not an individual right.

The book is divided into three sections classified as *'Legal Framework'*, *'Major Institutions'* and *'Beyond the Frontiers'*. The most engaging part is the section on legal framework which contains essays by such distinguished legal luminaries as P.P. Rao, James Massey, Soli J Sorabjee, Mihir Desai, MP Raju and Khwaja A Muntaqim. Whether one agrees with the argument that minority rights have suffered dilution over the years through successive judicial interpretation or not, a reading of the essays would certainly give one an insight into the ratio of the judicial pronouncements spread across several landmark judgments of the

apex Court. It would be especially instructive for those who try to make some sense out of the conflicting claims being made by the managements and the Government in Kerala on the issue of admission and fees in minority unaided professional educational institutions.

Four questions

The differences between the Government and the managements over this vexed issue rests mainly on four questions, which may be stated as follows:

(1) Who are the minorities?

(2) What are the indicia for the determination of unaided minority professional educational institutions?

(3) What is the nature and extent of minority rights in unaided professional educational institutions?

(4) What is the nature and extent of the Government's right for regulating unaided minority professional educational institutions?

That the unit for determination of minority status is the State and not the nation as a whole is a settled issue, no longer open for review since TMA Pai, according to MP Raju, who questions the logic of applying the same criteria for the identification of religious and linguistic minorities. The further question as to how to identify a minority within a State is more problematic. Is it a relative status or an absolute status? According to P.P.Rao, minority presupposes the existence of a majority. One interesting feature in India, he points out, is that every religious community is a minority in some State or the other. Hindus are a minority in the States of Jammu and Kashmir, Meghalaya, Mizoram, Nagaland and Punjab. Muslims are not a minority in Jammu and Kashmir and Christians are not a minority in Meghalaya. There are no minorities in Manipur as there is no majority religion in that State. Does it mean that minorities could be decided on the basis of numerical test alone? No, according to Tahir Mohamed, former Chairman, National minorities Commission. He says:

"International–law documents define 'minority' as 'a group numerically inferior to the rest of the population of the State ,in a non-dominant position ,whose members possess ethnic, religious or linguistic characteristics differing from the rest of the population'".

Tahir Mohamed thus lays down three tests for the identification of minorities:

(1) Test of numerical inferiority

(2) Test of non-dominance

(3) Test of distinctiveness from the rest of the population.

Soli Sorabji also lays great stress on the 'qualitative' test .He says:

"A minority should not be determined on the basis of quantity—it should be a qualitative determination and all vulnerable groups should be included ; for example ,women in several countries, tribals in various districts ,migrant workers ,gypsies and gays"

Minority is thus not only a relative category in terms of quantity, but also a contingent category in terms of quality. The Supreme Court had taken note of the above when it laid down certain criteria for the identification of minorities in BAL Patil (2005) case. The Court has ruled as follows:

"Statistical data produced to show that a community is numerically a minority cannot be the sole criterion. If it is found that a majority of the members of the community belong to the affluent class of industrialists, business men, professionals and propertied class, it may not be necessary to notify them under the Act as such and extend any special treatment or protection to them as a minority"

This implies that the test of relative empowerment/deprivation is crucial to the determination of minority status. The relative empowerment/deprivation of a given group is variable from time to time and place to place and therefore the status of minority can never be a permanent status. It could vary according to the vagaries in the fortunes of the community in question. The conferment of minority status at a given time and place will have to take into account the relative empowerment/deprivation of the community in question vis-à-vis the rest of the society. It is easy to see how a simple numerical test unsupported by quality test could lead to absurd results. Numerically, the ruling elite in India during the British rule were a minority, both linguistic and religious. Would that have justified conferment of linguistic / religious minority status on the dominant minority of British Indian Christians during the British rule?

M.P. Raju, who is critical of the Supreme Court for bringing in criteria other than that of numerical test, notes that the additional criteria in the Kerala legislation on unaided professional colleges which makes the identification of minority educational institution contingent on the number of colleges run by the community and the number of students in the community undergoing professional education have been added 'taking cue from the mood of the Supreme Court'. The moot question is whether it is appropriate to whittle down the ratio of a Supreme Court Judgment ,which has its basis on international consensus on what constitutes a

minority , as an obiter which is reflective of the 'mood' of the Supreme Court. It may further be pointed out in this connection that that the High Court of Kerala in striking down this provision showed little sensitivity to the international consensus and Supreme Court's pronouncements on the identification of minorities. The irony of giving the minority label to a majority of the institutions in the State, the iniquity of the proposition and the adverse implications of the same on the secular and philanthropic traditions of the State in education were not considered by the Court.

Conflicting Verdicts

TMA Pai raises the question as to what is the indicia for the identification of a minority educational institution; but declines to answer the question .In the absence of a clear definition of minorities and minority educational institutions in the Constitution, the courts have resorted to subjective interpretations of both, giving rise to a conflicting array of judgments on the minority issue. A majority of litigations in the apex court pertain to the minority issue. Minority jurisprudence in the Indian republic has always been a fertile ground for advocacy, instrumental in building up fame and fortune for a large pool of lawyers and equally instrumental in creating confusions and convulsions in many educational institutions over conflicting claims and endless litigations.

A majority of the cases over the minority issue in the last few years have dealt with the comparative rights of the managements and the Government in the running of unaided professional educational institutions. The judgment in TMA Pai which unsettled the 50: 50 arrangement in Unnikrishnan case has unleashed a flood of cases between State Governments and managements of unaided professional educational institutions, especially minority institutions. The present state of anarchy is created by design to assist the market forces. TMA Pai has whole heartedly upheld the new philosophy of liberalization, privatization and globalization. The Ministry of Trade and Commerce in the Union Government has gained the upper hand over the Ministry of Human Resources Development. The bill for permitting FDI in higher education recently introduced in the Parliament is more a child of the former than of the latter. Neither the Supreme Court nor the Central Government has taken a proactive role for bringing about a semblance of order and equity in the field of professional education. The ambiguous judgments of the apex court on the one hand and the equivocal stand of the central Government on the other has practically left it to market forces to decide the criteria for admission and fee in unaided professional educational institutions.

Consensus on Minority

Though it is true that the TMA Pai Judgment and the clarificatory judgments in Islamic Academy and Inamdar have raised more questions than they have answered, there is substantial consensus in these judgments on the issue of minority rights in professional education. The consensus is that there is little minority rights in professional education. MP Raju points out that the minority view of Justice Sinha in Islamic Academy was transformed into the majority view in Inamdar. Commenting on the impact of Inamdar on minority rights, he says:

"It has been suggested that Article 30 be read with Fundamental Duties in order to restrict its sweep. This has been suggested on the pyramid theory of Justice Sinha:

> "The right guaranteed by Article 30 of the Constitution is the right given to the minority as such, and not to an individual member, or individual members of the minority, and that the right is meant to benefit the minority by protecting and promoting its interests"

'SB Sinha, J has in his separate opinion in Islamic Academy described the situation as a pyramid-like situation and suggested the rights of minorities to be read along with fundamental duties. The higher the level of education, the lesser the seats and the higher weighs the consideration for merit. It will necessarily call for more state intervention and lesser say for minority".

M.P.Raju further points out that the dictum of Inamdar that minority character of an educational institution could be lost unless the institution admits a majority of minority students of that particular community which runs the institution

from within the State could have dangerous implications. He says:

These observations give an impression that the minority character would depend on the manner and number of admission made by the institution. This is a dangerous observation pregnant with numerous problems in future. Can the minority character or status be denied or cancelled based on the number of non-minority admissions made in these institutions by the management? How will it be determined? Does it mean that unless the majority of the students admitted belong to the minority community which established the institution, that too from the State only, the minority status and character would be lost?

It is interesting to note that similar apprehensions were expressed by the High Court of Kerala while invalidating the provision in the Kerala legislation on unaided professional colleges mandating minority institutions to admit a majority of students from the minority community. The 'minority' managements in Kerala which petitioned the Court to establish their right to admit non minority students to their hearts' content appear to have understood the illegality of their demand now, despite the magnanimous verdict given by the High Court violating the dictum laid down by the apex court. The volte-face of the Inter Church Council in demanding more than 50% minority quota in their institutions has to be understood against this background rather than in terms of a sudden conversion to a penitential understanding of the unethical dimensions of their vulgar proposition.

The duty to serve the interests of the community by minority managements arises from the nature of minority rights. P.P.Rao points out that minority right is a group right and not an individual right. He has quoted with approval the following dictum laid down by the High Court of Andhra Pradesh in Chikkala Samuel (1982): *"The right guaranteed by Article 30 of the Constitution is the right given to the minority as such, and not to an individual member, or individual members of the minority, and that the right is meant to benefit the minority by protecting and promoting its interests"* Similar observations had already been made by the Supreme Court itself in Mother Provincial (1970): *"It matters not if a single philanthropic individual with his own means founds the institution, or the community at large contributes the funds. The position at law is the same and the intention in either case must be to found an institution for the benefit of a minority community by a member of that community"* The issue of Common Entrance Test (CET) and Single Window System (SWS) of admission is no longer a contentious issue, according to M.P.Raju.it is an issue conclusively decided by Inamdar. Commenting on the 'dangerous inroads into the Fundamental Rights of the minorities' made by Inamdar, Raju observes as follows: *"It categorically states that a single window system of admissions and centralized counseling by common or Government agencies can be imposed by the government even on minority unaided colleges"*

What Raju and his ilk are worried about is the right of minority managements, which, they fear is being whittled down by the apex court through successive verdicts. What they are not worried about is the right of the students ,minority or non-minority, to be admitted through a 'fair ,transparent and non-exploitative procedure' ,insisted on by the Supreme Court ,which is the raison d'etre for the marginal restrictions being imposed on the right to administer. The scholarly articles in the volume under review would be instructional for managements ,if only to convince them about the stiff resistance their advocates will have to put up to overcome the numerous hurdles being put across the rights of minorities ,so that their clients could continue to enjoy unfettered rights over admission of students and collection of fee . The bigger the hurdle, the bigger the fee for advocacy and the bigger the amount of capitation fee collected under the counter.

Kerala High Court Judgment

College appointments

No Government sanction is required to fill vacancies and fix staff strength in aided colleges.

A Bench, comprising Justice K. S. Radhakrishnan and Justice Antony Dominic, held that no Government sanction is required to fill vacancies and fix staff strength in aided colleges.

The Bench made the clarification while disposing of a batch of writ petitions filed challenging a related Government Order. A single judge had referred the petitions to the Bench.

Policy on Higher Education

1. NKC PROPOSES MASSIVE CHANGES

1.1. The pursuit of democratic solutions for the problems confronting a particular segment of the working people has to contend with problems confronting other segments of the working people as well. In other words, a meaningful policy in an area such as higher education has to be a part and parcel of the over-all struggle for the democratic transformation of the country as a whole. The All India Federation of University and College Teachers Organizations (AIFUCTO) has an important role to play in the formulation of the national level policies on higher education in the above scenario. This is especially so today on account of more than one reason. The role of higher education as an engine of overall development has now become more important than ever before. At the same time, the consensus that used to characterize the educational policies of the nation is fast disappearing. Presently, the field of higher and technical education is the battleground of conflicting ideologies. It appears that a major policy shift in this critical area is on the anvil. Any attempt to craft a perspective for the democratic transformation of higher education at this critical juncture has to engage with the current phase of international capitalist development, which is imperialist globalization. Exploitative ruling classes all over the developing world are increasingly abandoning the quest for a path of development that is autonomous of metropolitan capital. As a matter of fact, the ruling classes of India have often outdone others in their advocacy of neo-liberalism, often projecting it as the only route to modernity. This imitative modernity advocated by the apologists of capitalist globalization needs to be exposed and countered by positing an alternative democratic model of modernity. It is to facilitate such a meaningful intervention that AIFUCTO is bringing out a policy statement on higher education. The objective is not as much to innovate as to define and clarify the philosophy of education, that the organization has been championing ever since its inception and to relate it to the emerging national and international practices in this critical area of national development.

1.2. The Note on Higher Education submitted by the National Knowledge Commission (NKC) to the Prime Minister on the 29th of November 2006 merits serious discussion in this context. The 19 page Note contains seven chapters, in addition to an introduction. While the introduction sets out the broad concerns about quantity, quality and equity, all of which are perceived to require urgent attention, questions relating to Universities, Undergraduate Colleges, Regulation, Financing, Quality, National Universities and Access are taken up separately in the seven chapters that follow. Following are the major recommendations:

(a) Create 1500 universities in the next eight years

(b) Establish an Independent Regulatory Authority for Higher Education (IRAHE) which would take over most of the functions presently undertaken by UGC and other regulatory agencies Minimize the role of UGC to that of a funding agency, and that of AICTE, MCI and BCI to that of professional associations

(d) Increase public spending on higher education and diversify the sources of funding

(e) Establish 50 National Universities, Public or Private, 10 of them in the next three years

(f) Reform Existing Universities by revising the curricula every three years, introducing internal evaluation, course credit and semester systems, promoting research, attracting and retaining talent in teaching through a system of differential pay scales across and within universities and colleges, instituting incentives and disincentives for teacher performance/nonperformance ,scrapping the system of career advancement and introducing a scheme for promotion of teachers through open competition , reforming governance structures by reducing the size and composition of decision making bodies and ensuring freedom from political interference

(g) Restructure undergraduate colleges by granting autonomy to individual colleges/college clusters, converting some of them into community colleges, and bringing the majority of them under the governance of Central Board of Undergraduate Education /State Boards of Undergraduate Education.

(h) Improve the system of institutional and social accountability by compulsory information disclosure, teacher evaluation by students, improving infrastructure and training facilities for teachers, networking colleges, permitting foreign universities to operate in competition with Indian Universities and by promoting diversity and differentiation at every level

(i) Permit individual institutions to fix the fee structure, subject to the condition that at least 20% of the total expenditure of

the institution shall be recovered in the form of fees.

(j) Ensure access for all deserving students by following a "needs blind admission policy", through a system of National Scholarship Scheme

(k) Even as reservations are to continue, develop a comprehensive "deprivation index" that would ensure that the benefits of affirmative action accrue to all that deserve them.

1.3. While some of the universally accepted and little implemented recommendations have been included, there are also a number controversial propositions which need to be discussed in detail at various levels before being accepted for implementation. Some of these prescriptions actually run counter to the objectives set forth in the introductory chapter. This dichotomy between diagnosis and prescription points to a deep-rooted failure to properly appreciate the synergies among the objectives of expansion, excellence and inclusion. Equity is perceived only as a necessary concession to marginalized sections in a democratic set up rather than as an integral component of expansion and excellence. While the question of ameliorating individual deprivation is partially addressed through a large number of free ships and scholarships, the larger question of ameliorating societal deprivation by extending the boundaries of the universities to include the larger society is totally ignored. In this respect, the Note marks a significant break with the recommendations in the Report of the Kothari Commission. Way back in 1966, the Kothari Commission had set forth a three dimensional role for universities and colleges, namely, *teaching, research and extension*. Though the third dimension of extension has not been implemented with any seriousness, it has always been accepted as a worthy goal to be pursued. The NKC Note has given a quite burial to the goal of extension in higher education. It is not difficult to see why the Knowledge Commission could cold-shoulder a goal, which has for long been regarded as central to higher education in this country. At the root of the marginalization of the goal of extension is the internalization of the individualistic, competitive philosophy of capitalist globalization, which runs deep through the NKC Note on Higher Education.

1.4. Despite the rhetoric of inclusion, the Note pursues the logic of exclusion, both at the conceptual and operational levels. Apart from marginalizing the goal of extension, the Note has indirectly posited a distinction between average excellence and superior excellence, by arguing that we have to ensure "average quality of higher education in every sphere" and at the same time create institutions that are "exemplars of excellence at par with the best in the world". This is old wine in new bottles, a repetition of the concept of islands of excellence flourishing in a vast ocean of mediocrity that was put forward through the New Education Policy (NEP) of 1986. The moot question is not whether all institutions can register the same level of excellence, but whether it is appropriate to set differential institutional excellence as a goal to be pursued. Such differential goals are often set to justify the inequitable practice of preferential treatment meted out to select institutions, select faculty and select students in funding and status, which is not quite often justified by the output by such institutions/ faculty /students. Preferential practices pursued in the past needs to be reviewed in the light of the performance of institutions which have been given such treatment. The question whether the most pampered institutions, which have squandered scarce national resources leaving the majority of the institutions high and dry, have produced commensurate output in the form of national wealth and national leadership needs to be answered through an objective assessment of their performance. It is also necessary to interrogate the usefulness of the yardstick of global standards, as a measure of excellence in Indian higher education. Application of uniform measuring scales across institutions all over the world may fail to give due credit to diversity, which is an essential ingredient of creativity.

1.5. The operational strategy of the divisive agenda proposed by the Knowledge Commission is to pit one set of institutions, level of education, subjects, teachers and students against another. A distinction is sought to be drawn between universities and colleges, between undergraduate and post graduate education, between those who teach commercially viable disciplines and others who teach traditional disciplines and between National and Provincial Universities. The rationale of segregating undergraduate from post graduate education is not clear ,more so when integration of undergraduate and post graduate studies is recommended in the proposed National Universities. The need for ensuring the services of the most accomplished faculty members in National Universities is also recognized in the Note. But the services of such teachers would be denied to large majority of undergraduate students, once undergraduate education is de-linked from post graduate and research education. That would run counter to the recommendation for greater integration of research and teaching which the NKC Note advocates. Undergraduate education is the foundation upon which the whole edifice of higher education is built up. Strengthening undergraduate education is essential for strengthening postgraduate education and research. This is possible only through greater integration of undergraduate education with post graduate education and research. While the Commission recognizes the need for integrating different levels of higher education, it reserves such opportunities for a small coterie who will be fortunate enough to gain admission to National Universities and Autonomous colleges. The large majority will be condemned to join mediocre institutions affiliated to Central Board of Undergraduate Education or State Board of Undergraduate Education which would set the curricula and conduct examinations for them.

1.6. Though diversity is recognized as an essential condition for excellence, the opportunities for diversity and excellence are available only for the elect few. The large majority is condemned to uniformity and mediocrity. Even the existing facilities for limited diversity will be lost by the establishment of National/State Boards of Undergraduate Education. A better and more viable alternative would be to encourage

existing undergraduate colleges to start postgraduate and research studies. A scheme for the separation of a large number of institutions from the stream of higher education is part of a clever strategy to introduce differential scales of pay for college and university teachers.

1.7. The agenda of differential salary is sought to be justified in the Note as part of a scheme of incentives and disincentives for ensuring quality. The argument is that better teacher performance can be ensured through a system of reward and punishment. But this comes with a rider that big salary differences between faculty members would threaten the identity of the professoriate and that universities will never be able to compete with salaries being paid elsewhere. Unfortunately, the train of thought is not pursued to its logical conclusion. The blind faith in competition and monetary rewards has given little room for thinking better alternatives. An aggressive teacher who jumps to the top overtaking his seniors would still be doing only his part of the teaching. At the same time, he could cause severe heartburn among others he had overtaken for a pittance. The greater commitment of one teacher comes at the price of lesser commitment of many he has overtaken. The net impact of a scheme of promotion through open competition on the student community is likely to be less edifying than the present scheme of career advancement. Obviously, the rules of the market and the rules of the campus have to be different. The one thrives on competition, the other on cooperation. What we need today is greater cooperation between institutions, between teachers and students, both at the State, National International levels. While physical goods and services shrink while sharing, intellectual goods and services grow while sharing. It appears that this simple truth has been lost on the Knowledge Commission.

1.8. The logic of the market is pursued with single minded devotion in the Note. It refuses to see any distinction between Public and Private Universities, Indian and foreign Universities, Indian and foreign students, Indian Universities operating in India and abroad. In fact, the Note recommends that it is necessary to formulate appropriate policies for the entry of foreign institutions into India and promotion of Indian institutions abroad, while ensuring a level playing field for foreign and domestic institutions with in the country. The same rules that apply to domestic institutions should also be applicable to foreign institutions. The rules will be the same for Government and private institutions. The rule of the market will apply equally to all.

1.9. The Commission's recommendation to permit individual institutions to fix the fee would render education unaffordable to the majority. While the CABE Committee on the Financing of Higher Education has recommended a ceiling on the *maximum fees* that can be levied from students, the NKC Note has proposed a ceiling on the *minimum fees* to be levied. The recommendation is intended to create the policy frame work for a legislation that would nullify the Supreme Court order which gives the Government the right to fix non-exploitative fee even in private professional colleges. Under the new arrangement, the sky is the limit for private entrepreneurs in education. The proposal to encourage philanthropic contributions and institution of 100,000 Government scholarships will have only marginal impact in ensuring access for the marginalized groups. The Knowledge Commission has traversed long distances from the constitutional scheme of imparting education as a charitable activity to arrive at its market philosophy of imparting education as an entrepreneurial activity. Charity, under the new dispensation, is not an obligation, but only benevolence. The net result of the reforms proposed by the National Knowledge Commission in Higher Education would be the opposite of the projected goals of expansion, excellence and inclusion.

2. AN ALTERNATIVE POLICY FRAMEWORK

2.1. SHARE KNOWLEDGE; SHARE DEVELOPMENT

2.1.1. Globalization has brought about a convergence of global power — political, economic and technological. While the fall of Soviet Union and the growth of a unipolar world under the tutelage of United States set the stage for the centralization of global political power, the Washington Consensus Institutions (IMF, WORLD BANK AND WTO) provided the economic engines of global monopolies. Faster and cheaper transportation and communication are the technological tools which brought the global village into existence by shrinking space, shrinking time and shrinking borders. The above developments have been part of a comprehensive change in the processes of production and consumption. Though the expression 'knowledge revolution' may not be quite appropriate, it still underlines the crucial role being played by knowledge in the new processes. Knowledge has now become one of the most crucial components of production and consumption. This is true of all sectors—primary, secondary and tertiary. It is clear that development in future is linked up with acquisition, production and dissemination of knowledge.

2.1.2. Though knowledge revolution during past decades has succeeded in increasing material production and services and expanding the possibilities for better and humane conditions of life, the technological possibilities for democratization of human welfare have not been fruitfully exploited. The few technologically skilled nations and peoples have been exclusively appropriating the fruits of knowledge revolution, widening the existing inequalities by creating a digital divide. The concentration and centralization of knowledge in fewer hands and in fewer countries have exposed the inherent weakness of the concept "knowledge engineers growth and growth guarantees benefit to all". The more the knowledge revolution gallops, the gap between rich and poor countries and the rich and the poor people widen and the severity of deprivation and suffering among the majority of the world population deepen. This has been rightly reflected in UNDP Report of 2005. Knowledge revolution can bring about rapid improvement in productive forces. But it cannot ensure the equitable distribution of the benefits of such growth, unless the mass of people are empowered with knowledge and skills. The role of education, as the process through which acquisition, production and dissemination of knowledge are facilitated, has therefore become very crucial for inclusive development. Equitable distribution of

the benefit of knowledge revolution is premised on universalization of both primary and secondary education and making provision for qualitative higher education to all young men who have the aspiration for higher learning. Universalization of educational opportunities is the key to universalization of human welfare.

2.1.3. But unfortunately the technological possibilities of universalizing human welfare by universalizing education has not been acted upon. In India, globalization of education preceded globalization of the economy in general, which is generally dated from 1991. The National Policy on Education (NPE), which came into existence in 1986, anticipated the exclusionary agenda of the current phase of globalization by positing quantity and quality of education as dichotomous entities. At the school level, this led to the establishment of Navodaya schools. The scheme was intended to identify 'talented' children and to provide them special facilities with the objective of building up a national talent pool. The new thinking had its most telling impact on higher education. It was argued that the system of higher education in India was overdeveloped and that it had a direct bearing on the quality of education. It was decided that the emphasis from then on would be on improving quality, even at the expense of quantity. Apart from encouraging the setting up of 'autonomous colleges', schemes were also evolved for setting up 'centres of excellence', 'potential centres of excellence' and 'deemed universities'. The ulterior objective was to divert scarce public resources to these 'islands of excellence' which could flourish in the midst of a vast ocean of mediocre institutions.

2.1.4. The formal acceptance of the ideology and practices of globalization by the Indian Government in the nineties led to the progressive withdrawal of public funds from higher education on the one hand and privatization and commercialization of higher education on the other. The share of higher education in the total expenditure on education of the Union Government declined from 32 to 24 %between 1989-1990 and 1994-1995 and the corresponding figures relating to State budgets declined from 12.7 to 10.8%. The relative priority given to higher education in allocation of resources in the Five Year Plans has also fallen significantly. While 14% of the total expenditure on education in the seventh Five Year Plan was allotted to higher education, it decreased to 11 % in the subsequent two annual plans and further to 8% in the eighth Five Year Plan. (Tilak, 1996). Government of India decided to reduce the subsidies on higher education from 90% to 25% with in a period of five years (Government of India, Discussion Paper, 1997). The report of the CABE Committee on Financing of Higher and Technical Education has highlighted the fact that investment in higher education has declined in real terms, both in terms of total expenditure and in terms of investment per student. The Union Government's expenditure on higher education declined from Rs.646 crores in (93-94 prices) to Rs.559 crores in 96-97. In 93-94 prices, expenditure on higher education per student declined from Rs.7676 in 90-91 to rs.5500 in 2002-03. As a proportion of total government expenditure, the share of higher education has declined from 1.6% in 1990-91 to 1.2% in 2003-04. Only about 0.4% of the GNP is currently being spent on higher education, according to the report (NIEPA, 2005). The paucity of funds has had their telling effect on the quantity and quality of education imparted. While expansion has been erratic and haphazard, there has been little investment in infrastructure, books, ICT and research. Contractualization of teaching has almost become the norm.

2.1.5. The World Trade Organization (WTO) has now listed higher education as one of the commodities for international trade through General Agreement for Trade in Services (GATS). Negotiations, which started in right earnest in last years of the last century, is still continuing. The voices of dissent (UNESCO, 1995) and exhortations for greater public support for higher education (UNESCO, 1998) from international bodies could carry little conviction with the third world governments, most of which were in the grip of acute fiscal crises. They looked upon the prescriptions of the World Bank as the panacea for their financial worries. The Ambani –Birla Report (2000) reiterated the policy of commercialization and corporatization of higher and technical education. The same sentiment has been echoed by the Xth Five Year Plan document, which has recommended that the universities must make greater efforts to supplement resources from Government. (Government of India, 2002) The Supreme Court of India upheld the same principles in its epoch-making judgment in TMA Pai Foundation Case (2002), which has been reiterated by the recent verdict of the seven-member bench of the apex court (2005).

2.1.6. The new policy is being justified by pitting primary and secondary education against higher education. The World Bank (Higher Education: Lessons of Experience, 1994) argued that higher education was a non-merit good as its benefits mainly accrue to the individual concerned, unlike school education which was classified as merit good as the entire society benefits from expansion of school education. The third world governments with scarce resources were advised by the Bank to reduce subsidies on higher education so that they could spend more on primary and secondary education. The strategies of pitting one level of education against another show an inadequate understanding of the synergic relationship among various levels of education. There cannot be any trade off between the different levels of education: primary, secondary and higher education, all are equally important and play distinct but complementary roles. Primary education is a necessary pre-condition for the most elementary forms of participation of the people in social life, even if they are not economically active; it is also increasingly becoming a precondition for economic participation even in petty production. Secondary education has a dual role: it not only opens up the possibility of mobility from petty production to the organized sector for the working people but is also a preliminary step in the creation of leadership abilities of the working people in diverse areas of social life. Higher education is first and foremost a precondition for the existence of the other two sub-sectors of education. The planning of education is

itself an academic activity. Secondly, it is a necessary part of ensuring India's rightful place in world development and culture and our very ability to chart out a path of development autonomous of metropolitan capital. The fact that India's exploitative ruling classes are abandoning this quest does not imply that the democratic movements have to follow their lead. On the contrary the responsibility of democratic movements in this respect is therefore heightened. Thirdly, given the quest for democratic transformation is bound to be a protracted one, the ability of our country to negotiate the problems thrown up by the persistence of capitalist system will depend in part on our higher education system-its spread, depth and vitality. The neo-liberal discourse about the supposedly peripheral role of higher education in developing countries is not only totally off the mark but is in the first place an apology for private enrichment in the sphere of higher education.

2.1.7. The lessons from global scenario and hard Indian realities dictate that a sustainable agenda for higher education should indisputably be inclusive of equity and excellence. The Geneva conference of UNESCO (2004) vindicates this position and calls upon the world community to provide quality education for all young people. This cannot be done by merely opening up the higher education sector to market players. In a country where 26%of the population lives below the poverty line, markets will not be able to attract sufficient numbers of young men to higher education. Moreover, market orientation will lead to skewed development, by patronizing only courses and programmes, which have immediate market value and neglecting theoretical studies and fundamental research, which are important for long term sustained development. This calls for greater financial involvement on the part of the Central and State Government s to ensure equitable and sustainable development in higher education.

2.1.8. The neo-liberal mythology of a shortage of resources actually amounts to the following: firstly, an unwillingness of the State to ensure that the rich foot their rightful share in taxes; secondly and more importantly and immediately, it is the willingness of the State to come within the ambit of neo-liberal practice. This unwillingness and willingness of the state, in turn are totally unconnected to technical attributes of the Indian economy-they reflect the political choices made by the exploitative ruling classes of India when confronted by imperialist globalization. Such choices often take absurd forms such as the Fiscal Responsibility and Budget Management (FRBM) Act and capital account convertibility. A State that is committed to a democratic development policy framework will never be short of resources—least of all for higher education. Since the present economic set up adversely favors the Central Government vis-à-vis State Government s the democratic government should demand an increase in Central Government spending on all aspects of education including higher education as well as greater transfer on funds to State Government s. Educational investment on the part of the Central and State Government s should be raised to levels prevailing in most of the developed nations. This implies that at lest 6% of the GDP should be spent on education of which 1.5 to 2% should be set apart for higher education. The Central Government should set apart at least 10% of its budgetary expenditure and the State Government 30% of their budget share on education, of which 25 to 33% should be earmarked for higher education. The present rate of 2% cess on education can be doubled and the additional revenue thus collected transferred to the respective states. A new graduation tax could be levied from prospective employers, exclusively for financing higher education. Institutions should be encouraged to generate funds without compromising equity and excellence. Funds could come in the form of contributions from the public, the parents, the alumni, or through collaboration with industry. Consultancy, assignments and sponsored projects may be undertaken by higher education institutions on the basis of well-defined parameters, ensuring full democratic rights and freedom of speech and publication for researchers.

2.1.9. Education, especially higher education, has never been the sole responsibility of the State in India. The people and the Governments have always welcomed private initiative. But there is a world of difference between private involvement in the earlier decades and the new wave of private investment. While the earlier intervention was philanthropic in nature, the new mode is market oriented. This has lead to the mushrooming of higher education institutions, especially in the professional sector in which the courses have immediate market value. For example, both in terms of institutions and intake in engineering at the undergraduate level, the percentage of institutions and enrolment of the private sector in the total has gone up from 76% in 1999-2000 to 85% in 2003-04.Now we have 977 engineering and technology institutions in the country in the Government sector and 764 in the private sector. Corresponding figures in the Medicine is 1349 and 1028, Management Courses at the Masters level 505 and 324 and Teacher Education 1541 and 1038 (NIEPA, 2005). The system of higher education in India is more privatized than in most developed countries. While about 80% of the students in the United States attend public institutions of higher learning and only 20% depend on private institutions, the reverse figures are applicable to Asian countries.

2.1.10. The unprecedented growth of the self-financing sector as against the Government and aided sector is socially divisive and academically cancerous. A system of access based on financial merit as against academic merit can accelerate the prevailing social tensions by inviting the wrath of those sections of the population which cannot raise the resources required for higher education, which is the stairway to success in a largely knowledge driven economy. A system of admission based on financial considerations could also exclude a vast majority of meritorious candidates and include mediocre aspirants on the strength of their purse, with its attendant adverse impact on the quality of higher education imparted. Both societal and academic considerations necessitate a reorientation of the present strategies for development in higher education.

2.1.11. Financially constrained State Governments, local bodies etc. when they seek private participation in education are keenly aware that private players are interested only in private profit. The challenge is to harness the benefits of a larger educational system while restraining the profiteering of private players. Regulation in the field of private participation in higher education should include the following aspects:

(a) Ensuring minimum standards in the infrastructure in all educational institutions.

(b) A ceiling on the level of fees that can be charged from any student: the ceiling should be fixed at such a level as to ensure that the surplus earned by the private player in education is sufficient to carry out an appropriate level of capital expenditure

(c) Cross subsidization of the fees of economically deprived students by fees collected by economically advanced students: where necessary, this can be advanced to include a transfer of funds from private institutions to economically deprived students in public institutions through appropriate regulations.

(d) Admissions to all institutions should be on the basis of a Government conducted centralized entrance test and marks secured in the recognized degree, with adequate reservation for students belonging to the reserved category and other socially and economically disadvantaged groups

(e) The service conditions of teachers and non-teaching employees in private educational institutions should be brought on par with their counterparts in public educational institutions-in particular, the institution of permanent positions, right to a guaranteed pension etc. and the right to form and function trade unions should be ensured.

(f) Decision making and operation in private educational institutions should be made transparent and accountable to a Governing Council with adequate representation for teachers, non-teaching employees and students.

(g) Given that private players in education will inevitably offer those courses which will yield employment opportunities, they should be obliged to set aside a meaningful proportion of their allocations for teaching and research in fundamental and basic disciplines in the natural and social sciences as well as areas which are deemed to be indispensable for the over-all development of the country/area in question.

(h) All courses offered by private educational institutions should be whetted by committees appointed by competent university /apex regulatory bodies which should ensure that the course structure reflects current, well established research in the discipline concerned and does not give room for unscientific prejudice of any kind.

(i) Government, aided and unaided streams and institutions should maintain their separate identity. The present tendency to mix public and private streams will lead to private appropriation of public assets and therefore should be strictly forbidden.

(j) The power to regulate private institutions should rest with public authorities. The concept of private universities has no place in a system that relies on public regulatory intervention to ensure equity and excellence.

2.1.12. Academic collaboration between reputed foreign universities and Indian universities ,as has been taking place traditionally , has to be encouraged. However, such collaboration has to be worked out within the parameters of the national regulatory mechanisms. We should refuse to join the GATS regime, which is intended to facilitate commercialization of education at the international level. Internationalization of higher education, as opposed to globalization of higher education, should aim at creative collaboration for academic innovation rather than commercial exploitation through academic colonization

2.1.13. The recent move of the Indian Government to ensure that students belonging to the socially deprived sections are able to participate on an equal basis in social life through the provision of reservation is welcome. As far as the students from the Other Backward Castes (OBCs) are concerned the provision for 27 per cent reservation of seats in educational institutions must be supplemented by a package of scholarships, remedial classes, counselling etc. Since the existing system of 22.5 % reservation for students belonging to the Scheduled Castes and Scheduled Tribes (SC/ST) has been observed more in the breach, there is an immediate need to ensure that all existing maneuvers being carried out by social reaction to thwart the process of filling up reserved category seats are negated. A schedule should be drawn to ensure that step-by-step 22.5 per cent of the teaching and non-teaching posts are filled up by candidates from the SC/ST sections. The move of the Government of India to increase the number of seats along with the introduction of reservation of seats for the OBC sections is welcome. Apart from the welcome increase in the total number of seats in education, this move also weakens the efforts of social reaction to divide the different constituents of the democratic movement. However reservation is not enough to resolve the challenges of equity, though it is a must, to begin with. A more comprehensive scheme for equitable sharing of enlarging opportunities in higher education with the SC/ST/OBC/Minorities/Physically Challenged/Women/ the poor and deprived of the rest of the society will have to be worked out. This alone will enable the country to emerge as one of the most developed countries by 2020 by reaping to the full the benefits of its demographic advantage of having the youngest population in the whole world.

2.1.14. The present parameters for funding by UGC and other central agencies need to be revised. The drawback of the existing UGC and centrally sponsored funding schemes is that they tend to overlook institutional autonomy in designing and implementing projects. Funds are generally available only for implementing centrally designed schemes. This should go. In a vast country like India, there is great need for contextualization of centrally sponsored programmes as also for bottom-up-planning and implementation of schemes. The present tendency to

give greater funds to already well off institutions to help them scale greater heights in excellence would imply that less and less resources will be available to new institutions and old institutions which, for various reasons, have been left behind in development. Central assistance should not be treated as a kind of merit award for the best performers in the field .A more equitable criterion based on feasibility assessment of local schemes needs to be drawn up, the major principle of which should be to give a helping hand to the weaker and needier institutions with a potential for better performance. Funding priorities should be fixed with the objective of at least ensuring that every higher education institution has a minimum level of human and physical infrastructure facilities and to ensure that no one is denied higher education simply because he/she is poor.

2.1.15. Both generation of funds and its expenditure should be guided by the goals of reconciling equity and excellence in education. While the concept of financial autonomy has implications on the generation of funds and its expenditure in individual institutions, accountability deals with issues of optimum utilization of available funds in a transparent and socially responsible manner. The general principle is that money is not the end, but only the means to an end. Keeping this basic principle in mind, a system of incentives for generation of money and social auditing of expenditure has to be worked out in each individual institution. There should be provision for auditing of such resource generation and expenditure by appropriate Government agencies at the local/State/Central level and such audited statements of income and expenditure should be available for public perusal and corrective intervention wherever required. The defaulters should be liable to be punished. As recommended by the CABE Committee on Financing Higher Education (NIEPA, 2005) there should be efficiency in the utilization of available resources. This implies that the recurring expenditure should be rationally distributed between academic and other activities, say about 60-65 % on academic activities including teaching, 10-12 % on administration and 20-25 % on auxiliary services and maintenance.

2.2. QUALITY THROUGH DIVERSIFICATION AND SPECIALIZATION

2.2.1. UNESCO.Report "Learning: The Treasure Within" (1998) visualizes education as an instrument for the comprehensive development of the individual for the performance of both personal and social goals. It has identified the four pillars of learning namely, *learning to know, learning to do, learning to live together and learning to be*

(a) Learning to know, by combining a sufficiently broad general knowledge with the opportunity to work in-depth on a small number of subjects. This also means learning to learn, so as to benefit from the opportunities education provides throughout life

(b) Learning to do, in order to acquire not only occupational skill but also, more broadly, the competence to deal with many situations and work in teams. It also means learning to do in the context of young people's various social and work experiences which may be informal, as a result of the local or national context, or formal involving coursers, alternating study and work.

(c) Learning to live together by developing an understanding of other people and an appreciation of interdependence – carrying out joint projects and learning to manage conflicts- in a spirit of respect for the values of pluralism, mutual understanding and peace

(d) Learning to be so as better to develop one's personality and be able to act with ever-greater autonomy, judgment and personal responsibility. In that connection, education must not disregard any aspect of a person's potential: memory, reasoning, aesthetic sense, physical capabilities and communication skills.

2.2.2. The role of higher educational institutions has to be defined within the framework of the four pillars of learning as outlined above. Generally, Universities and other institutions of higher learning are called upon to perform three key functions; viz,

(1)Teaching , (2)Research , (3)Extension

2.2.3. While it may not be necessary to define teaching, we have to have a fresh understanding of the role of the teacher in higher education institutions as distinct from his role at lower levels of education. The role of the teacher should not be that of a provider of ready-made knowledge and skills, but that of a friend, philosopher and guide who will help the learner to learn. 'Research' within the context of higher education implies careful, critical, disciplined enquiry varying in technique and methodology according to the nature and conditions of the problems identified, and directed towards the clarification and /or resolution of the problems. 'Extension work 'means a service by which the resources of an educational institution are extended beyond its confines to serve a larger community .In teaching it may include a wide range of activities such as adult education and lifelong education delivered through evening classes ,short courses , seminars and such other activities. In research, it may lead to transfer of expertise to public non-profit sectors, various type of consultation, participation in applied research and implementing research results.

2.2.4.While most Universities and higher education institutions have recognized these three functions ,there is a tendency to compartmentalize them and to exclusively reserve each one of them to separate groups of teachers and students .We have good teachers ,good researchers and good extension workers ,but rarely teachers and students who combine in themselves all these diverse roles. While specialization is inevitable in higher education and every one cannot be expected to excel in all three fields, the attempt should be to combine all three roles, perhaps at different periods in the career of both students and teachers. The career graph of teachers and course content of students must be structured accordingly.

2.2.5. The implications of these on curricular reform are fairly obvious. Excellent education is that which ensures the maximum development of the physical, intellectual, and emotional potentials of the individual. It should also enable him to become a good citizen, to live in harmony with others. In addition to the above goals, which are common

to all levels of education, higher education has to help him grow into an "organic intellectual". Organic intellectuals are those who can critique the world they live and dream of a better tomorrow. Societies will become fossilized unless they are continually reworked and renewed through the inflow of fresh ideas generated by organic intellectuals .Higher education institutions have a responsibility to create appropriate opportunities for the growth of such organic intellectuals in a given society..

2.2.6. The role of higher education for enabling the learner to earn a decent living, either through wage employment or self-employment should not be lost sight of. We need experts in different disciplines who could serve the myriad requirements of a complex world. The job market also demands personnel trained to do a variety of jobs. However, this does not mean that higher education has to produce ready-to-serve knowledge workers who could be readily absorbed into jobs without any on-the- job training. While such a programme of specialized job training would suit the interests of the immediate employers, it will not serve the long-term interests of the learners. Since the pattern of future demand can neither be controlled nor foreseen, the only alternative available is to build up the capacity to innovate which will require a balanced acquisition of basic and applied skills.

2.2.7. This implies that we have to design a curriculum that will inculcate critical ,creative and communicative competencies among our young men and women. This would also imply that we continue to give importance to traditional disciplines in languages, social sciences and general sciences and engage ourselves in interdisciplinary explorations even as we focus on professional disciplines in emerging areas. The target of all curricular reform should be the learner. The student should get greater opportunities for grappling with the process of acquisition of existing knowledge and generation of new knowledge. Seminars/ problem solving sessions/projects/field studies should become integral to any reform in pedagogy. Through a dialogic process, the teacher should induce the student to think, innovate and challenge existing ideas and generate new knowledge. The method of evaluation should include diverse programmes like continuous internal evaluation and final external evaluation. The credit/semester mode should be preferable to the uniform/annual mode, as the former would give the students an opportunity to select subject combinations of their choice and to encourage more focused learning by dividing the content into manageable chunks. Individual students should get the widest possible choice in the selection of the subjects for study.

2.2.8. Apart from diversifying the content of the curriculum, we also need to diversify the delivery methods. The developments in Information Communication Technology have presently made it possible to maximize enrolment through a variety of methods. The possibilities of virtual learning have to be exploited to the fullest extent, even as we continue to improve the quantity and quality of education through the face-to-face mode. Similarly the traditional face-to-face mode can be further improved by integrating ICT into the curriculum. This would require a continual programme of intensive and extensive exposure to the new pedagogy of learning to teachers as well as students and also additional investment for providing new infrastructure. The emphasis should not be on imparting knowledge, but on building up competencies for acquisition of knowledge and skills and the ability to use such knowledge and skills in a variety of life situations. Education should also aim at the development of emotional competence, which would enable the individual to live in harmony with the rest of the society. This would require the inclusion of a large dose of cultural material in all courses of study.

2.2.9. While attempts should be made to ensure maximum possible diversification in content, delivery modes and evaluation methods, there should be a certain amount of uniformity in the structure of the courses to ensure comparability of programmes offered in more than 18000 institutions of higher education across the country. The present tendency to diversify the structure of higher education through the introduction of autonomous colleges and deemed universities would not serve much useful purpose. Apart from encouraging eliticism in higher education, such innovations would tend to create a false sense of well being by giving the impression that structural changes would automatically ensure diversification and excellence in education. More often than not, structural innovations are resorted to defeat the very purposes for which they are sought to be justified, namely the promotion of autonomy and accountability in higher education institutions. What we now need is not self-defeating structural changes that would provide greater autonomy for a few institutions, but institutionalization of autonomy and accountability in all institutions of higher education by strengthening existing democratic structures and norms for social accountability.

2.3. AUTONOMY AND ACCOUNTABILITY THROUGH DEMOCRATIC GOVERNANCE

2.3.1. The goal of democratization of human welfare through democratization of higher knowledge cannot be realized without democratizing the governance structures of educational establishments. Kothari Commission (1966) had recommended the constitution of democratic governance structures for higher education institutions and accordingly the Acts and Statutes of most of the universities provided for democratic structures of governance. The "Report on the Governance of Universities and Colleges" (UGC, 1971) recommended the enlargement of the democratic functioning of the universities by including student representatives in the governing bodies of higher education institutions. But the "New Education Policy" (1986), which viewed quantitative and qualitative aspirations as dichotomous and recommended the setting up of islands of excellence in the vast ocean of mediocre higher education institutions, paved the way for the promotion of eliticism and exclusiveness. Since then, there has been a concerted attempt to dismantle the democratic structures in higher education. Gnanam Committee's report "Towards Educational Management" (1990) recommended

de-politicization of the campus and the idea gained the status of a panacea for all the ills affecting higher education. The apologists of commercialization and globalization of higher education deliberately promoted the idea as they found in it a convenient alibi to stamp out all democratic dissent against their divisive agenda. Ambani-Birla Report (2000) submitted to the Trade and Industrial Council of the Prime Minister openly advocated de-democratization of the governance system of higher education institutions. The Concept paper of UGC for "A Model Act for Universities of the Twentieth Century in India" (2003) envisaged the commercialization and corporatisation of Indian Universities and set out the agenda for replacing democratically elected bodies with nominated bodies with the objective of eliminating democratic dissent from the governance structures of universities and colleges. The CABE Committee Report on the Autonomy of Higher Education Institutions (GOI, 2005) too has unfortunately failed to fully comprehend the linkages between institutional autonomy and larger public accountability. Though it has tried to link up autonomy with accountability by insisting on enlarging and strengthening democratic structures in institutional governance and suggesting mechanism for transparency at the level of decision making and implementation, it has ignored the responsibility of the institutions to ensure larger public accountability. What we need today is a forum where the secular, democratic and equitable ethos of the constitution could be implemented through governance structures that promote the synergic relation ship between individual higher education institutions and the larger society in which and for which it operates.

2.4. RIGHTS AND RESPONSIBILITIES OF TEACHERS AND TEACHERS' ORGANIZATIONS

2.4.1. The democratic transformation of the system of higher education to counter the debilitating impact of globalization cannot be ensured unless the rights and responsibilities of higher education teaching personnel are properly defined and acted upon .Contractualisation, appointment of under qualified teachers, exploitation of human capital by minimizing work force and violation of existing established yardsticks for career advancement have become the rule rather than exception. It is important to recall and rededicate ourselves to the internationally recognized norms and standards governing the service conditions of higher education teaching personnel in this context. AIFUCTO stands by the resolution of the General Conference of the UNESCO held in Paris in 1997in this regard. Following are the most important of the rights and responsibilities.

2.4.2. Higher-education teaching personnel, like all other groups and individuals, should enjoy those internationally recognized civil, political, social and cultural rights applicable to all citizens. Therefore, all higher-education teaching personnel should enjoy freedom of thought, conscience, religion, expression, assembly and association as well as the right to liberty and security of the person and liberty of movement. Higher-education teaching personnel are entitled to the maintaining of academic freedom, that is to say, the right, without constriction by prescribed doctrine, to freedom of teaching and discussion, freedom in carrying out research and disseminating and publishing the results thereof, freedom to express freely their opinion about the institution or system in which they work, freedom from institutional censorship and freedom to participate in professional or representative academic bodies. All higher-education teaching personnel should have the right to fulfill their functions without discrimination of any kind and without fear of repression by the State or any other source.

2.4.3. Higher-education teaching personnel have the right to teach without any interference, subject to accepted professional principles including professional responsibility and intellectual rigour with regard to standards and methods of teaching. . Higher education teaching personnel should play a significant role in determining the curriculum.

2.4.4. Higher education teaching personnel have a right to carry out research work without any interference. They should also have the right to publish and communicate the conclusions of such research.

2.4.5. Higher education teaching personnel have a right to undertake professional activities outside of their employment, particularly those that enhance their professional skills or allow for the application of knowledge to the problems of the community, provided such activities do not interfere with their primary commitments to their home institutions in accordance with institutional policies and regulations or national laws and practice where they exist.

2.4.6. Higher education teaching personnel should have the right and opportunity, without discrimination of any kind, according to their abilities, to take part in the governing bodies and to criticize the functioning of higher education institutions, including their own, while respecting the right of other sections of the academic community to participate, and they should also have the right to elect a majority of representatives to academic bodies within the higher education institution

2.4.7. Higher education teaching personnel should recognize that the exercise of rights carries with it special duties and responsibilities, including the obligation to respect the academic freedom of other members of the academic community and to ensure the fair discussion of contrary views. Academic freedom carries with it the duty to use that freedom in a manner consistent with the scholarly obligation to base research on an honest search for truth. Teaching, research and scholarship should be conducted in full accordance with ethical and professional standards and should, where appropriate, respond to contemporary problems facing society as well as preserve the historical and cultural heritage of the world.

2.4.8. Higher education teaching personnel should enjoy the right to freedom of association, and this right should be effectively promoted. Collective bargaining or an equivalent procedure should be promoted in accordance with the standards of the International Labour Organization (ILO).

2.4.9. Appropriate machinery, consistent with national laws and international standards, should be established by statute

or by agreement whereby the right of higher-education teaching personnel to negotiate through their organizations with their employers, whether public or private, is assured. Such legal and statutory rights should be enforceable through an impartial process without undue delay. If the process established for these purposes is exhausted or if there is a breakdown in negotiations between the parties, organizations of higher-education teaching personnel should have the right to take such other steps as are normally open to other organizations in the defense of their legitimate interests.

2.4.10. All financially feasible measures should be taken to provide higher-education teaching personnel with remuneration such that they can devote themselves satisfactorily to their duties and allocate the necessary amount of time for the continuing training and periodic renewal of knowledge and skills that are essential at this level of teaching. The salaries of higher-education teaching personnel should: (a) reflect the importance to society of higher education and hence the importance of higher-education teaching personnel as well as the different responsibilities which fall to them from the time of their entry into the profession; (b) be at least comparable to salaries paid in other occupations requiring similar or equivalent qualifications;(c) provide higher-education teaching personnel with the means to ensure a reasonable standard of living for themselves and their families, as well as to invest in further education or in the pursuit of cultural or scientific activities, thus enhancing their professional qualifications;(d) take account of the fact that certain posts require higher qualifications and experience and carry greater responsibilities; (e) be paid regularly and on time; (f) be reviewed periodically to take into account such factors as a rise in the cost of living, increased productivity leading to higher standards of living, or a general upward movement in wage or salary levels.(g). The workload of higher-education teaching personnel should be fair and equitable, should permit such personnel to effectively carry out their duties and responsibilities to their students as well as their obligations in regard to scholarship, research and/or academic administration. (h)Higher-education teaching personnel should be provided with a work environment that does not have a negative impact on or affect their health and safety and they should be protected by social security measures, including those concerning sickness and disability and pension entitlements, and measures for the protection of health and safety in respect of all contingencies included in the conventions and recommendations of ILO. The standards should be at least as favourable as those set out in the relevant conventions and recommendations of ILO.

REFERENCES

Ambani, M and K Birla (2000) Report on a Policy Framework for Reforms in Education, Government of India, New Delhi

Government of India (1997) in India, Discussion Paper, Department of Economic Affairs, Government of India, New Delhi

Government of India (2002) Tenth Five Year Plan, 2002-07, Planning Commission, New Delhi

Government of India (2006) National Knowledge Commission Report to the Nation

NIEPA (2005) A Two Days' Conference of Ministers of State Governments of Higher and Technical Education, Background Paper, NIEPA, New Delhi

NIEPA (2005) Report of the CABE Committee on Financing of Higher and Technical Education, New Delhi

Planning commission, 2002, Report of the Committee on India Vision, 2020

Supreme Court of India (2002) TMA Pai Foundation &Ors Vs State of Karnataka &Ors,New Delhi

Supreme Court of India (2006) P.A Inamdar &Ors Vs State of Maharastra&Ors, New Delhi

Tilak, J.B.G. (1996), Higher Education under Structural Adjustment. Journal Of Indian School of Political Economy, (April-June) 266-93

UGC (1993) UGC Funding of Institutions of Higher Education, Report of Justice Dr.K.Punnayya Committee ,UGC ,New Delhi

UNDP, 2006, Human Development Report, www hdr undp org

UNESCO (1995) The Policies for change and Development of Higher Education, UNESCO, Paris

UNESCO (1998) Higher Education in the Twenty First Century: Vision and Action, Final Report, World Conference on Higher Education, UNESCO, Paris, 1998

UNESCO (2002) Higher Education in Developing Countries: Peril and Promise, The Task Force on Higher Education and Society, World Bank, Washington DC

UNESCO (2004) Vision Statement, Conference on Quality Education for All young People, UNESCO, Geneva

World Bank (1994) Higher Education. Lessons from Experience, Washington, D.C

World Bank, (2002) Constructing Knowledge Societies: New Challenges for Tertiary Education, Washington, D.C

World Bank (2006), World Development Report 2006, www worldbank.org

AIFUCTO POLICY ON HIGHER EDUCATION

Dear friends

The AIFUCTO POLICY ON HIGHER EDUCATION has been in the making for the past one year. The policy document in its present form is the result of contributions made by teachers and educationalists from within and outside the fold of AIFUCTO. We have also freely borrowed from authoritative texts. There is no claim to originality, either in form or content. The attempt has not in fact been to craft an entirely new policy on Higher Education, but to reassert and redefine the traditional values. We felt that such an exercise is especially needed today to counter the efforts being made to restrict access, deny equity and vulgarize excellence in higher education at a time when knowledge is emerging as the most important engine of development. The latest example of such a neo-liberal project is to be found in the Report on Higher Education submitted by the National Knowledge Commission to the Prime Minister on the 29th of November, 2006.We have prefaced our policy paper with an expose of the callousness of the report, which, if implemented, would have serious adverse implications on the very development of the country. We demand a national debate on the NKC Report before its adoption. AIFUCTO is placing before the nation its ALTERNATIVE POLICY ON HIGHER EDUCATION .WE bet that our policy is better suited to address the challenges of inclusive development in a knowledge driven economy.

AIFUCTO affiliates are requested to translate the policy document into regional languages and hold elaborate campaigns to ensure maximum people's participation in the dissemination of the AIFUCTO POLICY ON HIGHER EDUCATION. We believe that such an exercise would facilitate an informed national debate on the debilitating impact of the recommendations of NKC and pave the way for the appointment of a new NATIONAL EDUCATION COMMISSION on the lines of Kothari Commission.

All affiliates are requested to apprise the AIFUCTO leadership about the progress in the campaigns on the policy document in different parts of the country from time to time.

Prof. Thomas Joseph
President

Dr. V.K. Tewari
General Secretary

AIFUCTO POLICY ON HIGHER EDUCATION
EXECUTIVE SUMMARY

1. Development in future is linked up with acquisition, production and dissemination of knowledge. Equitable distribution of the benefits of "knowledge revolution" is premised on universalization of both primary and secondary education and making provision for qualitative higher education to all young men who have the aspiration for higher learning.
2. The formal acceptance of the ideology and practices of globalization by the Indian Government in the nineties led to the progressive withdrawal of public funds from higher education on the one hand and privatization and commercialization of higher education on the other and consequent marginalization of the masses from the sphere of higher education . The new policy was sought to be justified by pitting primary and secondary education against higher education showing an inadequate understanding of the synergic relationship among various levels of education.
3. Though the apologists of globalization have now formally abandoned their earlier thesis that higher education is a non-merit good and acknowledged the concept of inclusive development in principle, they still refuse to accept equity as an integral component of excellence. They concede it only as a concession to excellence in a democratic society. In practice, the new thinking results in the perpetuation of inequities by concealing its grossness through marginal concessions to the poor. The reforms suggested by the National Knowledge Commission in the Note submitted by it to the Prime Minister is informed by this new strategy of containing the opposition to inequitable development ,even while expanding the space for inequities.
4. The lessons from the global scenario and hard Indian realities dictate that a sustainable agenda for higher education give equal attention to equity and excellence by conceiving them as complementary to each other. For this, reservation is not enough, though it is a must, to begin with. A more comprehensive scheme for equitable sharing of enlarging opportunities in higher education with the SC/ ST/OBC/Minorities/Physically Challenged / Women/ the poor and deprived of the rest of the society will have to be worked out. This alone will enable the country to emerge as one of the most developed countries by 2020 by reaping to the full the benefits of its demographic advantage of having the youngest population in the whole world.
5. The practical implications of the above are (1) greater public investment at all levels of education and (2) greater social control on private initiatives. The neo-liberal mythology of the shortage of resources actually amounts to an unwillingness of the State to ensure that the rich foot their rightful share in taxes and the willingness of the State to come to terms with the neo-liberal practices. A minimum of 6 % of the GDP, 10% of the Central Budget and 30% of the State Budget should be set apart for education, of which higher education should receive its due share.
6. The challenge in privately provided higher education is to harness the benefits of a larger educational system while restraining the profiteering of private players. Regulation in the field of private higher education should include measures to ensure equity and excellence, by regulating admission, fees, content, infrastructure and the salary and service conditions of the staff.
7. India should refuse to join the GATS regime, which is intended to facilitate commercialization of education. Instead, there should be greater efforts for bilateral academic exchanges among the universities at the international level.
8. The funding agencies with in the country should show greater sensitivity to federal principles and autonomy of higher education institutions. The drawback of the existing UGC and centrally sponsored funding schemes is that they tend to overlook institutional autonomy in designing and implementing projects. We should be able to devise a system of institutional autonomy that is compatible with social accountability.
9. The concept of quality in education has to be defined comprehensively by taking into account the individual and social dimensions of education. UNESCO Report "Learning: The Treasure Within" has identified the four pillars of learning namely, *learning to know, learning to do, learning to live together and learning to be* ,which could form the bedrock of all pedagogic reforms aiming at qualitative improvement of education.
10. Universities and other institutions of higher learning should perform three key functions; viz, (1) Teaching (2) Research (3) Extension in a manner that is complementary to one another. While specialization is inevitable in higher education and every one cannot be expected to excel in all three fields, the attempt should be to combine all three roles, perhaps at different periods in the career of both students and teachers.
11. Higher education institutions have a responsibility to create "organic intellectuals" and to enable the learners to earn a decent living, either through wage employment or self-employment. This implies that we have to design a curriculum that will inculcate critical ,creative and communicative competencies among our young men and women. This would also imply that we continue to give importance to traditional disciplines in languages, social sciences and general sciences and engage ourselves in interdisciplinary explorations even as we focus on professional disciplines in emerging areas.
12. While attempts should be made to ensure maximum possible diversification in content, delivery modes and evaluation methods, there should be a certain amount of uniformity in the structure of the courses to ensure comparability of programmes offered in more than 18000 institutions of higher education across the country
13. The goal of democratization of human welfare through democratization of higher knowledge can be realized by democratizing the governance structures of educational institutions and making them internally autonomous and socially accountable.
14. The democratic transformation of the system of higher education to counter the debilitating impact of globalization cannot be ensured unless the rights and responsibilities of higher education teaching personnel are properly defined and acted upon. AIFUCTO stands by the resolution of the General Conference of the UNESCO held in Paris in 1997in this regard.

CURRENT BOOKS THRISSUR

ROUND WEST ,THRISSUR 680 001
PH: 0487-2335660,FAX:0487-2335642

PUBLISHERS & DISTRIBUTORS FOR

Malayalam, English, Children's Literature,

Fiction, Drama, Cinema, Journalism, Poetry,

Philosophy, Psychology, Sociology, Politics,

History, Economics, Commerce, Mathematics,

Botany, Zoology, Chemistry, Physics, Medical,

Computer, Engineering, Law, Electronics,

Mechanical, Civil, Chemical Engineering,

Veterinary, Agriculture, Aquaculture, etc.

COSMO BOOKS

HO: Round West
Thrissur- 680 001
Phone: 0487-2335292, 2335570
Fax: 0487- 2335642
E-mail: cosmobooks@asianetindia.com

Br. Al-Ameen Bldg
Rly.Station Link Road
Kozhikode- 673002
Ph:0495-2703487
Fax:0495-2700049
E-mail:cosmoclt@eth.net

Br. Press Club Road
Ernakulam
Kochi-682011
Ph:0484-2353818

എ കെ പി സി ടി എ ഉപവാസസമരം

2007 മെയ് 25,26

എയ്ഡഡ് കോളജുകളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് എ കെ പി സി ടി എ സംസ്ഥാന പ്രവർത്തകസമിതി അംഗങ്ങൾ സെക്രട്ടറിയേറ്റിനുമുന്നിൽ 32 മണിക്കൂർ ഉപവാസസമരം നടത്തി.

മുൻ എൽ.ഡി.എഫ് സർക്കാരിന്റെ കാലത്ത് എയ്ഡഡ് കോളജുകളിൽ അനുവദിച്ച എയ്ഡഡ് കോഴ്സുകൾ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുക, ഈ കോഴ്സുകൾ പഠിപ്പിക്കാൻ അദ്ധ്യാപകരെ നിയമിക്കുക, നിയമിക്കപ്പെട്ടവരുടെ ശമ്പളം വിതരണം ചെയ്യുക, പ്രൊമോഷൻ ലഭിച്ച അദ്ധ്യാപകരുടെ തടഞ്ഞുവയ്ക്കപ്പെട്ട പരിഷ്ക്കരിച്ച ശമ്പളം അനുവദിക്കുക തുടങ്ങിയ ആവശ്യങ്ങളുന്നയിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഉപവാസസമരം നടത്തിയത്. സർവ്വകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമായി നിലനിന്ന പ്രീഡിഗ്രി വിദ്യാഭ്യാസം പുനഃസംഘടിപ്പിച്ച് പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയത് മുൻ എൽ ഡി എഫ് സർക്കാരിന്റെ കാലത്താണ്. ഈ പരിഷ്ക്കരണത്തിലൂടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വികസനവും ലക്ഷ്യമിട്ടിരുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യം വച്ചുകൊണ്ടാണ് 1998 മുതൽ 2001 വരെ നൂതനമായ കോഴ്സുകൾ സർക്കാർ - എയ്ഡഡ് കോളജുകളിൽ ആരംഭിച്ചത്. എന്നാൽ 2001 ൽ വന്ന യു. ഡി. എഫ്. സർക്കാർ ഈ പരിഷ്കരണത്തെയും ഉന്നതമായ ലക്ഷ്യത്തെയും അട്ടിമറിച്ചു. പ്രസ്തുത കോഴ്സുകൾ അൺ എയ്ഡഡ് ആക്കി മാറ്റുകയും വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്ന് ഉയർന്ന ഫീസ് പിരിച്ച് കോഴ്സുകൾ നടത്തിയാൽ മതിയെന്ന് തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. സാമ്പത്തികശേഷിയുള്ളവർക്കുമാത്രം പുത്തൻ കോഴ്സുകൾ പരിമിതപ്പെടുത്തി. ഈ നിലപാടാണ് ഇന്നും ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവികൾ തുടരുന്നത്. എയ്ഡഡ് കോളജുകളിൽ അൺ എയ്ഡഡ് കോഴ്സുകളുണ്ടാകില്ലെന്ന എൽ ഡി എഫ് സർക്കാരിന്റെ നിലപാടുകൾ അട്ടിമറിക്കുകയും അൺ എയ്ഡഡ് വിദ്യാഭ്യാസ മുതലാളിമാർക്ക് ആർട്ട്സ് & സയൻസ് മേഖലയിലെ നൂതന കോഴ്സുകൾ സംവരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന നടപടികൾ അവസാനിപ്പിക്കണം. ഇതിനുവേണ്ടി എ കെ പി സി ടി എ നടത്തിവരുന്ന നിരന്തര സമരങ്ങളുടെ തുടർച്ചയാണ് ഉപവാസസമരം. 25 ന് രാവിലെ 11 മണിക്ക് മുൻമന്ത്രി സ. ടി. ശിവദാസമേനോൻ ഉപവാസം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. വിവിധ സർവ്വീസ് സംഘടനകൾ അഭിവാദ്യം നല്കുകയുണ്ടായി. 26 ന് വൈകുന്നേരം തിരുവനന്തപുരം കോർപ്പറേഷൻ മേയർ ശ്രീ. ജയൻബാബു ഇളനീർ നല്കി ഉപവാസം അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

വാർത്താമധ്യം

ആഗോളതാപന പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ

എം. എസ്. വസന്തകുമാർ
എസ്. എൻ.കോളേജ്, കൊല്ലം

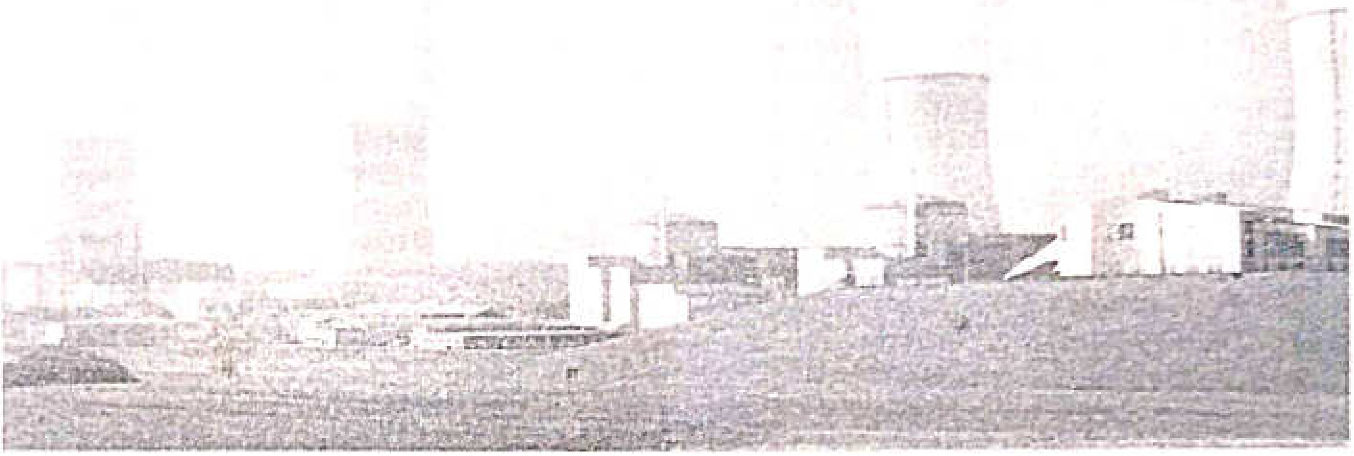

ഇന്റർ ഗവൺമെന്റൽ പാനൽ ഓൺ ക്ലൈമാററിക് ചെയ്ഞ്ച് (IPCC) 2007 ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ റിപ്പോർട്ട് പറയുന്നത്, വരുന്ന ദശാബ്ദങ്ങളിൽ ഭൂമിവാസം അസുഖകരവും ആപൽക്കരവുമായി തീരും എന്നാണ്. അമിത താപനില, താപതരംഗം, അതിശക്തമായ മഴ, മഞ്ഞുവീഴ്ച എന്നിവ കൂടെക്കൂടെ ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് റിപ്പോർട്ടിൽ. ഉഷ്ണമേഖലാ ചുഴലിക്കാററുകൾക്ക് അപൂർവ്വശക്തിയും വേഗതയും കൈവരും. സമുദ്രനിരപ്പിന്റെ ഉയർച്ച തീരദേശവാസികളായ വലിയൊരു ജനസഞ്ചയത്തെ ഭീഷണിയായി ഉററുനോക്കുന്നു.

പ്രസ്തുത റിപ്പോർട്ട് മനുഷ്യചെയ്തികൾ നിമിത്തമുള്ള കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനത്തെയും, നിരീക്ഷിതമായ കാലാവസ്ഥാന്തരത്തെയും, കലാവസ്ഥാപരമായ പ്രക്രിയകളെയും, അതിന്റെ കാരണങ്ങളെയും പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

വ്യാവസായിക വിപ്ളവത്തിന്റെ തുടക്കമായി കണക്കാക്കുന്നതാണ് 1750 എന്ന വർഷം. അതിന് മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള മനുഷ്യചെയ്തികളുടെ സ്വഭാവം വിഭിന്നമാണ്. പിമ്പുള്ള മനുഷ്യചെയ്തികൾ പ്രകൃതിയെ സാരമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പരിണത ഫലങ്ങളിൽ മുഖ്യമാണ് ആഗോളതാപനം അഥവാ ഭൂമി ചൂടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

ആഗോളതാപനം (Global Warming)

ഭൂമിയുടെ ഊഷ്മാവ് വർദ്ധന 1990 ന് ശേഷമുള്ള പന്ത്രണ്ട് വർഷമാണ് ഏററവും കൂടുതൽ ഉയർന്ന് നിൽക്കുന്നത്. വ്യാവസായിക വിപ്ളവത്തിന് ശേഷം (1750 ന് ശേഷം) ശരാശരി ഭൗമ താപനില ഏകദേശം 0.75°C കൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിന് മുഖ്യകാരണം ഹരിതഗൃഹവാതകങ്ങളുടെ അമിതമായ വിസർജനം ഭൗമാന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

ഹരിതഗൃഹം അഥവാ ഗ്രീൻഹൗസ്, ഊഷ്മാവ് കുറഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളിൽ സസ്യങ്ങൾ വളർത്താൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു സംവിധാനമാണ്. പച്ചനിറമുള്ള സുതാര്യമായ മേൽക്കൂരയും അതിരുകളും ഉള്ള പുരയിൽ സസ്യങ്ങളെ വളർത്തും. ചെടികളിൽ ഇലകൾ ആണല്ലോ ഭക്ഷ്യോൽപാദനം നടത്തുന്നത് (photo-synthesis). ഊഷ്മാവ് കുറഞ്ഞ രാജ്യങ്ങളിൽ ചെടികൾക്ക് ആവശ്യം വേണ്ട സൗരോർജ്ജം ലഭിക്കാതെ വരും. 'പച്ച വീട്ടി'നുള്ളിൽ താരതമ്യേന ഉയർന്ന ആവൃത്തിയുള്ള വെളിച്ചം ശക്തിയോടെ തുളച്ചുകയറും. അകത്ത് കടന്ന് കഴിയുമ്പോഴേക്കും അതിന്റെ ശക്തി കുറച്ചു ചോർന്നുപോകും. തിരിച്ച് ഹരിതമേൽക്കൂരയിലൂടെ പുറത്ത് കടക്കാൻ അതിന് ശക്തിയില്ലാതെ ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ കുടുങ്ങിപ്പോകും. ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ അത് കെട്ടിനിന്ന് ചൂട് പകർന്ന് ചെടികൾക്ക് ഭക്ഷ്യ ഉൽപാദനത്തിന് ഊർജം പകരും. ഇതാണ് ഹരിത ഗൃഹപ്രഭാവം.

ഇതുപോലെ കാർബൺഡയോക്സൈഡ്, മീഥെയ്ൻ, നൈട്രസ് ഓക്സൈഡ്, ക്ലോറോഫ്ളൂറോ കാർബണുകൾ (CFC) തുടങ്ങിയ വാതകങ്ങളുടെ വ്യൂഹത്തിൽ സൂര്യതാപവും മററും കുടുങ്ങിപ്പോകുന്നു. ഇവയുടെ തന്മാത്രകൾക്ക് താപോർജം ആഗിരണം ചെയ്ത് സൂക്ഷിക്കാവുന്ന രൂപഘടനയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ഇവയെ ഹരിതഗൃഹവാതകങ്ങൾ അഥവാ ഗ്രീൻഹൗസ് ഗ്യാസുകൾ (GHG) എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ഇവയിൽ മുഖ്യ വാതകം കാർബൺ ഡയോക്സൈഡ് ആണ്.

അമിതമായ ഇന്ധനജ്വലനം

ഫോസിൽ ഇന്ധനങ്ങൾ എന്ന് പൊതുവിൽ അറിയപ്പെടുന്നവയാണ് നാം നിർലോഭം ഉപയോഗിക്കുന്ന പെട്രോൾ ഡീസൽ ആദികൾ. ഉയർന്ന കാർബൺ ഉള്ളടക്കമുള്ള ഇവ കത്തിച്ച് നാം അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് കാർബൺഡയോക്സൈഡ് ഉൽസർജിക്കുന്നു.

ഒരുഡസൻ ലഡു വാങ്ങാൻ പുതുതായി വാങ്ങിയ മാരുതി ആൾട്ടോയോ ഹോണ്ട സിററിയോ ഐക്കണോ എടുത്ത് തിരക്കേറിയ സിററിയിലേക്ക് പായുന്ന നവീന

സൗകര്യബോധം പോലും കാർബൺ ഡയോക്സൈഡ് ഉൽസർജനത്തിന് മുതൽക്കൂട്ടാകുന്നു. ഈ ദൃശ്യമായ അലംഭാവമാർന്ന സമീപനമാണ് ഭൗമാന്തരീക്ഷം കാർബൺഡയോക്സൈഡ് കൊണ്ട് വിഷലിപ്തമാകാൻ കാരണം. 2100-ാമാണ്ട് എത്തുമ്പോൾ ശരാശരി ഭൗമതാപം ആറ് ഡിഗ്രിയോളം ഉയർന്നേക്കും. 'താപന പ്രവണത, കഴിഞ്ഞ 50 വർഷക്കാലമായി , അതിന് മുമ്പുള്ള 100 വർഷത്തേതിന്റെ ഇരട്ടിയാണ്.

മഞ്ഞ് ഉരുകുന്നു

ഹിമാവൃതമായ അന്റാർട്ടിക്കയിൽ ആഗോളതാപനം മൂലം മഞ്ഞ് അലിഞ്ഞ് ജലമാകുന്നു. മഞ്ഞ് പാളികൾ ശോഷിച്ച് ഇതിനകം ആർട്ടിക് മേഖലയിലും 13000 ചതുരശ്രകിലോമീറ്ററിലേറെ വെള്ളക്കെട്ട് ആയിക്കഴിഞ്ഞു. കാൽ നൂറ്റാണ്ടിന് മുമ്പ് തന്നെ ഇരുപത്തിയഞ്ച് ശതമാനത്തിലേറെ മഞ്ഞ് ഉരുകിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ പ്രദേശനിവാസികളെ ആകെ ഇത് പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ധ്രുവക്കരടി തുടങ്ങിയ സവിശേഷ ജീവജാലങ്ങളുടെ ആഹാരവും പ്രജനനവും പ്രശ്നനിബിഡമായി

ത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. യൂറോപ്പിലെ ഒമ്പത് ഗ്ലേസിയറുകളിൽ 8 എണ്ണവും ഗണ്യമായി അലിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ധ്രുവപ്രദേശത്തുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ആഗോള കാലാവസ്ഥ സന്തുലിതയ്ക്ക് കോട്ടംവരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭൗമതാപനക്കെടുതികൾ നമ്മുടെ ഹിമാലയത്തെയും വശംകെടുത്തിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ ഹിമശൃംഗങ്ങൾ ഉരുകിതീരുന്നു. ഹിമാലയത്തിലെ ഗംഗോത്രി ഗ്ലേസിയർ അപകടകരമായ വേഗത്തിൽ അലിഞ്ഞ് ഇല്ലാതായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 21 ശതമാനം മഞ്ഞ്-പ്രതലം ഇതിനകം ഇല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

സമുദ്രനിരപ്പ് ഉയരുന്നു

ധ്രുവമഞ്ഞുരുകി കടലിലേക്ക് ഒഴുകി സമുദ്രവിതാനം ഉയരുകയാണ്. 1993 മുതൽ 2003 വരെയുള്ള പത്ത് വർഷക്കാലം കൊണ്ട് പ്രതിവർഷം 3.3 മില്ലിമീറ്റർ എന്ന തോതിൽ 33 മില്ലിമീറ്റർ (3.3 സെന്റിമീറ്റർ) സമുദ്രനിരപ്പ് ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞു. തീരദേശവാസികളായ ഒരു വലിയ ജനവിഭാഗത്തെ ഇത് സാരമായി ബാധിക്കും.

പുണ്യനദിയായ ഗംഗയെയും ബ്രഹ്മപുത്രയെയും സ്വയം ഉരുകി പരിപോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഹിമവൻ പാളികൾ ശോഷിച്ച് ഇല്ലാതാകുന്ന ഭാവിപ്രതിസന്ധിയിലേക്ക് കാര്യങ്ങൾ നീങ്ങുകയാണ്. ജലവിഹീനമായ ഒരു ഭീതിദാവസ്ഥ ഗംഗാസമതലങ്ങളെ ഉററുനോക്കുന്നു. കാർഷികമായ വൻപ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ 2030 ഓടെ വന്നുചേരുമെന്ന ചിലഗവേഷണ പ്രവചനങ്ങൾ യാഥാർത്ഥ്യമായേക്കാം.

അഭൂതപൂർവ്വമായ മാററങ്ങളിലേക്കുള്ള വഴികൾ തുറക്കുന്നു

വാതകരൂപമാർന്ന ഭൗമാന്തരീക്ഷത്തേക്കാൾ വേഗത്തിൽ ദ്രാവകാവസ്ഥയിലുള്ള സമുദ്രം, ഉയർന്നുവരുന്ന താപം ആഗിരണം ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ 3000 മീററർ ആഴത്തിൽ വരെ സമുദ്രം, വർദ്ധിച്ച ചൂടിന്റെ ഒരു ഭാഗം വലിച്ചെടുക്കും. തന്മൂലം ജലം വികസിക്കും. സമുദ്രവിതാന ഉയർച്ചയ്ക്ക് ഇത് ആക്കം കൂട്ടുമെന്ന് സംശയിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല.

ജലത്തിൽ ഒഴുകിനടക്കുന്ന പ്ലാങ്ക്ടൺ (plankton) വഹിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മസസ്യമായ ഫൈററോപ്ലാങ്ക്ടൺ മത്സ്യജാലങ്ങൾക്ക് ആഹാരമാണ്. താപനം നിമിത്തം ഫൈററോപ്ലാങ്ക്ടണിന്റെ പ്രത്യുല്പാദനം മുപ്പത് ശതമാനം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം മത്സ്യങ്ങൾക്ക് ആഹാരദൗർലഭ്യം അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഇത് മത്സ്യസമ്പത്ത് ശോഷിക്കാൻ ഇടവരുത്തും.

സമുദ്രത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലെ ഭക്ഷ്യസമൃദ്ധമായ ജലം, താപനഫലമായി ഉണ്ടാകുന്ന താപസംവഹനം (convection) മൂലം മുകൾത്തട്ടിലേക്ക് എത്തിപ്പെടും. ഇതിനാൽ അടിത്തട്ടിലെ ആശ്രിത ജീവികൾക്ക് ഭക്ഷണ ദൗർലഭ്യം ഉണ്ടാകും.

ഫൈററോ പ്ളാങ്ക്ടണുകൾ സമുദ്രപ്രതലത്തിൽ നിന്ന് 200-300 മീററർ ആഴത്തിൽ എത്തിയാണ് ഫോട്ടോസിന്തസിസ് (പ്രകാശമുപയോഗിച്ച് ആഹാരം ഉണ്ടാക്കുന്ന ചെടികളുടെ രീതി) നടത്തുന്നത്. കാർബൺഡയോക്സൈഡ് വലിച്ചെടുക്കുകയും ഓക്സിജൻ പുറന്തള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രക്രിയ ഇതോടനുബന്ധിച്ച് നടക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു കണക്ക് പ്രകാരം നൂറ് ദശലക്ഷം ടൺ കാർബൺഡയോക്സൈഡ് ആണ് സൂക്ഷ്മമായ ഫൈററോ പ്ളാങ്ക്ടണുകൾ വലിച്ചെടുക്കുന്നത്. അവ നശിക്കുന്നതോടുകൂടി കൂടുതൽ കാർബൺഡയോക്സൈഡ് അന്തരീക്ഷത്തിൽ കെട്ടിനിൽക്കുന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ടാകും. കൂനിന്മേൽ കുരു എന്നേ പറയേണ്ടു.

വംശവിനാശം

ഒരു നൂറ് ഗവേഷകരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം എഴുപത് ഇനം തവളകൾ, ഇരുനൂറോളം ശൈത്യാശ്രിതരായ പെൻഗ്വിൻ, ധ്രുവക്കരടി മുതലായവ വംശനാശം നേരിടുന്നു. ആഗോളതാപനം അവയെ ഇല്ലാതാക്കുകയോ പുതിയ കാലാവസ്ഥയ്ക്ക് പൊരുത്തപ്പെടുത്തുന്ന മാററങ്ങൾക്ക് (adaptation) വിധേയമാക്കുകയോ ചെയ്യാമെന്ന് ഗവേഷകരും പഠിതാക്കളും കരുതുന്നു. അന്റാർട്ടിക്കയിൽ കണ്ടുവരുന്ന എമ്പറർ പെൻഗ്വിൻ 300 ജോടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് വെറും ഒമ്പതായി ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വംശപ്രതിസന്ധിയുടെ കാരണം ആഗോളതാപനം തന്നെ എന്നതിന് വ്യക്തവും ശക്തവുമായ തെളിവുകളുടെ അഭാവമുള്ളതായും ചില ഗവേഷകർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

അസാധാരണ കാലാവസ്ഥ

പ്രളയജന്യമായ കോരിച്ചൊരിയുന്ന മഴ, ഭൂഗോളത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തും ഉണ്ടാകുന്നതും ഉണ്ടാകാൻ ഇടയുള്ളതും ആഗോളതാപനത്തിന്റെ ഫലമത്രെ. വിവിധ ഇനം കൊടുങ്കാററുകൾ (ടൊർനാഡൊ, ഹരിക്കേയ്ൻ) അടിയ്ക്കടി ഉണ്ടാകുന്നതും മറെറാരു കാരണം കൊണ്ടല്ല.

ബോംബെയിൽ 2005 ൽ വന്ന പ്രളയം ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്. 1951 നും 2000 നും ഇടയിൽ പലേടത്തും ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മഴയുടെ അളവ് ഇരട്ടിച്ചതായി പഠനങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നു. കനത്ത മഴയുണ്ടായ അവസരങ്ങളിൽ ഇന്ത്യൻമഹാസമുദ്രത്തിലെ ജലം അഭൂതപൂർവ്വ

മായ ചൂട് ഏററുവാങ്ങിയിരുന്നു എന്ന് ഈ വസ്തുത പഠിച്ച ഗവേഷകർ കണ്ടെത്തി. ചൂട് വർദ്ധിച്ച അന്തരീക്ഷത്തിന് കൂടുതൽ നീരാവി താങ്ങാൻ കഴിയും. ഇത് ഉറയുമ്പോൾ മഴകോരിച്ചൊരിയും. ഇന്ത്യയിലെ 100 ഗവേഷണ കേന്ദ്രങ്ങളിലെ നിരീക്ഷണപ്രകാരം 1901 മുതൽ 2000 വരെയുള്ള കാലത്ത് തെക്കു പടിഞ്ഞാറൻ കാലവർഷം ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറൻ തീരത്തും, മഹാരാഷ്ട്രയിലും തെക്കൻ ഗുജറാത്തിലും വർദ്ധിച്ചു എന്നാണ്.

വികസിത രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഹൃദയശൂന്യത

കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാന സംബന്ധിയായ ചർച്ചകളുടെ തുടക്കം 1972 ൽ സ്റേറാക്ഹോമിൽ നടന്ന അന്താരാഷ്ട്ര പരിസ്ഥിതി വികസന സമ്മേളനത്തിൽ വച്ചായിരുന്നു. എൺപതുകളിൽ പ്രശ്നം രാഷ്ട്രീയതലത്തിലേക്ക് വ്യാപിച്ചു. റിയോയിൽ വച്ച് 1992 ൽ നടന്ന അന്തർദേശീയ സമ്മേളനത്തിൽ ഫ്രെയിംവർക്ക് കൺവെൻഷൻ ഓൺ ക്ളൈമററ് ചെയ്ഞ്ച് (FCCC) അംഗീകരിച്ചു. വികസ്വരരാജ്യങ്ങളുടെ ഉത്സാഹത്തിലാണ് ഈ ഉടമ്പടി അംഗീകരിച്ചത്. ഹരിത ഗൃഹവാതകങ്ങളുടെ (മുഖ്യമായും കാർബൺ ഡയോക്സൈഡ്) വിസർജനത്തിൽ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന വികസിത രാജ്യങ്ങൾ വിസർജനം കുറയ്ക്കുവാൻ തയ്യാറാകണം. എന്നാൽ വികസ്വരരാജ്യങ്ങൾക്ക് അവയുടെ ഇനിയും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വികസനത്തിന് തടസ്സമുണ്ടാകാതെ കാർബൺഡയോക്സൈഡ് വിസർജിക്കാൻ ഇളവ് നൽകണം - ഇതായിരുന്നു FCCC യുടെ സത്ത. വികസിത രാജ്യങ്ങൾ അതിന് തയ്യാറായില്ല. ഭൂമിയും പരിസ്ഥിതിയും മാനവരാശിയും തകർന്നോട്ടെ; എന്നാലും സുഖഭോഗാസക്തരായ വികസിതരാജ്യങ്ങളിലെ സ്വന്തം അരുമ പൗരന്മാർക്ക് വിട്ടുവീഴ്ചാനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകാൻ ആ രാഷ്ട്രത്തലവന്മാർക്ക് മനസ്സില്ലായിരുന്നു. 1997 ൽ രാഷ്ട്രത്തലവന്മാരെല്ലാം ജപ്പാനിലെ ക്യോട്ടോ നഗരത്തിൽ ഒത്തുചേർന്നു. അവിടെ വച്ചുണ്ടായതാണ് ക്യോട്ടോ പ്രോട്ടോക്കോൾ (Kyoto Protocol) അഥവാ പെരുമാററച്ചട്ടം. 2008-12 കാലയളവിൽ വികസിതരാജ്യങ്ങൾ കാർബൺ ഡയോക്സൈഡ് വിസർജനം 1990 ലെ നിലയിൽ നിന്ന് 5.2 ശതമാനം കുറയ്ക്കണം എന്നതായിരുന്നു ക്യോട്ടോ പ്രോട്ടോക്കോളിൽ എഴുതിച്ചേർത്തിരുന്നത്. കരട്രേഖയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഇക്കാര്യം അസ്സൽ രേഖയിൽ അപ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു.

വികസിത രാജ്യങ്ങൾക്ക് ത്യാഗം അന്യമത്രെ. പരിസ്ഥിതി രക്ഷയ്ക്കുതകുന്ന നിയന്ത്രണവും ഞെരുങ്ങലും സ്വപ്രജകൾക്ക് ബാധകമാക്കാൻ അവരുടെ ബുഷ് പോലെയുള്ള വിദ്വാന്മാർക്ക് മനസ്സില്ല. American Society is not negotiable - G. W. ബുഷ് (ഗ്ലോബൽ വാമിങ് ബുഷ് എന്നും ഇതിന് വികസിത രൂപമുണ്ട്) പറയുന്നു.

കാർബൺട്രേഡിംഗ്

ക്യോട്ടോ നിയന്ത്രണങ്ങളെ അതിജീവിക്കാൻ ഒരു 'ഫ്ളെക്സിബിലിററി മെക്കാനിസം' വികസിപ്പിച്ചെടുത്തു, വികസിത രാജ്യങ്ങൾ. അതിന് CDM (ക്ളീൻ ഡവലപ്മെന്റ് മെക്കാനിസം) എന്നും Emission Trading (വിസർജ്ജനക്കച്ചവടം) എന്നും ഓമനപ്പേരുകളുണ്ട്.

CO_2 വിസർജനത്തിൽ വികസ്വരരാജ്യങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന ആനുകൂല്യം വികസിത രാജ്യങ്ങൾ പണം കൊടുത്തുവാങ്ങി വിസർജിക്കുന്നതാണ് ഇത്. വികസനത്തിന് വേണ്ടി വികസ്വരരാജ്യങ്ങൾക്ക് ക്യോട്ടോ പ്രോട്ടോക്കോൾ നൽകുന്ന വിസർജന ആനുകൂല്യം വികസിത രാജ്യങ്ങൾ പണം കൊടുത്തു വാങ്ങുന്നു! ചുരുക്കത്തിൽ സ്വന്തം നിയന്ത്രണം ആരാന് പണം നൽകി തലയിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്നു. ഏതാണ്ട് ഇന്ന് വ്യാപകമായിരിക്കുന്ന കിഡ്നി കച്ചവടംപോലെ!

കേരളത്തിൽ കാർബൺഡയോക്സൈഡ് വിസർജനം ഇന്ത്യൻ ശരാശരിയുടെ മൂന്നിരട്ടി ആണെങ്കിലും നമുക്ക് പരിസ്ഥിതിക്കും ഊമസുരക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടി വാദിക്കുകയും പ്രക്ഷോഭം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഹൃദയപക്ഷ സംസ്കാരമുണ്ട്. അത് ലവലേശം തീണ്ടാത്ത ഗ്ലോബൽ യജമാനന്മാരുടെ ധാർഷ്ട്യവും ഹുങ്കും വകതിരിവില്ലായ്മയും ഭൂമിയെ പാതാളമാക്കുവാൻ പോവുകയാണ്.

ശാസ്ത്രീയപരിഹാരം

കെടുതികളുടെ ആക്കം കുറയ്ക്കാനോ, വൈകിക്കാനോ, നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയാണ് മാർഗം എന്നതാണ് പ്രഥമ പരിഹാരമാർഗമായി പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നത്. രണ്ടാമത്തേത് കെടുതികളിൽ സമരസപ്പെട്ടു ശീലിക്കുക. ഇവ കൂടാതെ ഏററവും വലിയ വില്ലനായി വളർന്നിരിക്കുന്ന കാർബൺ ഡയോക്സൈഡിനെ വിഘടിപ്പിക്കുന്ന രാസമാർഗം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുക എന്ന ഒരു നിർദ്ദേശവും നിലവിൽ ഉണ്ട്. വിഘടിച്ചാൽ കാർബൺ മോണോക്സൈഡ്, ഓക്സിജൻ എന്നിവ ആയിരിക്കും ഫലങ്ങൾ. കാർബൺമോണോക്സൈഡ് ഒരു വിഷവാതകമാണ്. ഓക്സിജനുമായി വളരെ വേഗം യോജിച്ച് വീണ്ടും കാർബൺഡയോക്സൈഡ് ആകാൻ പ്രവണതയുള്ളതുമാണ്. ഗുണകരമായ നിലയിൽ കാർബൺമോണോക്സൈഡിനെ നിർവീര്യമാക്കാൻ മാർഗങ്ങൾ ഉണ്ടാവേണ്ടി ഇരിക്കുന്നു.

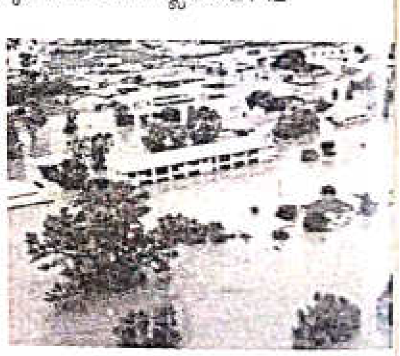

കാർബൺ അടിസ്ഥാനമായുള്ള ഇന്ധനം ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നത് ഒരു മാർഗമാണ്. പകരം ഹൈഡ്രജൻ എന്ന നിർദ്ദേശം നേരത്തേ ഉയർന്നുവന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഹൈഡ്രജൻ കത്തിയാൽ നീരാവി ($H_2O(g)$) ആയിരിക്കും ഉണ്ടാവുക. അനിയന്ത്രിതമായി തീ പിടിക്കുന്ന ഹൈഡ്രജൻ എന്ന ഭാരംകുറഞ്ഞവാതകം, പ്രയോഗപ്രശ്നങ്ങൾ ഏറെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്.

'ചക്രവാളത്തിൻ മതിൽ കെട്ടിന്മേൽ കയ്യുംകുത്തി നിൽക്കും ഞാൻ പ്രപഞ്ചത്തിൻ ഭ്രമണം നിയന്ത്രിക്കാൻ' എന്ന് ഊററംകൊള്ളുന്ന പ്രജ്ഞാശാലിയായ മനുഷ്യൻ, ഭൂമിയെ രക്ഷിക്കാൻ കാട്ടാനിടയുള്ള അത്ഭുതങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി നമുക്ക് കാത്തിരിക്കാം. നിസ്സഹായനായി ചരമഗീതം പാടുന്നവൻ അല്ല മനുഷ്യൻ. സ്നേഹജ്വാല ഉള്ളിൽ കത്തുന്ന ചൈതന്യധന്യനാണ് അവൻ; സത്യത്തെയും സൗന്ദര്യത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും ഉണർത്തി ജീവിക്കുന്ന സാമൂഹ്യമനുഷ്യൻ.

പാമയ്ക്ക് പറയാനുള്ളത്...

'Can the Subaltern speak?' എന്ന ചോദ്യം ഗായത്രി സ്പിവാക് ഉന്നയിക്കുന്നത് പതിററാണ്ടുകൾക്ക് മുൻപാണ്. അതാകട്ടെ, 1926 ൽ നോർത്ത് കൽക്കട്ടയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഭുവനേശ്വരി ഭാദുരി എന്ന കൊളനിവിരുദ്ധ സമരപ്പോരാളിയുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിലാണുതാനും. ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു നിർണ്ണായക സന്ദർഭത്തിൽ സ്വയം ജീവിതത്തോടു വിടപറഞ്ഞ ഭുവനേശ്വരി എന്ന ചരിത്രവനിത നമ്മുടെ ഔദ്യോഗിക ചരിത്രരേഖകളിലൊന്നും സ്ഥാനം പിടിച്ചിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല ചിലേടത്തെങ്കിലും അതൊരു വിധവയുടെ പാവനമായ ആത്മത്യാഗമായി രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എങ്ങനെയാണ് കീഴാളത (Subalternity) രൂപപ്പെടുന്നതെന്നും കീഴാള ശബ്ദം എങ്ങനെയാണ് അടിച്ചമർത്തപ്പെടുന്നതെന്നും സമകാലീന വ്യവഹാരങ്ങൾ ഉറക്കെ ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പോരാട്ടരംഗങ്ങളിൽ ഉറക്കെക്കേട്ടിരുന്ന സ്ത്രീശബ്ദങ്ങൾ പോലും ചരിത്രത്തിന്റെ ഇടനാഴികളിൽ തമസ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ അവസ്ഥ ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളു. നിരന്തരമായ പ്രതിരോധങ്ങളുടെയും പ്രതിഷേധങ്ങളുടെയും കരുത്തിലൂടെ തന്റെ ശബ്ദം വേറിട്ടു കേൾപ്പിക്കാനുള്ള കീഴാളന്റെ/ദളിതന്റെ ശ്രമങ്ങൾ ഇന്നു ഭാരതത്തിൽ പലേടത്തും ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ട്. അത്തരത്തിൽ 'സ്വയംതീർത്ത ശബ്ദ'ത്തിന്റെ ഉടമയായ 'പാമ'യെന്ന തമിഴ്സാഹിത്യകാരിയെയാണ് ഈ ലക്കത്തിലെ വനിതാവേദി പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്.

തമിഴ്നാട്ടിലെ ഉതിരമേരൂർ എന്ന കൊച്ചുഗ്രാമത്തിലെ ഒരു എൽ. പി. സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപികയായ പാമ, ഇന്ന് തമിഴിലെ മികച്ച എഴുത്തുകാരിലൊരാളാണ്. മൂന്നു നോവലുകളും ധാരാളം ചെറുകഥകളും ഇതിനകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. തന്റെ നാലാമത്തെ നോവലിന്റെ പണിപ്പുരയിൽ നിന്നാണ്, പുരോഗമനസാഹിത്യസംഘത്തിന്റെ എട്ടാം സംസ്ഥാന സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ പാമ ഈയിടെ തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിയത്. ആത്മകഥാപരമായ തന്റെ മററുകൃതികളെപ്പോലെ ഈ നോവലും ഒററയ്ക്കു ജീവിക്കുന്ന സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതമാണ് അനാവരണം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നതെന്ന് അവർ പറയുന്നു.

കാവ്യജീവിതത്തിലും സ്വകാര്യജീവിതത്തിലും കലാപത്തിന്റെ ഭാഷയാണ് പാമയ്ക്കിഷ്ടം. ദൈവവിശ്വാസിയായ പാമ പക്ഷേ പള്ളിമതത്തിന്റെ ജീർണ്ണതകളെ എതിർക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ കന്യാസ്ത്രീയാകാൻ തീരുമാനിച്ചു പുറപ്പെട്ട പാമ അവിടെയും സമത്വം കേവലം സ്വപ്നം മാത്രമാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് മടങ്ങിയത് ഏറെ കോലാഹലങ്ങൾക്കിടയാക്കി.

കാവ്യജീവിതത്തിലും സ്വകാര്യജീവിതത്തിലും കലാപത്തിന്റെ ഭാഷയാണ് പാമയ്ക്കിഷ്ടം. വിവാഹം എന്ന സ്ഥാപനത്തെ നിരാകരിക്കുകയും കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരമ്പരാഗത സങ്കല്പത്തെ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് തമിഴ്നാട്ടിലെ ഒരു കൊച്ചുഗ്രാമത്തിൽ തനിച്ചു ജീവിക്കാനെടുത്ത തീരുമാനം ആത്മാർത്ഥതയുടെ സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് അവർ പങ്കുവച്ചത്. തീർച്ചയായും തനിക്കു ചുററുമുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ നെററി ചുളിയുന്നതും തനിക്കെതിരെ ആരോപണങ്ങളുയരുന്നതും പാമയെ തെല്ലും തളർത്തിയില്ല. തന്റെ പുതിയ നോവലിന്റെ ഇതിവൃത്തത്തെ അവർ ഇങ്ങനെ വിലയിരുത്തുന്നു - " ഇന്ത്യയിലെവിടെയും എന്ന പോലെ തമിഴ്നാട്ടിലും ഒരു സ്ത്രീയെ ഒററയ്ക്കു ജീവിക്കാൻ സമൂഹം അനുവദിക്കുന്നില്ല. പാരമ്പര്യ പുരുഷാധിപത്യ സമൂഹം പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇത്തരം നിരവധി സ്ത്രീകൾ നമ്മുടെ ഇടയിലുണ്ട്. ഒരുസ്ത്രീയിലൂടെ ഇത്തരം നിരവധി സ്ത്രീകളുടെ കഥ പറയാനാണ് ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്."

തന്റെ കൃതികൾ ആത്മകഥാപരങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന ആരോപണത്തെ പാമ നേരിടുന്നത് നോക്കുക: "ശരിയാണ് - എന്റെയും എന്നെപ്പോലെയുള്ള നിരവധി സ്ത്രീകളുടെയും കഥയാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. അവരുടെ ദുഃഖങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളുമാണ് ഞാൻ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്." താൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ദർശനത്തിനുവേണ്ടി അചഞ്ചലയായി അവർ നില്ക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഭയന്നു കഴി

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ പ്രവർത്തക സമിതി തീരുമാനങ്ങൾ

25-4-2007, 12-5-2007

മെമ്പർഷിപ്പ്

49-ാം സംസ്ഥാന സമ്മേളന തീരുമാനപ്രകാരം അംഗത്വ വാർഷിക വരിസംഖ്യ 400 രൂപയായി പുനർനിർണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജൂൺ മാസത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന ശമ്പളത്തിൽ നിന്നുതന്നെ വാർഷിക വരിസംഖ്യ സമാഹരിച്ച് സംസ്ഥാന ട്രഷററെ ഏൽപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

ലീഗൽ ആക്ഷൻ ഫണ്ട്

അംഗമൊന്നിന് 50 രൂപ ക്രമത്തിൽ കഴിഞ്ഞ അക്കാദമിക വർഷത്തിൽ നൽകേണ്ടിയിരുന്ന ലീഗൽ ആക്ഷൻ ഫണ്ടിന്റെ കുടിശ്ശിക പൂർണമായും പിരിച്ചെടുക്കേണ്ടതാണ്. ബ്രാഞ്ചു സെക്രട്ടറിമാർ ഈ വിഷയത്തിൽ വേണ്ട ജാഗ്രത പുലർത്തണം.

സുവർണ്ണജൂബിലി ആഘോഷം

എ കെ പി സി ടി എ രൂപം കൊണ്ടിട്ട് അൻപതു വർഷം പൂർത്തിയാകുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഒരു വർഷം നീണ്ടു നിൽക്കുന്ന ആഘോഷപരിപാടികൾ സംഘടിപ്പിക്കാൻ പ്രവർത്തക സമിതി തീരുമാനിച്ചു. "50 years of struggle and service" എന്നതാണ് സുവർണ ജൂബിലി വർഷത്തിലെ മുദ്രാവാക്യം.

1. മുദ്രാവാക്യം ആലേഖനം ചെയ്ത് രൂപ കൽപ്പന നടത്തിയ ലോഗോ ജൂൺ 10ന് അകം ലഭിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ ക്ഷണിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ലോഗോക്ക് സമ്മാനം നൽകുന്നതാണ്.
2. ആഘോഷപരിപാടികളുടെ ഉത്ഘാടനം ജൂലൈ മാസത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു നടത്തണം.
3. ഡിസംബർ മാസത്തിൽ എറണാകുളത്ത് രൂപീകരണദിനാചരണം സംഘടിപ്പിക്കണം.
4. സംഘടനയുടെ ചരിത്രം പ്രസിദ്ധീകരിക്കണം.
5. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ ഗവേഷണ പഠനങ്ങൾ നടത്തി രേഖ പ്രസിദ്ധീകരിക്കണം.
6. സുവർണ ജൂബിലി സ്മരണിക പ്രകാശനം ചെയ്യണം.
7. തൃശൂരിൽ വച്ച് സാംസ്കാരിക സമ്മേളനം സംഘടിപ്പിക്കണം.
8. വർത്തമാനകാലത്തിലെ പ്രസക്തമായ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് ചർച്ചകളും സെമിനാറുകളും ബ്രാഞ്ച്, ജില്ലാ സംസ്ഥാന തലങ്ങളിൽ സംഘടിപ്പിക്കണം.
9. സംസ്ഥാന ജില്ലാ ബ്രാഞ്ചു തലങ്ങളിൽ വനിതാ സമ്മേളനങ്ങളും അനുബന്ധ സെമിനാറുകളും നടത്തണം.
10. വിരമിച്ച അധ്യാപകരുടെ കുടുംബസംഗമങ്ങൾ ബ്രാഞ്ച് -ജില്ലാ-സംസ്ഥാനതലങ്ങളിൽ സംഘടിപ്പിക്കണം. സുവർണ ജൂബിലി ആഘോഷങ്ങളുടെ സുഗമമായ നടത്തിപ്പിനുവേണ്ടി അംഗമൊന്നിന് 500 രൂപ ക്രമത്തിൽ ഗോൾഡൻ ജൂബിലി ഫണ്ട് സ്വരൂപിക്കണം.

ഈ കാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനും ജൂബിലി ആഘോഷ പരിപാടികൾ വിജയിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി ജില്ലാ - ബ്രാഞ്ച് യോഗങ്ങൾ എത്രയും വേഗം വിളിച്ച് ചേർക്കേണ്ടതാണ്.

യാൻ കഴിയില്ലെന്നു പാമ പറയുന്നു. ഈ ശക്തമായ നിലപാട് പാമയെ അംഗീകരിക്കാൻ പൊതുസാഹിത്യലോകത്തെ നിർബന്ധിതമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. "എന്റെ ആദ്യനോവൽ പുറത്തുവന്നപ്പോൾ ദളിത്സമൂഹം തന്നെ അതിനെ എതിർത്തു. ഞാൻ എന്താണു പറയാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായില്ല. ദളിത് ജീവിതത്തിന്റെ കറുത്തനിറം വരച്ചുകാട്ടിയപ്പോൾ അത് അവരെ അവഹേളിക്കലാണെന്ന് അവർ കരുതി. എന്നാൽ പിന്നീടതുമാറി. അവർക്കു മനസ്സിലായി....."

വിഷയം മാത്രമല്ല ഭാഷയും വിവാദം സൃഷ്ടിച്ചു. വരേണ്യ ഭാഷാസങ്കല്പത്തെ തകർത്തുകൊണ്ട്, സാധാരണ ദളിതർ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയാണ് പാമ തന്റെ നോവലുകളിൽ സൃഷ്ടിച്ചത്. കൂലിപ്പണിക്കാരും തോട്ടികളും ആയ ദളിത് സ്ത്രീകളുടെ പച്ചയായ ജീവിതം 'പച്ച'യായെഴുതി എന്ന കുറ്റമാണ് വരേണ്യ സാഹിത്യലോകം പാമയ്ക്കെതിരെ ആദ്യം ഉന്നയിച്ചത്. ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ സമയവും ദളിതരുടെയും സ്ത്രീകളുടെയും ഉന്നമനത്തിനായി നീക്കിവച്ച പാമയെ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും തളർത്താൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. എഴുത്തുകാരി എന്ന നിലയിൽ ഏതൊരു ദളിത്സ്ത്രീക്കും വളരാനാകുമെന്നു പാമ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിനുള്ള പ്രചോദനം വേണമെന്നു മാത്രം. സ്ത്രീകൾക്ക് അനുഭവങ്ങളില്ലാത്തതാണ് അവരുടെ കൃതികൾ ശുഷ്കമാകാനുള്ള കാരണമെന്ന വാദത്തെ പാമ ശക്തിയായി നേരിടുന്നു. വിഷയമല്ല പ്രശ്നം, എങ്ങനെ എഴുതുന്നുവെന്നതാണ് പ്രശ്നം. കന്യാകുമാരി ജില്ലയിലെ ഒരു സാധാരണവീട്ടമ്മയായ 'അഴകിയനായകി' എന്ന എഴുത്തുകാരിയുടെ 'കവലൈ' എന്ന കൃതി അവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

തമിഴ്സാഹിത്യരംഗത്ത് ദളിത് മുന്നേറ്റം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നും ആ രംഗത്ത് എഴുത്തുകാരികളുടെ പങ്ക് ചെറുതല്ലെന്നും പാമ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു ദളിത് എഴുത്തുകാരിയാണ് താനെന്നു പറയുന്നതിൽ പാമ അഭിമാനിക്കുന്നു. കടുത്ത പീഡനവും വിവേചനവും ചൂഷണവും അനുഭവിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾക്കു വേണ്ടി ഇനിയും ധാരാളം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനുണ്ടെന്ന് അവർക്കറിയാം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനത്തിലും പുരോഗമന സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനത്തിലും അവർ പ്രതീക്ഷയർപ്പിക്കുന്നു. ദൈവവിശ്വാസിയായ പാമ പക്ഷേ പള്ളിമതത്തിന്റെ ജീർണ്ണതകളെ എതിർക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ കന്യാസ്ത്രീയാകാൻ തീരുമാനിച്ചു പുറപ്പെട്ട പാമ അവിടെയും സമത്വം കേവലം സ്വപ്നം മാത്രമാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് മടങ്ങിയത് ഏറെ കോലാഹലങ്ങൾക്കിടയാക്കി.

എങ്കിലും സമത്വവും സാമൂഹ്യനീതിയും പാമയുടെ നിഘണ്ടുവിലെ പരമപ്രധാന പദങ്ങൾ തന്നെ. അതിനായി നില്ക്കുന്ന എല്ലാപ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും അവർ അംഗീകരിക്കുന്നു. എഴുത്തും മുന്നേറ്റ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി തമിഴകമണ്ണിൽ പാമ ജീവിക്കുകയാണ്.... ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ....

(അനാഘരം: പുരോഗമന കലാസാഹിത്യസംഘത്തിന്റെ എട്ടാം സംസ്ഥാനസമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാനെത്തിയ പാമയുമായി പ്രമുഖ മാധ്യമ പ്രവർത്തക ശ്രീമതി ആർ. പാർവ്വതീദേവി നടത്തിയ ഇന്റർവ്യൂ.)

Dr. P.S.Mohana Kumar
SS College, Kalady

Group of Eight

The **Group of Eight** (G8) is an international forum for the governments of Canada, France, Germany, Italy, Japan, Russia, the United Kingdom and the United States. Together, these countries represent about 65% of the world economy. The group's activities include year-round conferences and policy research, culminating with an annual summit meeting attended by the heads of government of the member states. The European Commission is also represented at the meetings.

Since 1975, the heads of state or government of the major industrial democracies have been meeting annually to deal with the major economic and political issues facing their domestic societies and the international community as a whole. The six countries at the first summit, held at Rambouillet, France, in November 1975, were France, the United States, Britain, Germany, Japan and Italy (sometimes referred to as the G6). They were joined by Canada at the San Juan Summit of 1976 in Puerto Rico, and by the European Community at the London Summit of 1977. The G7/8 Summit has consistently dealt with macroeconomic management, international trade, and relations with developing countries. Questions of East-West economic relations, energy, and terrorism have also been of recurrent concern. From this initial foundation the summit agenda has broadened considerably to include microeconomic issues such as employment and the information highway, transnational issues such as the environment, crime and drugs, and a host of political-security issues ranging from human rights through regional security to arms control.

In addition, the G7/8 has developed a network of supporting ministerial meetings, which allow ministers to meet regularly throughout the year in order to continue the work set out at each summit; these include the meetings of the finance ministers, foreign ministers and environment ministers, among others. G7/8 ministers and officials also meet on an ad hoc basis to deal with pressing issues, such a terrorism, energy, and development; from time to time the leaders also create task forces or working groups to focus intensively on certain issues of concern, such as a drug-related money laundering, nuclear safety, and transnational organized crime.

The G7/8 provides an important occasion for busy leaders to discuss major, often complex international issues, and to the develop the personal relations that help them respond in effective collective fashion to sudden crises or shocks. The summit also gives direction to the international community by setting priorities, defining new issues and providing guidance to established international organizations.

BRIC Countries

BRIC or BRICs are terms used to refer to the combination of Brazil, Russia, India, and China. General consensus is that the term was first prominently used in a thesis of the Goldman Sachs investment bank. The main point of this 2003 paper was to argue that the economies of the BRICs are rapidly developing and by the year 2050 will eclipse most of the current richest countries of the world. Finally, because of the popularity of the Goldman Sachs thesis "BRIC" and "BRIMC" (M for Mexico), these terms are also extended to "BRICS" (S for South Africa), "BRICA" (GCC Arab countries - Saudi Arabia, Qatar, Kuwait, Bahrain, UAE) and "BRICET" (including Eastern Europe and Turkey) have become more generic marketing terms to refer to these emerging markets.

Goldman Sachs argues that the economic potential of Brazil, Russia, India, and China is such that they may become among the four most dominant economies by the year 2050. These countries are forecast to encompass over forty percent of the world's population and hold a combined GDP [PPP] of 14.951 trillion dollars. On almost every scale, they would be the largest entity on the global stage.

The BRIC term is also used by companies who refer to the four named countries as key to their emerging markets strategies.. In reality Russia and

Brazil are dwarfed by both China and India in 2050, and the rest of Asia combined are also much larger in terms of GDP than either Russia or Brazil. Nevertheless the BRIC acronym has been widely adopted. The BRIC's study specifically focuses on LARGE countries, not necessarily the wealthiest or the most productive and was never intended to be an investment thesis. According to estimates provide by the USDA, the wealthiest regions outside of the G6 in 2015 are Hong Kong, South Korea and Singapore. Combined with China and India, these five economies are likely to be the world's five most influential economies in 2015 outside of the G6

Global Competitiveness Report 2006-2007

Switzerland, Finland and **Sweden** are the world's most competitive economies according to *The Global Competitiveness Report 2006-2007*, released by the World Economic Forum on 26 September 2006. Denmark, Singapore, the United States, Japan, Germany, the Netherlands and the United Kingdom complete the top ten list, but the United States shows the most pronounced drop, falling from first to sixth.

The rankings are drawn from a combination of publicly available hard data and the results of the Executive Opinion Survey, a comprehensive annual survey conducted by the World Economic Forum, together with its network of Partner Institutes (leading research institutes and business organizations) in the countries covered by the Report. This year, over 11,000 business leaders were polled in a record 125 economies worldwide.

Country Rankings 2006-2007

1. Switzerland
2. Finland
3. Sweden
4. Denmark
5. Singapore
6. US
7. Japan
8. Germany
9. Netherlands
10. UK
11. Hong Kong
12. Norway
13. Taiwan,China
14. Iceland
15. Israel
16. Canada

Monthly Tips

Basel 1 and 2

An attempt to reduce the number of bank failures by tying a bank's capital adequacy ratio to the riskiness of the loans it makes. For instance, there is less chance of a loan to a government going bad than a loan to, say, an internet business, so the bank should not have to hold as much capital in reserve

പ്രൊഫ. ശ്രീകുമാർ എൻ.എസ്.എസ് കോ–ഓർഡിനേററർ

കേരള സർവ്വകലാശാല നാഷണൽ സർവ്വീസ് സ്കീം പ്രോഗ്രാം കോ- ഓർഡിനേററായി ചേർത്തല എൻ. എസ്. എസ്. കോളജ് അദ്ധ്യാപകൻ പ്രൊഫ. ബി. ശ്രീകുമാർ ചുമതലയേററു. മികച്ച എൻ. എസ്. എസ്. പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് സർക്കാരിന്റെയും സർവ്വകലാശാലയുടേയും അംഗീകാരങ്ങൾ നേടിയിട്ടുണ്ട്. അറിയപ്പെടുന്ന പരിസ്ഥിതി പ്രവർത്തകനും സംഘാടകനുമാണ്.

against the first loan as against the second. The first attempt to do this worldwide was by the Basel committee for international banking supervision in 1988. However, its system of judging the relative riskiness of different loans was crude. For instance, it penalised banks no more for making loans to a fly-by-night software company in Thailand than to Microsoft; no more for loans to South Korea, bailed out by the IMF in 1998, than to Switzerland. In 1998, "Basel 2" was proposed, using much more sophisticated risk classifications. However, controversy over these new classifications, and the cost to banks of administering the new approach, led to the introduction of Basel 2 being delayed until (at least) 2005.

Basis point

One one-hundredth of a percentage point. Small movements in the interest rate, the exchange rate and bond yields are often described in terms of basis points. If a bond yield moves from 5.25% to 5.45%, it has risen by 20 basis points.

കടലാവണക്ക് : മികച്ച ജൈവ ഇന്ധനം

ഡോ. എം. ആർ.സുദർശനകുമാർ
എം. ജി. കോളജ്, തിരുവനന്തപുരം

ഇന്ത്യയിലും ആഫ്രിക്കയിലും വേലിപ്പത്തലായി കടലാവണക്ക് പണ്ടു മുതലേ ഉപയോഗിച്ച് വന്നിരുന്നു. ജൈവ ഇന്ധനമായി ഉപയോഗിക്കാനുള്ള സാധ്യത കണക്കിലെടുത്ത് ഇതിന്റെ കൃഷി ഇപ്പോൾ വ്യാപകമായിട്ടുണ്ട്. കരിമ്പ്, ചോളം എന്നിവയിൽ നിന്ന് ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഈതൈൽ ആൽക്കഹോൾ, സോയ എണ്ണ, പാമോയിൽ എന്നിവയും പാരമ്പര്യേതര ഊർജ്ജോല്പാദനത്തിൽ മുഖ്യപങ്കുവഹിക്കുന്നു. ഭക്ഷ്യ വസ്തുക്കളിൽ നിന്നും ഇന്ധനം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നത് ചെലവേറിയ പ്രക്രിയയാണ്. കൂടാതെയിത് ഭക്ഷ്യ ലഭ്യതയെ ദോഷകരമായി ബാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഈ ന്യൂനതകളില്ലാത്ത ജൈവ ഇന്ധനമാണ് കടലാവണക്ക്. സോയയും ചോളവും എണ്ണ നല്കുമെങ്കിലും അവയുടെ കൃഷി ചെലവേറിയതാണ്. ചൂടുള്ള വരണ്ട പ്രദേശങ്ങളിൽ പോലും കടലാവണക്ക് കൃഷി ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഇതിന്റെ എണ്ണ ഭക്ഷ്യ യോഗ്യമല്ല. ഉഷ്ണമേഖല രാജ്യങ്ങളിലെ വരണ്ട ഭൂമി കടലാവണക്ക് കൃഷിക്ക് അനുയോജ്യമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ജൈവ ഇന്ധന കമ്പനിയായ 'D1 Oils' ആഫ്രിക്കയിലും ഇന്ത്യയിലുമായി ഒരു ലക്ഷത്തി അമ്പതിനായിരം ഹെക്ടർ സ്ഥലത്ത് കടലാവണക്ക് കൃഷി ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പെട്രോളിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ വിലയിൽ കടലാവണക്കെണ്ണയ്ക്ക് വാണിജ്യാടിസ്ഥാനത്തിൽ പെട്രോളിനോട് മത്സരിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. എങ്കിലും കടലാവണക്കിന് ഭാവിയിലെ മികച്ച ജൈവ ഇന്ധനമാകാനുള്ള സാധ്യത തള്ളിക്കളയാനാവില്ല.

ചന്ദ്രനേയും വിററു കാശാക്കാം[2]

ഡെന്നിസ് ഹോപ്പ് എന്ന അമേരിക്കക്കാരൻ നിസാരനല്ല. സ്വയം സ്ഥാപിച്ച 'ലൂനാർ എംബസി' എന്ന കമ്പനിയുടെ അധിപനാണദ്ദേഹം. 'ചന്ദ്രനിലെ വസ്തു തുണ്ട് തുണ്ടായി വില്ക്കാനുണ്ട്' എന്ന് പരസ്യം നൽകി 1980 മുതൽ 42 ലക്ഷം പേരിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം സമാഹരിച്ചത് 90 ലക്ഷം ഡോളറാണ്! 1967 ലെ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ 'ബഹിരാകാശ ഉടമ്പടി' പ്രകാരം രാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് ചന്ദ്രനെ സ്വന്തമാക്കാനാവില്ല. വ്യക്തികളെ കുറിച്ച് നിയമത്തിലൊന്നും പറയാത്തതിനാൽ വ്യക്തികൾക്ക് ചന്ദ്രനെ സ്വന്തമാക്കാമെന്നാണ് ഡെന്നിസ് ഹോപ്പിന്റെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഡെന്നിസ് ഹോപ്പിന്റെ അവകാശ വാദത്തിൽ കഴമ്പില്ലെന്നാണ് നിയമ വിദഗ്ദ്ധരുടെ അഭിപ്രായം. "അന്താരാഷ്ട്ര സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്താണ് ചന്ദ്രൻ. രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കുപരിയായ അവകാശങ്ങൾ വ്യക്തികൾക്കില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കോ വ്യക്തികൾക്കോ ചന്ദ്രനെ സ്വന്തമാക്കാനാവില്ല."

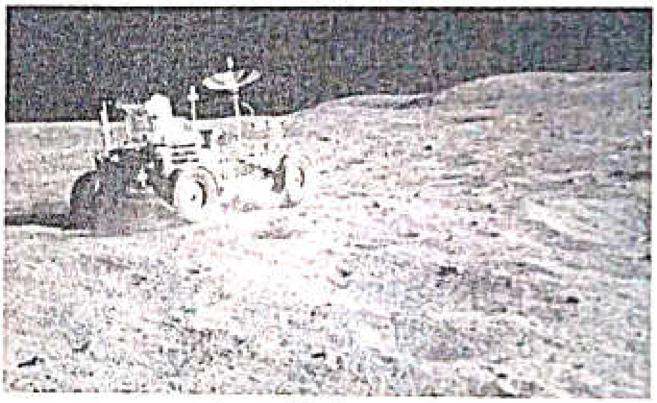

ചൊവ്വയിലെ ഗുഹകൾ[3]

ഫുട്ബോൾ ഗ്രൗണ്ടിനോളം വലിപ്പമുള്ള ഏഴ് ഗുഹകൾ ശാസ്ത്രജ്ഞർ ചൊവ്വയിൽ കണ്ടെത്തി. നോർത്തേൺ അരിസോണ സർവകലാശാലയിലെ ഗവേഷകരാണ് ഒഡിസി ഓർബിററിൽ നിന്നും ലഭിച്ച ചിത്രങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്ത് ഈ നിഗമനത്തിലെത്തിച്ചേർന്നത്. Dena, Chloe, Wendy, Annie, Abbey, Nikki, Jeanme എന്നീ പേരുകളാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞർ ഈ ഗുഹകൾക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

ഈ മാസത്തെ പുസ്തകം

The Universe : A Biography
John Gribbin, Penguin (2007)

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആദ്യ ദശയിലെ കണ ഭൗതികം, സ്ട്രിംഗ് തിയറി, തമോദ്രവ്യവും ഊർജ്ജവും, ഗാലക്സിയുടേയും സൗരയൂഥത്തിന്റേയും ഉത്ഭവം മുതലായവ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

References:
1.Scientific American, June 2007, 2.Discover, June, 2007
3.New Scientist, 13 June 2007 4.Physics World, June 2007

With best compliments from

PAI & SONS

BOOKSELLERS

187, BIG BAZAAR STREET
COIMBATORE - 641 001
PHONE - 2393024, 6586050
FAX: 2451639, MOBILE: 9443339453
e-mail: paiandsons@vsnl.net
paisons@md3.vsnl.net.in

പെൻഷനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങൾ

? സർവീസിൽ നിന്ന് വിരമിച്ച കോളജ് അധ്യാപകരുടെ പെൻഷൻ പുതുക്കി നിശ്ചയിക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ള ചില ഉത്തരവുകൾ അടുത്തകാലത്തായി സർക്കാർ പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. പ്രസ്തുത ഉത്തരവുകൾ എങ്ങനെയാണ് വിരമിച്ച അധ്യാപകരുടെ പെൻഷനെ ബാധിക്കുന്നത്. ഒരു വിശദീകരണം നൽകാമോ?

! 1.7.2004 മുതൽ സംസ്ഥാന സർക്കാർ ജീവനക്കാരുടെയും അധ്യാപകരുടെയും ശമ്പളവും പെൻഷനും പുതുക്കി നിശ്ചയിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. എന്നാൽ, യു. ജി. സി. നിരക്കിൽ ശമ്പളം വാങ്ങുന്ന കോളജ് അധ്യാപകരുടെ ശമ്പള പരിഷ്കാരവും പെൻഷൻ പുതുക്കലും ഇതിന്റെ പരിധിയിൽ വന്നില്ല. യു. ജി. സി. നിരക്കിൽ ശമ്പളം വാങ്ങി വിരമിച്ച അധ്യാപകരുടെ പെൻഷൻ പുതുക്കൽ മറ്റൊരവസരത്തിലേക്ക് സർക്കാർ മാറ്റിവെക്കുകയാണുണ്ടായത്. പെൻഷനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അടുത്തകാലത്തായി പുറത്തിറങ്ങിയ സർക്കാർ ഉത്തരവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സർവീസിൽ നിന്ന് വിരമിച്ച കോളജ് അധ്യാപകർ ഫലത്തിൽ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്.

1. യു. ജി. സി. ശമ്പളഘടനയിൽ വരാതെ സർവീസിൽ നിന്ന് വിരമിച്ചവർ
2. യു. ജി. സി. ശമ്പളപരിധിയിൽ വരുകയും എന്നാൽ 1.7.2004 ന് മുമ്പായി സർവീസിൽ നിന്ന് വിരമിക്കുകയും ചെയ്തവർ
3. യു. ജി. സി. ശമ്പളപരിധിയിൽ വരുകയും എന്നാൽ 1.7.2004 ന് ശേഷം വിരമിക്കുകയും ചെയ്തവർ

മേല്പ്പറഞ്ഞ മൂന്ന് വിഭാഗങ്ങളിലുള്ളവരുടെ പെൻഷൻ വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലാണ് പുതുക്കി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിലുള്ളവർക്ക് ഇപ്പോഴുള്ള അടിസ്ഥാന പെൻഷന്റെ കൂടെ 6 ശതമാനം ഫിറ്റ്മെന്റ് ബെനഫിറ്റും 59 ശതമാനം ക്ഷാമാശ്വാസവും (Dearness Relief) കൂട്ടിക്കിട്ടുന്ന തുകയാണ് അടിസ്ഥാന പെൻഷനായി പുതുക്കി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ കിട്ടുന്ന അടിസ്ഥാന പെൻഷൻ, അവർ വിരമിച്ച തസ്തികയുടെ പുതുക്കിനിശ്ചയിച്ച ശമ്പള സ്കെയിലിന്റെ ചുരുങ്ങിയ അടിസ്ഥാന ശമ്പളത്തിന്റെ പകുതിയിൽ കുറവാണെങ്കിൽ പുതുക്കി നിശ്ചയിച്ച ശമ്പള സ്കെയിലിന്റെ ചുരുങ്ങിയ അടിസ്ഥാന ശമ്പളത്തിന്റെ പകുതി വരുന്ന തുക പുതുക്കിയ അടിസ്ഥാന പെൻഷനായി ലഭിക്കും. ഇങ്ങനെ വരുന്ന തുക പുതുക്കിയ ശമ്പള സ്കെയിലിന്റെ ചുരുങ്ങിയ അടിസ്ഥാന ശമ്പളത്തിന്റെ പകുതിയിൽ കൂടുതലാണെങ്കിൽ, പുതുക്കിയ ശമ്പള സ്കെയിലിന്റെ അടുത്ത സ്റ്റേജിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പെൻഷൻ പുതുക്കി നിജപ്പെടുത്തും. പൂർണ്ണമായ പെൻഷൻ ലഭിക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായ സർവീസ് ദൈർഘ്യം ഇല്ലാത്തവർക്ക് ആനുപാതികമായ പെൻഷനേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. പുതുക്കിയ അടിസ്ഥാന പെൻഷന്റെ കൂടെ 5 ശതമാനം ക്ഷാമാശ്വാസവും ലഭിക്കും. ഇപ്രകാരം പെൻഷൻ പുതുക്കി ലഭിക്കുന്നത് 1.4.2005 മുതലിക്കായിരിക്കും. പെൻഷൻ പുതുക്കുമ്പോൾ ചുരുങ്ങിയത് 200 രൂപയുടെ വർദ്ധനവ് ഉണ്ടാകണമെന്നും പുതുക്കിയ പെൻഷൻ ഒരു കാരണവശാലും 2400 രൂപയിൽ കുറയാൻ പാടില്ല എന്നും നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നവരുടെ പെൻഷൻ താത്കാലികമായി മാത്രമേ പുതുക്കി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളൂ. യു. ജി. സി. ശമ്പളഘടന പുതുക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നവരുടെ പെൻഷൻ പൂർണ്ണമായി പരിഷ്കരിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. 1.7.2004 ൽ പ്രാബല്യമുള്ള അടിസ്ഥാന പെൻഷന്റെ കൂടെ 59 ശതമാനം വരുന്ന ക്ഷാമാശ്വാസവും 6 ശതമാനം ഫിറ്റ്മെന്റ് ബെനിഫിറ്റും കൂട്ടിക്കിട്ടുന്ന തുക താത്കാലിക അടിസ്ഥാന പെൻഷനായി കണക്കാക്കും. ഇപ്രകാരമുള്ള താത്കാലിക അടിസ്ഥാന പെൻഷന്റെ കൂടെ , 59 ശതമാനം ലയിപ്പിച്ചതിന്റെ ബാക്കിവരുന്ന ക്ഷാമാശ്വാസവും കൂടി ലഭിക്കുന്നതാണ്. തുടക്കത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന ക്ഷാമാശ്വാസം 5 ശതമാനമാണ്. ഇങ്ങനെ താത്കാലികമായി പുതുക്കിയ പെൻഷൻ 1.4.2005 മുതൽ ലഭിച്ചു തുടങ്ങും. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അകത്തോ പുറത്തോ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ട്രഷറികളിൽ നിന്ന് പെൻഷൻ വാങ്ങുന്നവർ പുതുക്കിയ താത്കാലിക പെൻഷനുള്ള അപേക്ഷ അതത് ട്രഷറി ഓഫീസർമാർക്ക് കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. 28.2.2007 ലെ GO(P) No. 81/2007/Fin നമ്പറായുള്ള ഉത്തരവിലെ അനുബന്ധം 7 മാതൃകയാക്കിയാണ് അപേക്ഷ നൽകേണ്ടത്. ബാങ്കുകളിൽ നിന്ന് പെൻഷൻ വാങ്ങുന്നവർ ബന്ധപ്പെട്ട ബാങ്ക് മാനേജർമാർക്കാണ് അപേക്ഷ സമർപ്പിക്കേണ്ടത്.

മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നവർക്ക് 50 ശതമാനം വരുന്ന ക്ഷാമബത്ത 1.7.2004 മുതൽക്ക് അടിസ്ഥാന ശമ്പളത്തിൽ ലയിപ്പിച്ച സാഹചര്യത്തിൽ, അങ്ങനെ ലയിപ്പിച്ച ക്ഷാമബത്തയും കൂടിചേർത്ത് പെൻഷൻ പുതുക്കി നിശ്ചയിക്കുന്നതാണ്. അടിസ്ഥാന ശമ്പളത്തിന്റെ 50 ശതമാനം വരുന്നതുകയും കൂടി കൂട്ടിയുള്ള അവസാനത്തെ പത്തുമാസത്തെ അടിസ്ഥാന ശമ്പളത്തിന്റെ ശരാശരിയുടെ പകുതിയായിരിക്കും അടിസ്ഥാനപെൻഷൻ. സർവ്വീസ് ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞവർക്ക് ആനുപാതികമായി മാത്രമേ അടിസ്ഥാനപെൻഷൻ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. 50 ശതമാനം ക്ഷാമബത്ത ലയിപ്പിച്ചതിന്റെ ബാക്കിവരുന്ന ക്ഷാമാശ്വാസവും അടിസ്ഥാനപെൻഷന്റെ കൂടെ ലഭിക്കും. തുടക്കത്തിൽ ക്ഷാമാശ്വാസം 14 ശതമാനമാണ്. 1.7.2004 ന് ശേഷം വിരമിച്ച പ്രൈവറ്റ് കോളജ് അധ്യാപകരുടെ പെൻഷൻ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം പുതുക്കുന്നതിനുള്ള അപേക്ഷ കോളജിൽ നിന്ന് കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർക്കും അവിടെ നിന്ന് അക്കൗണ്ടന്റ് ജനറലിനും അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. യു. ജി. സി. യുടെ ശമ്പളപരിഷ്ക്കാരം വരുമ്പോൾ ഈ വിഭാഗത്തിലുള്ളവരുടെ പെൻഷനും വീണ്ടും പുതുക്കിനിശ്ചയിക്കേണ്ടതായി വരും.

വായനക്കാരുടെ സർവ്വീസ് സംബന്ധമായ സംശയങ്ങൾക്ക് എഴുതുക.

പ്രൊഫ. കെ. എസ്. ജയചന്ദ്രൻ
മേഘന, മണ്ണുത്തി പി. ഒ., തൃശ്ശൂർ- 680 651, ഫോൺ: 0487-2371971

പുസ്തകലോകം

ലിംഗനീതിയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര ചർച്ചകൾ

ലീന എ. ജി
വി.ടി.എം.എൻ.എസ്.എസ്. കോളജ്, ധനുവച്ചപുരം

ഏറെ നാളായി കേരളത്തിന്റെ പൊതുരംഗത്ത് സജീവമായ ചർച്ചാവിഷയമാണ് ലിംഗനീതിയും ലിംഗജനാധിപത്യവും. സമകാലീന സമൂഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയും പരിഗണനയുമർഹിക്കുന്ന നിരവധി പ്രശ്നങ്ങളിൽ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ തീർച്ചയായും സുപ്രധാനമാണ്. മനുഷ്യനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഏററവും ജീവൽപ്രധാനമായ വ്യവഹാരമെന്ന നിലയിലും സ്വത്വനിർമ്മിതിയുടെ രാസത്വരകമെന്ന നിലയിലും 'ലൈംഗികത'യുടെ രാഷ്ട്രീയത്തെ നിരാകരിക്കാനാവില്ല. ഇന്നാകട്ടെ സ്ത്രീപീഢനങ്ങളും പെൺവാണിഭവും മാധ്യമങ്ങളെ മാത്രമല്ല പൊതുമനസ്സാക്ഷിയെയും സ്വാധീനിച്ചിരിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം തന്നെ ലൈംഗികത്തൊഴിലാളികളും ലൈംഗികന്യൂനപക്ഷങ്ങളും അവരുടെ അവകാശപ്രഖ്യാപനങ്ങളുമായി മുന്നോട്ടുവരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മറുഭാഗത്ത് സാമൂഹ്യമായി സ്ത്രീയുടെ അധമപദവിയും പൊതുരംഗത്തെ സ്ത്രീയുടെ അദൃശ്യതയും ഗൗരവമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്ന ഒരു സാഹചര്യം സംജാതമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരുപക്ഷേ മനുഷ്യജീവിതം കടന്നുപോയ ഇക്കാലങ്ങളിൽ ലിംഗപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഇത്രയും പ്രാമുഖ്യം ലഭിച്ച മറ്റൊരു കാലം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ലിംഗനീതിയുടെ രാഷ്ട്രീയവും സൈദ്ധാന്തികവുമായ അന്വേഷണങ്ങൾ തീർച്ചയായും അനിവാര്യമാണ്. അത്തരമൊരു അന്വേഷണമാണ് ശ്രീ. കെ. എം. വേണുഗോപാലൻ എഡിററ് ചെയ്ത 'കേരളം, ലൈംഗികത, ലിംഗനീതി' എന്ന പുസ്തകം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ശരീരം, സ്വാതന്ത്ര്യം, ലിംഗനീതി എന്നിവയെ സംബന്ധിക്കുന്ന വ്യത്യസ്തമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന പതിനാറുലേഖനങ്ങളാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലുള്ളത്.

ലൈംഗികതയുടെ രാഷ്ട്രീയത്തെ സമകാലീന വ്യവഹാരമണ്ഡലങ്ങളിൽ വച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുന്ന ഈ ലേഖനങ്ങൾ മിക്കപ്പോഴും ലിംഗനീതിയുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ ചർച്ചകളായി മാറുന്നു. സ്ത്രീവിമോചനവും സ്ത്രീയുടെ ലിംഗപരമായ അസമത്വവും വളരെ ആഴത്തിൽ അപഗ്രഥിക്കുന്ന ഈ ലേഖനങ്ങളിൽ ചിലതെങ്കിലും വിവാദപരമാണെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രസാധകർ അവകാശപ്പെട്ടപോലെ അവ പുതിയ സംവാദസാധ്യതകൾ തുറന്നിടുകയും ചെയ്യും. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തവ്യവഹാരങ്ങളെയും സംവാദ പശ്ചാത്തലങ്ങളെയും അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നുവെന്നതും വളരെ പ്രസക്തമാണ്. സാഹിത്യം, സിനിമ, കുടുംബം, സാമൂഹ്യക്ഷേമം, രാഷ്ട്രീയം, സദാചാരം തുടങ്ങിയ മണ്ഡലങ്ങളിലെ ലിംഗനീതിയുടെ സമസ്യകളും നിർധാരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. 'ലൈംഗിക കഥമൂലകൾ' - ആശാലത, മലയാളിയുടെ ലൈംഗികവിപ്ളവവും കുടുംബാസൂത്രണവും കേരളത്തിൽ - ജെ. ദേവിക, ഇടതുപക്ഷവും ഹോമോസെക്ഷ്വാലിറ്റിയും - ദിലീപ്‌രാജ്, രേഷ്മ ഭരദ്വാജ്, സ്ത്രീപുരുഷബന്ധവും ലൈംഗികതയും കേരളത്തിൽ - ഐ. ഗോപിനാഥ്, കൊടിയേററം - ഗൃഹാവർക്കരണത്തിന്റെ സോദ്ദേശകഥയ്ക്കപ്പുറം - കെ. ഗോപിനാഥൻ, ആണുങ്ങളുടെ ഇടതു പാഠാവലി (കേരളം) - വി. സി. ഹാരിസ്, രതിയോടുള്ള സമീപനവും ചിന്തയുടെ മുരടിപ്പും - എ. കെ. ജയശ്രീ, സദാചാരം, ആനന്ദം, ശരീരം : ചില സമസ്യകൾ - ടി. മുരളീധരൻ, ലവണബിംബങ്ങളുടെ രാസക്രീഡ - മ്യൂസ് മേരിജോർജ്, ലൈംഗികതയും സത്വരാഷ്ട്രീയവും - എ. കെ. രാമകൃഷ്ണൻ, ദലിത്സ്ത്രീ, ജാതി, ബ്രാഹ്മണിക് സ്ത്രീപക്ഷവാദം - എം. എൻ. സനിൽ, ലൈംഗികതയെ ആവേശിച്ച ഭൂതങ്ങൾ - ഷംഷാദ് ഹുസൈൻ, സ്ത്രീയും ലൈംഗികതയും എയ്ഡ്സ് കാലഘട്ടത്തിൽ - ഷർമ്മിള ശ്രീകുമാർ, വിവാഹം സദാചാര വിരുദ്ധമാണ് - ഷെഫാലി ചന്ദ്ര, മലയാളി സമൂഹവും ലൈംഗികതയും - കെ. വേണു, ലൈംഗികത, സദാചാരം, കുടുംബം - കെ. എം. വേണുഗോപാലൻ എന്നിങ്ങനെയാണ് ലേഖനങ്ങൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്.

ലിംഗപഠനരംഗത്തെ (Gender Studies) ശ്രദ്ധേയമായ ഗവേഷണങ്ങളും നിരീക്ഷണങ്ങളും ഈ മേഖലയിലെ സംവാദങ്ങളെ സമ്പന്നമാക്കുമെന്നതിനാൽ 'കേരളം, ലൈംഗികത, ലിംഗനീതി' എന്ന പുസ്തകം അത്തരമൊരു ചരിത്രദൗത്യവും നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്. കൂട്ടുകുടുംബത്തിൽ നിന്നും അണുകുടുംബത്തിലേക്കുള്ള മലയാളിയുടെ മാററം കഴിഞ്ഞ നൂററാണ്ടിലെ ചരിത്രപരവും സാമൂഹികവുമായ ഒട്ടേറെ ഗവേഷണങ്ങൾക്കും വിശകലനങ്ങൾക്കും വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ, സൂക്ഷ്മതയോടെ പരിപാലിച്ചുപോരുന്ന 'മദ്ധ്യവർഗ അണുകുടുംബങ്ങൾ' ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രം ഈ പുസ്തകത്തിലെ മിക്ക ലേഖനങ്ങളിലും വിശകലനം ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീയുടെ നിഷേധിക്കപ്പെടുന്ന ലൈംഗികകർതൃത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകൾ പരമ്പരാഗത സ്ത്രീവിമോചന സങ്കല്പത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയും ലിംഗജനാധിപത്യത്തിന്റെ അനിവാര്യത ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. തീർച്ചയായും സാമൂഹ്യവിപ്ളവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളും സംവാദങ്ങളും സാധ്യമാക്കുന്നു 'കേരളം, ലൈംഗികത, ലിംഗനീതി' എന്ന കൃതി.

ഡോക്ടറേറ്റ് ലഭിച്ചു

മഹാത്മ ഗാന്ധി യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്നും ഊർജ്ജതന്ത്രത്തിൽ ഡോക്ടറേറ്റ് നേടിയ ചെങ്ങന്നൂർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജ് അദ്ധ്യാപകൻ **ജേക്കബ് ജോർജ്.** "Kinetics of Periodic Precipitation Patterns in Reaction Diffusion Systems" എന്നതായിരുന്നു ഗവേഷണ പ്രബന്ധം. ചങ്ങനാശ്ശേരി എസ്. ബി. കോളജ് റീഡർ ഡോ. ജോർജ് വറുഗീസിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

കൊച്ചിൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഓഫ് സയൻസ് ആന്റ് ടെക്നോളജിയിൽ നിന്നും ഫിസിക്സിൽ ഡോക്ടറേറ്റ് ലഭിച്ച കളമശ്ശേരി സെന്റ് പോൾസ് കോളജ് അദ്ധ്യാപിക **ഉഷ ജോൺ.** കൊച്ചിൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലേസർ ആന്റ് സ്പെക്ട്രോസ്കോപ്പി ലാബിൽ ഡോ. കെ. പി. ആർ. നായരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ Photothermal Investigators on Certain Plasma Polymerised Thin Films and Near IR Overtone Studies of Some Organic Molecules എന്ന വിഷയത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

'R. K. Narayanan and Upamanyu Chatterjee : A Postcolonial Reading' എന്ന വിഷയത്തിൽ കണ്ണൂർ സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നും പി എച്ച് ഡി ബിരുദം ലഭിച്ച **പി. വി. ജയരാജ്.** കൂത്തുപറമ്പ് നിർമ്മലഗിരി കോളജിലെ ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപകനാണ്. തലശ്ശേരി ഗവൺമെന്റ് ബ്രണ്ണൻ കോളജ് ഇംഗ്ലീഷ് റീഡർ ഡോ. കെ. വി. സുരേന്ദ്രന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

"തലയോലപറമ്പ്, ദേവസ്വം ബോർഡ് കോളജ് ഹിന്ദി വിഭാഗം അദ്ധ്യാപകൻ **സി. എം. കുസുമൻ** മഹാത്മാഗാന്ധി യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്നും ഡോക്ടറേറ്റ് ലഭിച്ചു. കൊച്ചിൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഓഫ് സയൻസ് & ടെക്നോളജിയിലെ പ്രൊഫ. ഡോ. എൻ. മോഹനന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ "ആധുനിക ഹിന്ദി ചെറുകഥകളിലെ പുരോഗമന പ്രവണതകൾ" എന്ന വിഷയത്തെ അധികരിച്ചു നടത്തിയ ഗവേഷണ പഠന പ്രബന്ധമാണ് പി. എച്ച്.ഡി. യ്ക്ക് അർഹമായത്.

"സമകാലീന എഴുത്തിലും രാഷ്ട്രീയത്തിലും ഫ്രാൻസ്ഫാനന്റെ സ്വാധീനം" (The Impact of Frantz Fanon on Contemporary Writing and Politics) എന്ന ഗവേഷണ പ്രബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സി. രാജന് കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല ഡോക്ടറേറ്റ് നൽകി. തൃശൂർ ശ്രീ കേരളവർമ്മ കോളജിലെ ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപകനാണ് രാജൻ. ഡോക്ടർ എൻ. രാമചന്ദ്രൻ നായരുടെ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

ബ്രാഞ്ച് സെക്രട്ടറിമാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക്

ജേർണലിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള ലേഖനം, ചെറുകഥ, കവിത, തുടങ്ങിയ സാഹിത്യ സൃഷ്ടികൾ സർവ്വീസ് സംബന്ധമായ ചോദ്യങ്ങൾ, വിജ്ഞാനപ്രദമായ കുറിപ്പുകൾ, മററ് വാർത്തകൾ, ഫോട്ടോകൾ, പരസ്യങ്ങൾ ഇവയൊക്കെ ചീഫ് എഡിററർക്ക് അയയ്ക്കുക.

വാർഷിക വരിസംഖ്യ 100 രൂപ

ഒരു ബ്രാഞ്ച് കുറഞ്ഞത് 1500 രൂപയുടെ പരസ്യമെങ്കിലും ശേഖരിച്ച് അടിയന്തിരമായി എത്തിക്കുക.

പരസ്യങ്ങൾക്കുള്ള താരിഫ് കാർഡുകൾ ജില്ലാ സെക്രട്ടറിയിൽ നിന്നോ മാനേജിംഗ് എഡിററിൽ നിന്നോ ലഭിക്കുന്നതാണ്.

ചീഫ് എഡിററുടെ വിലാസം
ഡോ. എസ്. ജയരാജ്കുമാർ
ഗീതാഞ്ജലി, 79 ഉള്ളൂർ ഗാർഡൻസ്,
കൊച്ചുള്ളൂർ, മെഡിക്കൽ കോളേജ് പി. ഒ
തിരുവനന്തപുരം- 695 011,
ഫോൺ: 0471-2440004

മാനേജിംഗ് എഡിററുടെ വിലാസം
ഡോ. വി. ജയകുമാർ
ഐശ്വര്യ, ററി. സി. 55/494,
ശാരദാ ഗാർഡൻസ് ലെയ്ൻ, നീറമൺകര
പാപ്പനംകോട് പി. ഒ, തിരുവനന്തപുരം -695 018,
ഫോൺ: 0471 -2491432

ഓഫീസ്
എ.കെ. പി. സി. ടി. എ സംസ്ഥാന കമ്മിററി ഓഫീസ്,
മാതൃഭൂമി റോഡ്, വഞ്ചിയൂർ, തിരുവനന്തപുരം- 695 035, ഫോൺ: 0471-2463494, ഫാക്സ്: 0471 - 2468984
E-mail:akpcta@sancharnet.in, www.akpcta.org

INVITATION FOR A DIALOGUE WITH THE HIGHER EDUCATION COUNCIL

The Government of Kerala has constituted the Kerala State Higher Education Council with the objective of promoting equity, excellence and social justice in higher education through planning and coordination of the activities in higher education undertaken and promoted by the Government, Universities, colleges and other institutions in the State. In order to achieve clarity about the structure and function of the Council, it is proposed to hold discussions with all the stakeholders. The discussion would focus on :(1) Powers and Functions of the Council vis-à-vis the Government ,Universities and Colleges (2) A four year action plan for the Council The Council would formulate its proposals regarding the powers and functions of the Council on the basis of the discussions and forward the same to the Government for its consideration. The Council would also decide on its agenda of action for the next four years taking into account the views expressed by the stake holders in this regard.

THE ALL KERALA PRIVATE COLLEGE TEACHERS ASSOCIATION Response of the AKPCTA to the Higher Education Council Ordinance I General Approach The concept of setting up a Higher Education Council for improving the quality of Higher Education in the State was well articulated in the Academic policy document of AKPCTA. So the initiative of the Kerala Government in this regard is a welcome step in the proper direction. But the State Government ordinance (No.2 of 2007) promulgated in this regard failed to fulfill the academic aspirations of the AKPCTA and teaching community in several respects.Firstly, no consultation was held with the AKPCTA before or after the promulgation of the ordinance. The virtual absence of any meaningful discussion with the teachers' organization has created several criticisms and misgivings in the State against this well-intended Legislation.Secondly, the Higher Education Council was always compared to the State Planning Board in its status and advisory role. But the content of the HEC ordinance did not reflect this professed intention of the political leadership.Thirdly, the efforts to trace the genesis of the HEC to the new Education Policy (NEP 198 6) should be deplored. The NEP was severely criticized by the leftists in this country for its elitist and class bias.**II About the Executive Council**The present structure and composition of the HEC came in far sharp criticism in the AKPCTA sub-committee set up for studying the same. When many of the left academic/teacher activists are excluded or sidelined in the choice of members to the three-tied system particularly in the executive council, surprisingly it is noted that some of the pro- UDF persons are included.**III Amendments to the various Clauses**The AKPCTA is submitting the following important amendments to the various clauses of the HEC ordinance.1) Preamble and DefinitionsThe term "teacher" is defined in the list of definitions. But nowhere in the entire ordinance this term is used. No provision has been incorporated to include a teacher in any of the bodies of HEC. This is a sad reflection of the outlook of the lawmakes of Higher Education to one of the crucial components in Higher Education.The West Bengal law on HEC (1994) (section (C) other members) included three teachers from Universities and two teachers from affiliated colleges to the HEC of the State. Teachers should be given due representation under separate category in the Council.The preamble of the ordinance gives the impression that the proposed HEC is not an advisory body. The word 'monitoring' in the preamble should be deleted as it may give the impression of a deliberate interference by the Council in the autonomy of Higher Education institution like the universities in the State.2- Clause3(d) This Clause should be suitably amended to exclude / curb fake or bogus universities or institutions.Read as: to evolve guidelines for international linkages with public funded reputed higher education institutions of equal status in the State/outside within the country / outside the country.3(f) This clause should be completely withdrawn/ deleted as it interferes with the autonomy of the Universities.3(k) Clause should be modified as to evolve general guidelines for release of plan-grant by the Govt. to Universities and..............3(o) Clause should include teachers'

organization also.12- The Advisory Council Representation of teachers in the advisory council should be ensured.One teacher of the Government college, one teacher of the University department, one teacher from the affiliated college, from each University in the State, should be given representation to the Advisory Council.14 Governing CouncilClause14 (d) should be amended.Five educationalist should be replaced by seven educationalist of whom one shall be a University teacher, one shall be a Government College teacher, and one shall be a private aided College teacher. Out of the seven members one shall be a woman and another one shall be a Sc or ST14 (f) should be amended as-an elected representative of the senate of each University (majority of the Academic council members are Ex-officio members in the University and hence it will not cater the need of democratic components) 15(a) Modified asIt shall be responsible for advising the Government in all policy decisions relating to higher education.15 (g) Modified asIt shall suggest the general norms for the devolution of plan developmental grants of the University, given by the Government.15(h) Modified as It shall be competent to evolve general norms for ensuring the academic and financial accountability of the Universities and other institutions of higher learning in the State.15 (i) Modified as it shall submit its recommendation to the Government. To implement it on all institutions of higher learning.. In the State.15 (l) Modified as.The proceedings of the governing Council shall not be invalid, notwithstanding any vacancy in the membership or any defect in the constitution there of.16 Executive Council16(d) Modified as.Seven educationalists under clause (d) of sec 14.17(a) Modified as. It shall be competent to take decision on behalf of the council, subject to the concurrence of GC in all matters.17(c) Delete fully (as it interferes with the autonomy of the universities).19 (2) The quorum should be fixed with a minimum number in addition to 1/3 of filled up membership in each body.

A. P Kuttikrishnan
President , AKPCTA

R. Mohana Kumar
Secretary , AKPCTA

ജില്ലാ വാർത്തകൾ - കണ്ണൂർ

സെമസ്റ്റർ സിലബസ് പ്രകാശനം ചെയ്തു

എ കെ പി സി ടി എ സംസ്ഥാന അക്കാദമിക് കമ്മിറ്റി ബിരുദതലത്തിൽ 17 വിഷയങ്ങളിൽ തയ്യാറാക്കിയ സെമസ്റ്റർ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള സിലബസ് കണ്ണൂർ സർവ്വകലാശാലാ വൈസ്ചാൻസലർ ഡോ. പി. ചന്ദ്രമോഹന് സംസ്ഥാന പ്രസിഡന്റ് എ. പി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ കൈമാറി. കഴിഞ്ഞ അക്കാദമിക് വർഷം സംസ്ഥാനതലത്തിൽ നടത്തിയ കരിക്കുലം വർക്ക്ഷോപ്പുകളിൽ നിന്നാണ് സിലബസ് രൂപപ്പെട്ടത്. കേരളത്തിലെ നാല് സർവ്വകലാശാലകളിലും ഈ സിലബസ് വിശദമായ പഠനത്തിന് വിധേയമാക്കണമെന്നതാണ് ഉദ്ദേശം. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് കാതലായ മാററങ്ങൾ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് ഇത്തരം ശ്രമങ്ങൾ ശ്ലാഘനീയമാണെന്ന് ഡോ. ചന്ദ്രമോഹൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

സംസ്ഥാന സെക്രട്ടറി ഡോ. കെ. പ്രദീപ്കുമാർ സ്വാഗതവും, ജില്ലാ സെക്രട്ടറി ഡോ. പി. വി. രവീന്ദ്രൻ നന്ദിയും പറഞ്ഞു. പരീക്ഷാ കൺട്രോളർ കെ. പി. ജയരാജൻ, സിന്റിക്കേററ് അംഗങ്ങളായ ബി. കെ. എം. എച്ച്. അൻസാരി, വി. കുട്ട്യൻ, ജില്ലാപ്രസിഡന്റ് ഡോ. പി. ബാലകൃഷ്ണൻ തുടങ്ങിയവർ സന്നിഹിതരായിരുന്നു.

കൊല്ലം

വമ്പിച്ച വിജയം

നിലമേൽ എൻ . എസ്. എസ്. കോളജ് സ്ററാഫ് കൗൺസിലിലേക്ക് നടന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ എ. കെ. പി. സി. ടി എ സ്ഥാനാർത്ഥികളായ ഡോ. എം. വിജയൻപിള്ള പ്രൊഫ. ടി. ശിവദാസൻപിള്ള എന്നിവർ വിജയിച്ചു

AKPCTA STANCE VINDICATED ON HEADSHIP AND DRAWING AND DISBURSING OFFICER

The Kerala High Court has vindicated the stance of AKPCTA on the following:

(1) the senior-most teacher in the department alone shall be appointed as Head of the Department
(2) the Drawing and Disbursing Officer of a college whose appointment as principal has not been approved by the University shall not discharge any responsibility of the Principal other than drawing and disbursing salary for the staff.

The judgment in W.P. (c) No.27252 of 2003 on **headship** was delivered by the High Court in a writ petition filed by Prof. Thomas Joseph, former President of AKPCTA and incumbent President of AIFUCTO. AKPCTA had fought the case on behalf of its President.

The interim order in W.P. (c) Nos. 16936, 16940, 17214, 17273, 17359, 17551, 17717and 17718 on **Drawing and Disbursing Officer** was delivered by the High Court against petitions filed by several managements for quashing the directive of the Government for the strict enforcement of the statutory provision that only a principal whose appointment is approved by the University concerned is competent to discharge the functions of a Principal. The direction was issued by the Government on the basis of AKPCTA's representation.

AKPCTA has demanded that the Universities concerned strictly implement the High Court directive on Drawing and Disbursing Officer by entrusting the responsibilities, including that of admission of students in the colleges concerned, to the senior-most teacher and to strip the Drawing and Disbursing Officers concerned of the unauthorized powers they continue to wield in violation of the High Court directive.

The High Court judgment in W.P. (c) No.27252 of 2003 is given below:

IN THE HIGH COURT OF KERALA AT ERNAKULAM

Present

The Hon'ble Mr. Justice Kurian Joseph

Monday The December / 27th Agrahayana 1978

WP(C). No. 27252 of 2003 (T)

Petitioner:
Sri. Thomas Joseph, S/o. Late
Sri. V. C. Joseph, Nazreth House,
Thelkakom P. O., Kottayam- 16
Head Dept. of English, K. E. College,
Mannanam

By Adv. Sri. C. P. Sudhakara Prasad (S. R.)
Sri Elvin Peter P. J.
Sri Alexander Thomas

Respondents:
1. State of Kerala, Rep. by the Principal Secretary to Govt. of Kerala, Govt. Secretariat Buildings, Thiruvananthapuram - 695 001

2. Director of Collegiate Education, Thiruvananthapuram

3. Deputy Director of Collegiate Education Kottayam

4. Mahatma Gandhi University (MGU)

MGU Administrative Office
Priyadarshini Hills, Athirampuzha
Kottayam

5. Manager
Kuriakose Elias (K. E.) College
Mannanam, Kottayam
6. Rev. Sr. K. M. Leelamma
Lecturer/Senior Scales
Dept. of English
K. E. College, Mannanam
Kottayam

By Adv. Baby ISSAC Illickal for R5
Sri. V. A. Muhammad, SC, MGU for R4

This writ petition (Civil) having been finally heard on 18/12/2006. The court on the same day delivered the following:

KURIAN JOSEPH. J.
W.P.(C) No.27252 of 2003
Dated 18th December, 2006.
JUDGMENT

The writ petition is filed mainly with the following prayers ;-

i) "To issue a declaration that the impugned actions as per Exts. P10 and P11 are ultravires, illegal, null and void and is liable to be interfered with by this Hon'ble Court and to call for the records leading to Exts. P10 and P11 and to issue an appropriate writ, order or direction, quasthing the same;

(ii) To issue a writ of mandamus or any other appropriate writ order or direction, commanding respondents 1 to 5 to allow the petitioner to continue its the Head of the Department of English of the College and to further direct them not to enforce Exts.P10 and P11 in any manner."

It is submitted that during the pendency of the writ petition, the 6th respondent has been promoted as Principal and in any case, the petitioner has thereafter to be appointed as Principal, being the seniormost. In case the petitioner has still any grievance left, it will be open to him to point out the same before the 4th respondent, in which case, the matter will be duly considered with notice to the petitioner and the 5th respondent and appropriate action in accordance with law will be taken, within another four months.

The writ petition is disposed of as above.

KURIAN JOSEPH, JUDGE.

(Note: Thomas Joseph had only petitioned against his removal from the post of Head of the Department, K.E. College, and Mannanam. But the court has issued orders for his appointment as Principal, instead of H.O.D. This is obviously a clerical error, which would be corrected. What is important at present is the moral of the story, which is clear enough)

The interim order in W.P(C) 16940 of 2007 is given below:

IN THE HIGH COURT OF KERALA AT ERNAKULAM
Present:
THE HON'BLE MR. JUSTICE
A. K. BASHEER
Tuesday the 12th day of June 2007/22nd Jyaishta 1929
WPC. No. 16940/2007 (N)

Petitioner/

1. Dr. C. S. Sebastian,
Principal, Kuriakose Elias College, Mannanam

2. Manager,
Kuriakose Elias College, Mannanam

Respondents/

1. The Principal Secretary to Government
Higher Education Department,
Government Secretariat, Thiruvananthapuram.
2. Deputy Director of Collegiate Education
Kottyam
3. Mahatma Gandhi University,
Represented by ITS Registrar,
Priyadharshini Hills P. O., Kottayam

Wrti Petition praying inter alia that in the circumstances stated in the affidavit filed along with the WP (C) the High Court be pleased to stay the operation of Ext, P4 and P5 in no far as it affect the petitioners and to direct the 2nd respondent to counter sign the salary bill submitted by the 1st petitioner, pending disposal of the Writ Petition.

This petition coming on for admission upon persuing the petition and the affidavit filed in support of the WP (C) and upon hearing the argumence of Sri. Baby Issac Illickal Advocate for the petitioner and GP for R1 and R2 the court passed the following.

A. K. BASHEER, J.
W.P.(C)Nos. 16936, 16940, 17214,
17273,17359, 17 551,17717
& 17718 of 2007
Dated this the 12th day of June, 2007
ORDER

Having heard Sri. Baby Isaac Illikal, learned counsel for the petitioners and Sri. Raveendranath, learned Special Government Pleader/Laison Officer, I am satisfied that the following Interim order can be passed in the peculiar facts and circumstances of those cases, particularly since it is brought to my notice that salary for the month of May 2007 has not yet been disbursed to the teaching and non-teaching staff of these institutions.

2. The Deputy Director of Collegiate education concerned, shall counter sign the salary bills that may be submitted by the Drawing and Disbursing Officer of the institutions concerned as authorised by the management for the month of May, 2007 provisionally and without prejudice to the contentions raised by aither side, on condition that the Drawing officer shall giva an undertaking that he would not exercise any other powers, duties or functions of the Principal, if his appointment has not been approved by the university so far. I am inclined to pass this order since it is brought to my notice that the applications for approval of appointment of Principal of some of these institutions are pending consideration and any delay in disbursement of salary to the staff may cause undue hardship to them. It is reiterated that this is only a provisional arrangement for the purpose of disbursement of salary for the month of May 2007.

Post the writ petitions along with connected cases for further order on 21st June, 2007.

AD HOC APPOINTMENTS NOT GOOD: COURT

The Supreme Court has deprecated the practice of State Governments appointing teachers on an ad hoc basis in higher educational institutions, particularly in universities. "If a government of a State or a university, which is also a State within the meaning of Article 12 of the Constitution, despite repeated observations of the superior courts continues to do so, such a practice must be condemned," said a Bench consisting of Justices S.B. Sinha and Markandey Katju. Pointing out that in some universities ad hoc teachers were appointed at the instance of/or without reference to the Vice-Chancellor and even without any sanction

GOVERNMENT OF KERALA

Abstract

D. A. Arrears—Crediting to Provident Fund Account—Time Limit— Extended—Orders issued

FINANCE (PRU) DEPARTMENT

G. O. (P) No. 52/2007/Fin.

Dated, Thiruvananthapuram, 9th February, 2007.

Read:

1. G. O. (P) No. 1142/1998/Fin. dated 25-3-1998
2. G. O. (P) No. 2386/1998/Fin. dated 7-10-1998.
3. G. O. (P) No. 1450/1999/Fin. dated 9-6-1999.
4. G. O. (P) No. 932/2000/Fin. dated 2-6-2000.
5. G. O. (P) No. 375/2002/Fin. dated 13-6-2002.
6. G. O. (P) No. 226/2003/Fin. dated 21-4-2003.
7. G. O. (P) No. 669/2003/Fin. dated 20-12-2003.
8. G. O. (P) No. 390/2004/Fin. dated 25-8-2004.
9. G. O. (P) No. 387/2005/Fin. dated 18-8-2005.
10. G. O. (P) No. 541/2005/Fin. dated 17-12-2005.
11. G. O. (P) No. 355/2006/Fin. dated 26-8-2006.

ORDER

The time limit for crediting the arrears of D. A. to the P. F. Account of the employees, allowed as per Government Order read as 11th paper above, expired on 31-12-2006.

Several requests are being received from various Institution Heads and individuals seeking extension of time for crediting the arrears of D. A. to the P. F. Account.

Government have examined the requests and are pleased to order that the time limit for crediting the arrears of D. A. sanctioned from 1-7-1997, 1-1-1998, 1-7-1998, 1-1-1999, 1-7-1999, 1-1-2000, 1-7-2000, 1-1-2001, 1-7-2001, 1-1-2002, 1-7-2002, 1-1-2003, 1-7-2003, 1-1-2004 and 1-7-2004 to the P. F. Account will be extended up to 30-6-2007. The arrears will be claimed in the salary bill up to June 2007 and credited to P. F. Account.

By order of the Governor,

K. JOSE CYRIAC,

Principal Secretary (Finance).

therefor, the Bench said such appointments were good neither for universities nor students.

"It is now a well-settled principle of law that any appointment made in violation of the constitutional scheme of equality as adumbrated under Article 14 [equality before law] as also in violation of the provisions of the [relevant] Act and the subordinate legislation framed thereunder would be wholly illegal and without jurisdiction." In the instant case, ad hoc teachers were appointed in various colleges affiliated to the Veer Kunwar Singh University in Bihar. At the time of the appointment, additional posts were not sanctioned. The University Ad hoc Teachers Association unsuccessfully moved the Patna High Court for regularisation of their services. The court also rejected a plea seeking review of the order. Dismissing the appeal against the November 23, 2000 judgment, the Bench said; "It has been conceded that many teachers havebeen appointed on an ad hoc basis in non-sanctioned posts. We fail to understand how this could be validly done. Those teachers who could compete with others having the requisite qualification must be appointed by the University Service Commission in accordance with the provisions of the Bihar State Universities Act." The Bench said, "It may be that ad hoc teachers have been working for 20 years or more, but it is also beyond in dispute that they have been doing so pursuant to orders passed by this court or by the

High Court from time to time. But for the orders of the superior courts, their services would have been terminated by the university."

Courtesy - The Hindu

R.No. 36025/81
No. 205

KERALA PRIVATE COLLEGE TEACHER

Registered No. KL/TV (N)35/2006-2008
Rs. 11/- JUNE 2007

സുവർണ്ണജൂബിലി ലോഗോ പ്രകാശനം

2007 ജൂൺ 22

എ.കെ.പി.സി.ടി.എയുടെ സുവർണ്ണജൂബിലി ലോഗോ ബഹു. വിദ്യാഭ്യാസ-സാംസ്കാരിക വകുപ്പ് മന്ത്രി ശ്രീ. എം.എ. ബേബി എ.കെ.പി.സി.ടി.എ മുൻ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയും പുരോഗമന കലാസാഹിത്യ സംഘം ജനറൽ സെക്രട്ടറിയുമായ പ്രൊഫ. വി. എൻ. മുരളിയ്ക്ക് നൽകിക്കൊണ്ട് പ്രകാശനം ചെയ്യുന്നു

Edited, Printed and Published by S. Viswanathan, AKPCTA State Committee Office, Vanchiyoor, Tvpm-35, Phone: 2463494, Fax: 0471-2468984, e-mail: akpcta@sancharnet.in, www.akpcta.org at Akshara Offset, Tvpm, Ph: 2471174 Typeset: Genial Printers, Tvpm-01, Ph: 3012141
Chief Editor: Dr. S. Jayaraj Kumar